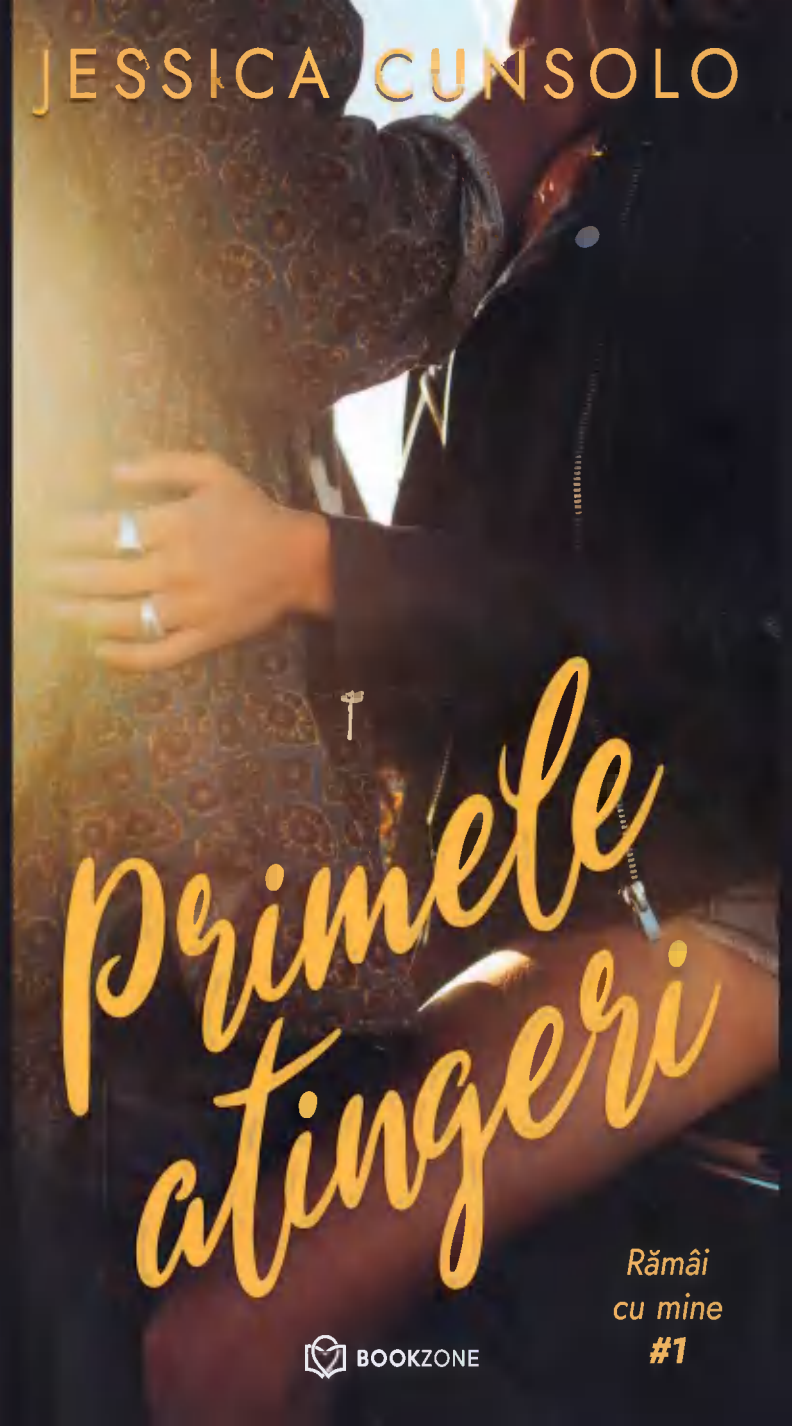

JESSICA CUNSOLO
Primele atingeri
Rămâi cu mine
#1
BOOKZONE

Un nou oraş, o nouă dragoste, o nouă şansă de a rămâne în viaţă

Ajunsă într-un oraș nou, Amelia Collins este hotărâtă să-şi încheie în liniște ultimul an de liceu. Nu pot exista greșeli. Să treacă neobservată este ceea ce o ține pe Amelia cu un pas înaintea bărbatului care încearcă să o găsească și să o distrugă.

Dar când este primită într-un grup de liceeni care o fac să se simtă în siguranță și iubită, Amelia se luptă să mențină distanța, mai ales atunci când se confruntă cu sentimentele ei pentru Aiden Parker, cel mai atrăgător băiat rău din şcoală, ai cărui ochi cenușii pătrunzători îi slăbesc hotărârea.

Când fosta iubită a lui Aiden o amenință pe Amelia în moduri care o fac ușor de găsit, trebuie să acționeze rapid. Simțindu-se copleşită de dorința ei pentru o viață normală și nedorind să-și lase prietenii în urmă, Amelia are de făcut o alegere imposibilă între supraviețuire şi șansa de a iubi cu adevărat.

BOOKZONE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
CUNSOLO, JESSICA
Primele atingeri / Jessica Cunsolo ; trad. din lb. engleză de Roxana Claudia Olteanu. - Bucureşti : Bookzone, 2021
ISBN 978-606-9700-70-9

I. Olteanu, Roxana Claudia (trad.)

821.111

Grafician copertă: **Maria Stoian**
Traducător: **Roxana Claudia Olteanu**
Redactor: **Mariana Alexandru**
Tehnoredactor: **Anca Marisac**

Copyright © 2020 by Jessica Cunsolo

The author is represented by Wattpad.
All rights reserved.

© Bookzone 2021, pentru prezenta ediţie
Toate drepturile rezervate pentru limba română.
Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată
sau reprodusă fără acordul editurii.

Editura Bookzone
Şoseaua Berceni nr. 104, sector 4, Bucureşti
Comenzi şi informaţii:
Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429
E-mail: office@bookzone.ro
www.bookzone.ro

Jessica Cunsolo

SERIA
RĂMÂI CU MINE

Primele atingeri

Bookzone
BUCUREŞTI, 2021

Aș vrea să vă dedic această poveste vouă, cititorilor mei. Fanilor, prietenilor și Violetelor: această poveste este pentru voi.

1

Dintotdeauna am suferit de această afecţiune groaznic de dezavantajoasă: se cheamă tulburare de orientare. Tulburarea e diagnosticată de mine, evident, dar sunt aproape sigură că asta este, aşa că, de fapt, nu e vina mea că mă descurc cu greu prin labirintul acesta cunoscut drept liceul King City.

Clopoţelul sună şi elevii, ca nişte animăluţe, se dezlipesc de grupurile lor sau de dulapuri şi se duc spre clasă. La naiba. O să întârzii şi nici acum n-am idee unde am prima oră. Nu mă ajută deloc faptul că nu pot merge prea repede, pentru că săptămâna trecută m-am lovit şi rana încă nu s-a vindecat.

Când am ajuns aici dimineaţă, secretara aceea tăioasă m-a expediat doar cu o hartă şi cu un „succes" sec. Să mergi la o altă şcoală după ce semestrul a început deja de o lună şi jumătate e destul de greu – faptul că stau cufundată într-o hartă strigă pur şi simplu: „Nou-venită, mâncaţi-mă de vie!", ca să nu mai spun că mi-a distrus şi planul pe care îl aveam, să trec prin clasa terminală fără să atrag prea mult atenţia asupra mea. Nu că aş fi în stare să citesc harta aceea. Cum am spus: tulburare de orientare.

După ce am scos iar orarul, am văzut că la rubrica de nume, imprimată sus, scrie *Amelia Collins*. E un nume frumos de data asta, dar o să-mi ia ceva timp să mă obişnuiesc cu el.

Am mai citit o dată numărul sălii, pe care deja îl memorasem, de parcă recitindu-l m-ar fi putut transporta prin magie la ea. Am aruncat o privire la telefonul meu nou-nouț și am pufnit enervată când am văzut că mai aveam doar cinci minute să ajung în clasă.

— La naiba, bombăn eu, zorind orbește pe hol, în timp ce caut în rucsacul de pe umăr harta școlii – chiar nu-mi place să întârzii.

Nefiind prea atentă pe unde merg, privirea îmi este obturată de un grup de băieți uriași umblători. Vorbesc și râd între ei – plimbându-se pe coridoare de parcă toată școala ar fi a lor. Fără să încetinesc pasul, mă lipesc de un perete și bag mâna în geantă să scot harta. Instantaneu, sunt împinsă înapoi în timp ce mă ciocnesc de o protuberanță din cărămidă și abia reușesc să nu cad în fund. Cine proiectează un perete atât de tâmpit, încât să iasă așa în afară?

Toate lucrurile mele se împrăștie peste tot, iar eu le adun în grabă, după care mă întorc repede, doar ca să nimeresc nas în nas cu ceva tare și omenesc, dacă înjurăturile colorate pot fi un indiciu. Lucrurile mele cad iar pe jos, în timp ce durerea din coaste se intensifică.

Perfect. Pur și simplu perfect.

— Ești chioară? Nu vezi că merg și eu pe aici? mârâie o voce.

Privirea mea întâlnește ochii agitați și cenușii ai celui mai superb băiat pe care l-am văzut vreodată. Este membru al grupului de uriași umblători pe care îl văzusem înainte – înalt, cu umeri lați și cu o strâmbătură pe față.

Are o atitudine groaznică. Într-o oarecare măsură era și vina lui, dacă nu mai mult, fiindcă zgârie-norii trebuiau neapărat să se deplaseze în linie orizontală pe hol, dar chiar nu vreau să atrag și mai mult atenția asupra mea.

— Îmi cer scuze, spun eu, aplecându-mă să-mi adun lucrurile.

— Creierul tău nu poate să le comunice picioarelor pe unde pot şi pe unde nu pot să meargă? Dacă n-ai observat, era cineva în faţa ta, ceea ce înseamnă că trebuie să te dai la o parte, ţipă el, cu dosarul în braţe.

În jurul nostru se adună un mic grup de persoane care sunt clar interesate să o vadă pe amărâta care a fost atât de proastă încât să stârnească furia nesimţitului intolerant.

Mai întâi gândeşte, Amelia. Nu spune vreo prostie. Trebuie să ţii capul plecat şi să termini anul neobservată.

— Scuză-mă. Sunt nouă aici şi chiar nu ştiu încotro s-o iau.

Mă ridic cu lucrurile adunate şi îmi dau din ochi părul blond roşiatic.

— Ştii cumva unde e sala 314?

— Eşti nouă, nu chioară. Nu căuta scuze ca să-ţi acoperi prostia. Tai-o din faţa mea cât încă mă port frumos, se strâmbă el şi îşi trece mâna prin părul blond.

Asta înseamnă pentru el a te purta frumos? Feţele uimite ale celorlalţi uriaşi umblători şi mulţimea tot mai mare mă înconjoară din toate părţile, iar eu fac exact opusul pierderii în mulţime. Pentru că nu vreau să ies şi mai mult în evidenţă, îmi stăpânesc furia şi nici nu mă uit la el când plec.

— A, ia uitaţi-vă, are şi idei bune în creierul ăla altfel inutil, îl aud eu spunându-le prietenilor, ca şi cum bădărănia face parte din construcţia lui genetică.

Până aici. Mă întorc şi mă apropii de el, uitându-mă drept în ochii lui cenuşii, cu ochii mei căprui mici.

— A, presupun că până la urmă creierul ei e sută la sută inutil, le spune el prietenilor.

Se apleacă pentru a ajunge la înălţimea mea, cu şapte centimetri mai mare decât de obicei graţie superbelor mele platforme bej, şi se uită în ochii mei, vorbindu-mi ca unui copil.

— Vrei să-ţi desenez o hartă care să-ţi arate cum s-o tai *naibii* din faţa mea? întreabă el rar, subliniind înjurătura.

— Nu, mulţumesc, spun eu calm şi potolit. Dar pot să-ţi desenez eu o hartă, ca atunci când îţi voi spune să te duci dracului, să ştii exact pe unde s-o iei.

Toată lumea care stătea pe holul acum plin inspiră zgomotos şi îşi opreşte respiraţia, privind scena. După feţele pe care le au nesuferitul blond şi uluit şi amicii lui, se pare că nimeni n-a îndrăznit vreodată să-i spună aşa ceva.

El se apropie mult de faţa mea şi mârâie:

— Ascultă aici, tu...

— Nu, tu să asculţi, imbecilule, spun eu calmă. În primul rând, dispari din faţa mea, îţi miroase respiraţia de la rahatul pe care îl scoţi pe gură. În al doilea rând, penisul face parte din corpul tău, nu din personalitatea ta – îl împing din spaţiul meu personal –, aşa că îţi sugerez să-ţi scoţi capul din fund şi să-ţi dai seama că nu eşti singur în şcoala asta afurisită. Poate că, dacă tu şi zgârie-norii tăi umblători n-aţi trece ca buldozerul pe hol în linie dreaptă, lumea n-ar trebui să fugă din calea voastră ca să evite coliziunea. Îmi pare rău dacă cineva s-a pişat în cutia ta de Froot Loops[1] azi-dimineaţă, dar te rog, fă-ne tuturor o favoare şi lasă-ţi necazurile la uşă. Găsirea unui hobby sau frecventarea unui grup de terapie chiar te-ar ajuta cu problemele tale sociale. Aşa că mulţumesc pentru primirea prietenoasă în şcoala ta, dar acum aş vrea să mă duc la clasă.

Holul e tot nemişcat şi tăcut. Blondul pare absolut stupefiat.

Prietenii lui râd – adică râd în hohote, fără aer. Şi aceşti munţi de băieţi sunt la fel de superbi ca nesuferitul numărul unu. Clopoţelul sună. Perfect. Am întârziat la oră.

Convinsă că m-am făcut înţeleasă şi că nesuferitul a fost bine pus la punct, mă răsucesc pe călcâie, astfel încât

1 Marcă de cereale produsă de Kellog (n. red.).

părul meu îl atinge pe umăr şi plec prin mulţime, lăsându-l să fiarbă.

— Mamă, Doamne, ce ţi-a zis-o, Aiden! A fost *super haios*! spune unul dintre superbii lui amici, printre hohote de râs.

Deci Aiden îl cheamă pe nesuferit. Chiar e păcat că un nume şi o faţă aşa de frumoase sunt ratate din cauza unei personalităţi atât de urâte. Cam până aici a fost cu trecerea neobservată; presimt că toată lumea o să aibă ceva de zis despre mine după asta. După ce îmi ia un minut ca să mă adun, mă uit să văd dacă ar mai fi cineva care să ştie unde e clasa mea.

Încordată chiar şi în momentele cele mai bune, auzul unor paşi destul de mari şi hotărâţi tropăind în spatele meu mă ia prin surprindere, după care mă simt răsucită brusc în aer şi aruncată peste umărul lui Aiden. Cu faţa lipită ferm de spatele lui, cu fundul în sus, pe umărul lui şi cu rucsacul prins sub braţul lui, porneşte cu mine pe hol.

— Ce naiba faci? Lasă-mă jos imediat! ţip eu.

Aiden nu încetineşte mersul şi râde sub mine, nemernicul. Întind gâtul şi văd feţele uluite a doi dintre cei trei amici ai lui care fuseseră cu el pe hol.

— Nu puteţi să-i băgaţi minţile în cap?!

— Scuze, pisi, îmi strigă cel cu părul scurt şi castaniu şi cu ochi ciocolatii, cu un rânjet vesel. Zgârie-norii nu prea le au cu vorbele.

Nu pot să nu observ că Aiden are un spate frumuşel. Muşchii se văd bine prin tricoul simplu şi negru, strâmt, dar nu foarte. Dăm colţul şi mă întâmpină privirile curioase ale celor care mai erau şi atunci pe hol – e limpede că nici ei nu au nicio dorinţă de a mă ajuta.

Mă înjunghie durerea în partea dreaptă a pieptului. La naiba. După fuga pe hol, urmată de săltarea pe sus a musculosului Aiden şi de această poziţie incomodă, nu

e bine. Durerea începe să se împrăştie. Trebuie să cobor înainte să se înrăutăţească situaţia.

— Ascultă, frate. Îmi cer scuze pentru ce ţi-am spus, mint eu. Dar răpirea de persoane nu e modalitatea potrivită pentru rezolvarea problemelor.

El îmi aşază mai bine corpul, provocându-mi o explozie de durere în coaste. Fără să încetinească pasul, urcă o scară. Frate, individul ăsta e ca iepuraşul Duracell, nu oboseşte niciodată. Încep să am probleme cu respiraţia.

— Te rog, gem eu. Lasă-mă jos şi discutăm.

El mă ignoră şi îşi continuă mersul neabătut.

— Lasă-mă, te rog, jos încet...

Aiden se opreşte brusc şi mă pune jos.

Mă uit în sus la el, cu respiraţia tăiată. Coastele din partea stângă mă ard – dap, iar le-am iritat.

— Sala 341, spune el, după care îmi lasă rucsacul lângă mine şi pleacă înapoi pe holul acum gol.

Ameţită, încerc să mă ridic, dar durerea mă înjunghie în partea stângă, silindu-mă să mă întind din nou. Asta n-o să se termine bine. Hotărâtă să nu mai rămân nicio secundă pe podeaua asta jegoasă, încerc din nou, dar durerea mi se împrăştie în piept. Întinsă pe jos, sunt incapabilă să mă mişc. La naiba. Se pare că până la urmă asta nu va fi prima zi de şcoală.

M-am lovit la coaste de trei ori până acum, ceea ce nu e grozav. Întind mâna după rucsac, bâjbâi după telefon şi îl scot. Mama ignoră primul apel. Tipic. La al doilea răspunde după trei ţârâituri.

— Alo? Haile... adică Amelia?

— Hei. Cred că m-am lovit iar la coaste. O să mă duc la spital. Am vrut să-ţi spun ca să nu te sperii şi să te gândeşti la ce e mai rău când o să te sune de la şcoală să-ţi spună că nu am intrat la ore, deşi am fost aici, spun eu, din poziţia în care mă aflu pe podea.

Ea oftează, ca şi cum s-ar minuna cum de am reuşit să dau rateuri din prima zi de şcoală.

— Cum s-a întâmplat? Trebuie să fii mai atentă. El e încă liber şi nu s-a termi...

— Ştiu. Nu contează. Am vrut să te anunţ.

Până şi vorbitul îmi provoacă dureri.

— Te sun când ajung la...

Mi se taie vocea când durerea devine insuportabilă.

— Amelia? Nu poţi conduce până acolo.

Încerc să ignor iritarea care începea să se simtă în vocea ei.

— Vin eu să te iau de la şcoală... ajung repede. Între timp încearcă să nu atragi şi mai mult atenţia asupra ta.

— OK, ne vedem în parcare.

Închid telefonul şi îl bag în geantă. Cu ochii în tavan, mă gândesc la cea mai logică modalitate de a mă ridica.

— OK, Amelia. Ai trei coaste rupte şi două coaste vinete care s-au vindecat – ai trecut o dată prin asta, poţi s-o mai faci încă o dată.

Mă psihologizez ca să mă ridic.

Îndoi genunchii, îmi scot platformele şi mi le bag în geantă. Înainte să mă răzgândesc, mă întorc repede pe burtă, cu grijă să nu mă ating de nimic cu partea stângă.

După ce mi-am înfăşurat pe braţ cureaua genţii, ca să evit să mă aplec mai târziu s-o iau de jos, pun mâinile în dreptul capului, în poziţie de ridicare, şi mă împing în acelaşi timp în genunchi. Trag picioarele sub mine, mă ridic cu grijă şi mă reazem de dulapuri.

— Super, te-ai ridicat. Acum trebuie să găseşti afurisita de ieşire din şcoala asta labirintică, îmi spun eu.

Încerc să mă adun, când întâlnesc privirea unor ochi ciocolatii cunoscuţi. La naiba. De cât timp era acolo? Amicul lui Aiden, cel cu cu păr castaniu, care îşi amintise

replica mea cu zgârie-norii, stă lângă un dulap deschis și se uită la mine. Lângă el este celălalt membru al grupului de uriași umblători, cel cu părul blond-murdar, care se uită cu ochi mari, fără să clipească. Mi-am înghițit mândria, refuzând să-mi arăt slăbiciunea, și mi-am luat privirea de la ei, pornind în direcția opusă.

— Ieșirea e în partea cealaltă, strigă după mine o voce șovăitoare – e cel cu părul blond-murdar.

Afurisita asta de busolă internă defectă.

— Cât de mult ați văzut? întreb eu, îndreptându-mă spre ei.

— Păi, cam tot ce s-a întâmplat după ce Aiden a plecat și te-a lăsat acolo, răspunde el șovăitor.

Perfect, deci tot.

— Și nu i-a trecut niciunuia prin cap *s-o ajute pe fata care suferă pe jos*?

Asta îi scoate din starea de stupoare. Cel cu ochii căprui își închide repede dulapul și amândoi se reped la mine.

— Acum nu am nevoie de ajutor! exclam eu, strângând din ochi de durere, iar asta îi face să rămână pe loc.

— Sigur nu ai nevoie de ajutorul nostru? întreabă blondul, rânjind.

Nemernic ordinar, ce mod de a lovi o fată căzută la pământ. Nu ajută cu nimic faptul că ei doi arată ca niște supermodele, iar eu arăt acum de parcă m-aș fi târât prin tomberonul unui restaurant. Sunt gata să-i spun unde să se ducă, dar încep să respir mai greu și îmi dau seama că nici măcar nu știu cum să ajung în parcare, să mă întâlnesc cu mama.

Inspir adânc.

— Îmi spuneți și mie cum ajung în parcare, vă rog?

— Te ducem noi, spune blondul.

— N-ar trebui să fiți la oră?

— Nuu, spune el. Suntem în aceeași clasă cu tine. E cea mai plicticoasă oră posibil și asta e mult mai interesant.

— Mă bucur că suferința mea reușește să spargă monotonia zilei, spun eu sec.

— La naiba, nu am vrut să sune așa, spune el jenat și trece în stânga mea, luându-mă pe după umeri, în timp ce brunetul trece în dreapta.

— *Au*! țip eu la blond când durerea începe să mă înjunghie. Aia-i partea care mă doare, lasă-mă așa.

— Rahat, scuze, spune el și pornim pe hol dureros de încet, cu blondul în față și ținându-mă de mijlocul supermodelului cu păr castaniu, care mă ajută să merg.

— Fir-ar să fie, mormăie tipul de care stau agățată.

Se oprește din mers, după care mă ia în brațele lui bronzate și musculoase ca la nuntă și pornește din nou.

— Noah, ia-i geanta și deschide ușa, spune el, vizibil iritat de coborârea lentă.

Bucuroasă că nu mai sunt pe picioarele mele, îmi țin gura într-un fel care nu îmi e caracteristic, prea obosită și prea îndurerată ca să mă mai cert. Ajungem la o ușă dublă, care pare foarte grea și care dă spre parcare. Noah deschide ușa ca să trecem, iar eu îmi apăr ochii de brusca strălucire a soarelui, uitându-mă după mama.

— Poți să mă lași jos acum; mama trebuie să ajungă.

El mă lasă jos, dar continuă să mă țină de mijloc și nu face vreo mișcare să plece.

— Nu putem să te lăsăm singură aici, nu? spune Noah, așezându-se pe treptele de ciment și uitându-se la prietenul lui, care încuviințează din cap.

— N-o să aveți probleme dacă lipsiți? întreb eu curioasă.

— Neah. Apropo, eu sunt Mason.

Zâmbește și mă ajută să mă așez pe trepte.

— Pe Noah l-ai cunoscut. Și tu ești?

— Amelia, răspund eu.

Durerea din piept nu a slăbit şi, deşi nu vreau să recunosc, într-un fel mă bucur că îmi ţin companie.

— Ştii, începe Noah ezitant, uitându-se la mine cu ochii lui de un verde-deschis, Aiden nu e băiat rău. Nu ştia că o să-ţi facă rău.

— Dacă ştia că ai probleme cu coastele, nu te-ar fi luat pe sus. Aşa se prostesc băieţii, ştii. N-a făcut niciodată rău cuiva intenţionat, mai ales cuiva mai mic ca el.

Chiar îmi doream să nu mă fi auzit vorbind singură pe hol.

— Părea că n-are nicio problemă să facă praf din vorbe o fată nevinovată. Şi, din câte îmi dau seama, nu e prima oară.

— Nu face des asta – acum e iritat, are nişte probleme. Plus că în dimineaţa asta a fost prost dispus, aşa că, normal, s-a descărcat pe primul care i-a dat un motiv – pe tine, spune Noah, ca şi cum este o scuză absolut acceptabilă.

— Şi apoi, te-ai descurcat perfect. A fost de departe cea mai tare chestie pe care am văzut-o, când i-ai dat cu flit, zâmbeşte Mason.

— Serios? întreb eu, sceptică.

— Serios. Să-i desenezi o hartă pentru iad? Tare de tot! Şi ai văzut ce faţă a făcut când i-ai spus cum să-şi rezolve problemele? râde Noah.

— Partea mea preferată a fost când i-ai spus unde îi e locul penisului, îmi face Mason cu ochiul.

— Voi nu sunteţi supăraţi pentru ce am zis?

— De ce? Pentru comentariul ăla, că suntem zgârie-nori umblători care trec ca buldozerul pe hol şi distrug totul în calea lor? întreabă Noah zâmbind.

— Ceva de genul, murmur eu.

— Neah, a fost distractiv, plus că a meritat să vedem că se mai ia și altcineva de Aiden în afară de noi. Mai ales o puștoaică ca tine, răspunde Mason râzând.

— Mă săturasem de rahaturile lui, spun eu.

— Nu e băiat rău, serios, chicotește Noah. Și s-ar simți oribil dacă ar ști că din cauza lui te duci acum la spital.

— Nu e vina lui, nu sunt supărată pe el. M-a iritat atitudinea lui, normal, dar am înțeles că n-a vrut să-mi facă rău, mărturisesc eu. Dacă aveam coastele normale, mă ridicam de jos, mă duceam la oră și îi spuneam vreo două vorbe când mă întâlneam cu el pe hol data viitoare. În plus, aș prefera ca asta să rămână între noi, le spun eu celor doi superbi de lângă mine. Nu e cazul să afle nimeni de problema mea, bine?

Băieții schimbă o privire, iar Noah mă studiază.

— Cum ți-ai rupt, cât erau, trei coaste? Și ți-ai învinețit alte trei?

— Trei rupte, două învinețite, spun eu, special ca să nu răspund la întrebare.

— Așa, cum s-a întâmplat? Cântatul clasic în duș și alunecarea? glumește Mason.

Amintirea nopții aceleia îngrozitoare mă face să mă înfiorez și mă gândesc la ochii aceia căprui și morți, care încă mă mai obsedează – el e motivul pentru care a trebuit să ne mutăm în alt stat, *din nou*.

— Nu, pe bune, sunt doar predispusă la accidente, spun eu, încercând să închid subiectul.

— Trebuie să fi fost o clipă de mare stângăcie, râde Noah.

Mama oprește mașina în fața noastră, scutindu-mă de răspuns. Expresia dezaprobatoare de pe fața ei mă face să mă încordez instantaneu. Fir-ar, trebuia să fac mai mult efort să-i trimit la clasă pe băieții ăștia. Acum o să primesc o predică de la mama. Iese din mașină cu toată înălțimea ei de un metru șaizeci și patru, își pune ochelarii de soare

pe cap şi îşi dă pe spate părul şaten, lung până la umăr, uitându-se urât la Mason şi la Noah.

— Vă mulţumesc că aţi ajutat-o, băieţi, dar acum o iau eu. Puteţi să vă întoarceţi la ore.

Ei se uită unul la altul, şovăitor, dar eu îi asigur că sunt bine şi le mulţumesc că mi-au ţinut companie.

— Serios, Amelia? întreabă mama când iese din parcare cu degetele strânse pe volan.

— Nu e ce pare.

— Sper că nu. Chiar vrei să ne mutăm iar?

Strâng din dinţi, ca să nu ţip la ea. Ştiu. Ştiu toate astea. Nu trebuie să-mi aducă ea aminte.

— Nu.

— Atunci nu uita ce ai promis. Fără băieţi. Fără social media. Fără echipe sau cluburi. Ai voie să te duci la sală şi să faci jiu-jitsu. Nu pot să-ţi interzic să ai prieteni, dar trebuie să fii responsabilă.

Tăcem restul drumului până la spital. Ştiu ce am de făcut. Trebuie să ţin capul jos, cu orice preţ.

2

După două săptămâni şi o groază de analgezice, mă găsesc din nou pe holurile aglomerate din liceul King City.

Neavând, practic, nimic altceva de făcut cât timp mi se vindecau coastele proaspăt rănite, m-am străduit să descifrez harta şcolii, care pentru mine era scrisă cu hieroglife. Cu recent dobândita siguranţă că ştiu unde merg, înaintez pe coridoare de parcă ar fi ale mele. Îmi arunc pe umeri părul blond roşiatic, ca să arăt super sexy în caz că voi fi filmată cu încetinitorul.

Mergând pe hol, simt o groază de ochi aţintiţi asupra mea. Mi-ar plăcea să cred că asta se datorează ţinutei mele frumoase, dar în sinea mea ştiu că nu e aşa.

Colegii mei se uită probabil la mine pentru că, unu, teoretic, chiar dacă e mijlocul lui octombrie, eu sunt tot fata cea nouă şi, dat fiind că nu am ajuns la oră nici în prima zi, mulţi dintre ei nu m-au văzut deloc, sau, doi, dintr-un motiv mai puţin plauzibil, şi mă rog să nu fie acesta, pentru că se mai vorbeşte şi acum despre incidentul cu Aiden. Dar, într-o şcoală aşa de mare, sunt convinsă că s-au întâmplat lucruri mult mai interesante în aceste două săptămâni.

Ajung la sala 341 şi mă aşez în mijlocul clasei, pentru ora de istorie. Mai sunt vreo doi în clasă, dar majoritatea elevilor încă stau pe hol, savurându-şi ultimele clipe din preţioasa lor libertate, înainte să sufere din cauza educaţiei în masă.

Scot caietul din geantă și îmi fac de lucru, punând data sus, pe pagină. Încerc s-o subliniez cu roșu, dar nu curge cerneala. Stilou tâmpit. Nu merge nici când încep să mâzgălesc pe margine. Sunt atât de absorbită de încercarea de a face stiloul să scrie, încât tresar când mi se așază pe ochi două palme. Timp de o clipă totul devine negru.

Se întâmplă totul atât de repede, iar eu reacționez instinctiv. Prind încheieturile mâinilor care îmi acoperă fața. Le smulg prin răsucire și aplic presiune, știind că aș putea să le rup dacă răsucesc mai mult. Sar de pe scaun și mă întorc să-mi înfrunt atacatorul.

— *Au, au, au, au.*

Niște ochi ciocolatii cunoscuți. Îi eliberez repede mâinile.

— La naiba, femeie, nu e cazul să faci pe *Karate Kid* cu mine, spune Mason, frecându-și încheieturile.

— Scuză-mă, am spus eu, jenată. Data viitoare să nu mai sperii așa fetele.

Din fericire, încă nu s-a sunat, așa că doar puțini sunt cei care îmi aruncă priviri curioase; oricum, majoritatea copiilor din clasă sunt ocupați cu telefoanele.

— Dar chiar ai o strânsoare de menghină. E ciudat, fiindcă ai niște mâini așa de mici și drăgălașe, glumește el, clar nederanjat de cele întâmplate.

Nu știu prea multe despre Mason, dar puștiul începe să-mi placă. Dacă n-ar fi fost CMB [cel mai bun prieten] cu jigodia de Aiden, m-aș fi gândit să mă împrietenesc cu el. Clopoțelul sună și, în loc de răspuns, scot limba la el și mă întorc să mă așez la loc.

— Ai putea găsi altul mult mai bun, se aude o voce din stânga, în imediată apropiere.

O fată foarte drăguță stă în banca de alături și se uită dezamăgită la mine cu ochii ei albaștri.

— Poftim? întreb eu, nedumerită.

— A, n-am vrut să te supăr, spune ea, dându-şi pe spate părul ondulat şi lung până la umeri, castaniu cu reflexe cărămizii. O fată ca tine, frumoasă şi cu bun-gust, n-ar trebui să se coboare la nivelul unui fustangiu *ca ăsta*.

Mason e în spatele clasei, vorbeşte cu Noah şi cu alţi băieţi. Aproape toate fetele din clasă (cu excepţia celei de lângă mine) se uită drăgăstos la ei, ca şi cum ar fi în transă.

— A, OK, mersi. Eu şi Mason? Pfiu, niciodată. Nu vreau să am de-a face cu el şi nesuferiţii de prieteni ai lui, în special cu nemernicul acela de Aiden.

Ea se uită la mine şi ochii ei albaştri se luminează, înţelegând.

— O, doamne! Deci *tu eşti* fata care i-a dat cu flit lui Aiden acum două săptămâni! Ştiam eu că e un motiv pentru care te-am simpatizat de la prima vedere, în afară de pantofii tăi frumoşi.

— Ai fost de faţă?

— Nu a fost nevoie! *Toată lumea* a vorbit despre asta. Ce s-a întâmplat? Circula zvonul că ai renunţat la şcoală şi te-ai mutat în Antarctica de frica lui.

— Te rog, nu mi-e frică de dobitocul ăla. Tracasată? Da. Iritată? Clar. Dar speriată? Niciodată, am răspuns eu.

— Cred că vom fi prietene bune, îmi zâmbeşte ea. Eu sunt Charlotte, apropo, şi nu, nu poţi să-mi spui Charlie. Char? Da. Dar nu sunt bărbat, aşa că să nu-mi spui Charlie.

— Amelia, râd eu.

— Arată-mi orarul tău. Poate mai avem şi alte ore împreună! ţipă ea încântată. Avem chimie a treia oră şi pe urmă putem merge la masă!

— Sună bine.

Zâmbind sincer pentru prima oară după mult timp, înăbuş ecoul vocii mamei mele, care îmi aminteşte să nu-mi fac prieteni.

Un bărbat de vreo patruzeci de ani intră şi îşi pune servieta pe catedră, aşa că nu mai putem vorbi, pentru

că începe ora. După prima pauză şi după ce i-am promis foarte energicei Charlotte că o să stau cu ea la chimie, mă trezesc stând aproape în faţa clasei la a doua oră: analiză matematică.

Sunt atât de încântată! O să mă distrez aşa de mult în clasa asta! Sarcasm. Ăsta a fost sarcasm.

Exact când sună clopoţelul, dobitocul în persoană intră în clasă, stând de vorbă cu un băiat cu părul şaten spre negru – cel de-al patrulea uriaş umblător, prieten bun cu el.

Nici Aiden şi nici amicul lui nu mă observă şi se aşază în spatele clasei, unul într-o parte, altul în cealaltă. Mă fac mai mică în scaun şi mă rog să trec peste tortura care mi-a fost dată să fiu văzută.

Ora trece fără probleme, răspunzând tuturor rugăciunilor mele. Cum voiam să plec de acolo cam acum zece minute, bag repede toate lucrurile în geantă, dar în graba mea îmi cade caietul pe jos.

— Rahat, spun eu în surdină.

Exact când să pun mâna pe el, o mână mare îl ia de jos. Mă ridic şi ajung piept în piept cu superbissimul Aiden, care ţine caietul meu în mână. Faza e aşa clişeu, că-mi vine să-mi dau ochii peste cap.

Ochii lui cenuşii sunt indescifrabili, iar eu iau caietul din mâna lui fără să-mi dezlipesc privirea de la el şi fără nicio rezistenţă din partea lui. Stau acolo, uitându-mă în ochii lui cu ochii mei întrebători, după care mă întorc, ies pe uşă şi plec la cea de-a treia oră, la chimie.

A fost ciudat. Şi până la urmă, ce caută la analiză matematică? Nu cumva e ilegal să fii superb, bine făcut *şi* deştept, dacă ai o personalitate oribilă? Uau, vreau să stau de vorbă cu cel care decide cine ce gene moşteneşte – chestia asta e absolut nedreaptă.

Ajung devreme la chimie şi o văd pe Charlotte stând într-o bancă pentru două persoane din mijlocul clasei. Îmi face cu mâna plină de entuziasm, aşa că mă aşez lângă ea.

— Cum a fost la analiză? mă întreabă ea, ca şi cum ar şti deja cât ador eu materia aceea.

— A, ştii cum e analiza, întotdeauna distractivă! Dar Aiden şi prietenul lui sunt cu mine în clasă, am încercat eu să nu par prea amărâtă.

Ea face ochii mari.

— A spus ceva? A făcut ceva? Şi, stai, care prieten?

— Păi nu Mason şi Noah, pe ei îi cunosc. Ăsta era înalt, musculos şi destul de drăguţ, trebuie să recunosc.

Ce nu îi spun e că nu e la fel de drăguţ ca Aiden. Ce? Am şi eu ochi! Nu pot să-i împiedic să fie atraşi de cineva!

— E cumva palid, cu părul şaten-închis, aproape brunet, continui eu.

— Era Julian, mă informează ea. Uite, hai să-ţi spun cam cum stă treaba pe aici.

Coboară vocea, cu toate că deocamdată nu e aproape nimeni în clasă.

— Deci e grupul de băieţi: Aiden, Mason, Noah şi Julian, şi, da, sunt foarte apropiaţi, CMB. Sunt celebri pentru aroganţa şi egoismul lor. Toată lumea îi iubeşte. Băieţii care nu visează să fie ca ei vor să fie prieteni cu ei... şi nu mă pune să vorbesc despre fete.

— Sunt fustangii?

— Te rog, se strâmbă ea. Nu ţin suficient timp prin preajmă o fată ca să poată fi numiţi fustangii. Noah şi Mason pot să aibă orice fată, dar n-au avut niciodată vreo relaţie adevărată. Practic, toate fetele sunt leşinate după Aiden, dar el nici nu le bagă în seamă. A avut un soi de relaţie cu Diva şcolii, Kaitlyn Anderson, o perioadă, dar sunt convinsă că a terminat-o cu ea. Ea e o mare nenorocită, aşa că sunt surprinsă că a ţinut-o şi atât.

— Hmm. Descopăr din ce în ce mai multe motive să-mi placă tipii ăştia.

Charlotte se mulţumeşte să râdă, dar eu încă mai sunt curioasă.

— Şi Julian? Cel pe care l-am văzut cu Aiden la ora de analiză? întreb eu.

— Înainte era la fel de rău ca Mason şi Noah, dar mi se pare că s-a schimbat. E cu aceeaşi fată de vreo patru luni, Annalisa, şi am impresia că au o relaţie destul de puternică, răspunde ea.

— Şi care e problema ta cu ei? întreb eu.

— Cum adică?

— Eşti singura fată în afară de mine care nu salivează după ei.

–Eu nu contest că sunt mişto. Singura lor calitate este înfăţişarea, nici măcar eu nu pot să contest asta.

— Iar vorbeşti despre mine, Charlie? întreabă un tip arătos, cu nişte ochi căprui provocatori, care tocmai intrase în clasă şi auzise ultima parte a discuţiei noastre. Se aşază în banca dublă din spatele nostru.

— Revino-ţi, Chase. Apropo, ea e Amelia. Amelia, nemernicul ăsta e Chase.

Ne face cunoştinţă, strâmbându-se pentru că el folosise apelativul care ei nu-i plăcea.

— Ea i-a dat flit lui Aiden acum două săptămâni.

El face ochii mari uitându-se la mine, apoi începe să râdă.

— Ce mi-ar fi plăcut să fiu acolo.

— Eşti prieten cu ei?

— Împotriva logicii, intervine Charlotte.

— Hai, Charlie, ştii că pe tine te iubesc mai mult.

Îi ciufuleşte părul şi îi aruncă un zâmbet inocent.

— Termină! Nu-mi strica părul.

Se strâmbă la el.

❖

După ora de chimie, Charlie mă trage nerăbdătoare după ea spre cantină, vorbindu-mi cu însufleţire despre toate şi nimic. Când intrăm în cantină, îi văd imediat pe Aiden şi pe prietenii lui. Stau la o masă cu nişte fete.

— O vezi pe blonda aia care, practic, stă în braţele lui Aiden? Ea e Kaitlyn Anderson. De ea îţi povesteam mai devreme, diva afurisită de aici, fiindcă e superbă, înfricoşătoare şi mama ei e directoarea şcolii. Uneori o s-o vezi la masa lor, îmi spune ea.

— Cu toate că niciunul dintre ei n-o place – mai degrabă o tolerează, adaugă Chase, venind din spate.

— *În fine,* spune Charlotte, vădit enervată că a fost întreruptă în mijlocul explicaţiei. E îndrăgostită cu disperare de Aiden şi extrem de posesivă...

— Cu toate că el i-a spus să se ducă dracului nici nu-şi mai aminteşte de câte ori. Ea îl urmăreşte peste tot şi pur şi simplu îi ignoră insultele. I-a intrat în cap că sunt un cuplu perfect şi acum face totul pentru a-şi transforma visul în realitate, intervine Chase, iar Charlotte se uită urât la el. Ce-i? îi face el cu ochiul. Sunt prieten cu respectivul – te ajut să pui situaţia într-o perspectivă!

— Exact. Cum spuneam. Ea e o afurisită. Kaitlyn, secunda ei, Makayla Thomas, şi suporterele lor care se vor Barbie sunt nişte scârbe. Încearcă să ai cât mai puţin de-a face cu ele.

Kaitlyn se întreţine la masa lui Aiden, vorbind cu nişte fete. Din câte văd, este clişeul clasic al divei afurisite din toate filmele pentru adolescenţi care există. Ştie că arată bine şi se dă mare cu asta, deşi i-ar sta mult mai bine fără îngâmfarea care i se vede pe faţă.

— Cred că pot s-o bat, spun eu, urmând-o pe Charlotte până la o masă goală.

Charlotte şi Chase râd, spunându-mi că nu se îndoiesc de asta.

— Mănânci cu noi azi, Charlie?

Chase dă din cap spre masa lui Aiden şi a prietenilor săi.

Charlotte se strâmbă, de parcă i-ar fi propus să mănânce un miriapod.

— Nu. Dar tu du-te şi simte-te bine. Şi nu-mi mai spune Charlie.

Chase ezită, dar nu mai continuă discuţia; ne spune că ne vedem mai târziu şi se duce să stea cu prietenii lui.

În timp ce mâncăm, vorbim despre profesori, filme, machiaj şi de toate.

La un moment dat, Charlotte se opreşte brusc la mijlocul frazei şi se uită chiar în spatele meu. E Aiden. Vine fix spre masa noastră, arătând superb ca de obicei. Tricoul i se întinde pe pieptul larg, accentuându-l, şi conturează uşor pătrăţelele care sunt convinsă că se ascund sub el. Apropiindu-se, îşi aţinteşte, nu ştiu de ce, privirea asupra mea.

Se opreşte, se uită în jos la mine şi spune:

— Amelia.

Sunt puţin jenată să recunosc că inima îmi tresare puţin când îmi rosteşte numele. De ce trebuie să fie atât de al naibii de perfect?

— Hei, Charlotte, îi aruncă Aiden o privire, iar ea îi răspunde la salut.

Aiden se uită din nou la mine.

— Trebuie să vorbesc cu tine, Amelia.

Toate perechile de ochi din cantină sunt pe noi. Aiden fie nu-şi dă seama, fie nu e preocupat de asta, pentru că stă acolo calm şi aşteaptă să-i răspund.

— A, deci azi suntem pregătiți să ne purtăm civilizat? spun eu fără să gândesc; cuvintele mi-au ieşit pur şi simplu din gură.

— Deja începi cu nervii?

— Spune cel care se repede la o fată când tot *el* dă peste *ea*.

— Ascultă, nu durează mult. Te rog.

Interesată de ce ar avea să-mi spună şi pentru că nu îmi face impresia că vrea să mă asasineze, mă hotărăsc să-l ascult.

Mă uit la Charlotte.

— E OK dacă plec?

Ea dă din cap şi zâmbeşte, aşa că îmi bag mâncarea în geantă şi mă ridic. Aiden se întoarce şi iese din cantină, convins că vin după el. Trebuie să-mi stăpânesc toate instinctele ca să nu ies afară în fugă, dar mă duc după el.

Îl găsesc rezemat de peretele cantinei, cu braţele încrucişate la piept.

— Mason mi-a spus ce s-a întâmplat.

— OK. Şi?

Mason, cu gura lui mare – promisiunea pe care mi-a făcut-o, să nu spună nimănui, era clar că îl excepta pe amicul lui cel mai bun.

— Te-ai întors la şcoală, deci bănuiesc că ai supravieţuit.

— Sunt OK. Mulţumesc pentru grija ta înduioşătoare.

— Tu chiar ar trebui să ai grijă pe unde mergi, pe hol, mai ales dacă mergi aşa de repede cu coastele tale delicate.

— De-asta ai vrut să vorbeşti cu mine? Să-mi dai lecţii despre viteza de mers? Fiindcă am aşteptat toată ziua să vină pauza de prânz, iar tu mi-o strici cu aiurelile tale.

Dacă m-a chemat aici aşteptându-se să-mi cer scuze pentru ce am spus pe hol în ziua aceea, vede el. Nici în ruptul

capului n-o să-mi cer scuze – după părerea mea, merita să audă ce i-am spus.

— De ce trebuie să faci tu să fie totul atât de greu și de complicat?

— Nu, serios – mai sunt cam zece minute de pauză și încă mi-e foame, așa că...

— Nu am știut că o să-ți fac rău. N-a fost intenția mea, a spus el repede, cu un aer stânjenit.

O, Doamne. Aiden se simte prost din cauza coastelor mele? Asta e tentativa lui penibilă de scuză?

— Ai putut bine-mersi să mă faci cu ou și cu oțet, când *tu* ai fost cel care ai dat peste *mine*. Și cuvintele pot răni, să știi.

— Eu încerc să spun că nu am vrut să te bag în spital, a spus el, în mod clar din ce în ce mai iritat. Plus că rahaturile pe care mi le-ai spus tu au fost de zece ori mai nașpa decât ce ți-am spus eu.

— Uau, ăsta e cel mai drăguț lucru pe care mi l-ai spus, spun eu pe un ton care mimează înduioșarea și duc mâna la inimă.

Nu le are deloc cu scuzele. Până acum nu mi-a zis nimic care să mă facă să nu mai vreau să-l pocnesc pentru scandalul pe care mi l-a făcut.

— E vreun moment când nu ești atât de afurisită? Eu încerc să îmi cer scuze aici, dar tu îngreunezi foarte mult situația.

— E vreun moment când nu ești nesimțit? Și asta e probabil cea mai proastă scuză pe care am auzit-o vreodată. Nici măcar nu poate fi inclusă în categoria scuzelor. A fost mai degrabă o insultă subtilă cu foarte rare accente de îngrijorare.

— Aici erai, iubire!

Kaitlyn.

Trece pe lângă mine ca să se oprească foarte aproape de Aiden, apoi se întoarce şi se uită la mine cu ochi mici.

— *M*-ai lăsat pe mine ca să vorbeşti cu *ea*?

Practic, nici măcar n-am făcut cunoştinţă, dar ştiu deja că o detest pe Kaitlyn. Aşa, de aproape, văd că are un pierce în nas şi ochi albaştri, reci.

— Ţi-am zis să nu-mi mai spui „iubire". Nu suntem *împreună*. Unde mă duc eu nu e treaba ta, spune Aiden, vizibil iritat.

— Ai putea face ceva mai bun cu timpul tău, decât să stai de vorbă cu pripăşita asta. Ce-ai zice să chiulim de la a patra oră şi să mergem la tine să facem ceva mai interesant.

Îşi trece degetele peste pieptul lui.

— N-ai să vezi. Pe bune, Kaitlyn, las-o baltă. M-am săturat de prostiile astea.

O împinge de lângă el.

Asta deja nu mai e treaba mea, aşa că pot să mă duc la dulapul meu, gândindu-mă că pauza e aproape terminată şi nu mai are rost să mă duc la cantină. După ce dau colţul, aud că cineva aleargă după mine. Aiden îmi blochează calea pe neaşteptate, după ce a reuşit să scape de Kaitlyn.

— Uite ce e, voiam doar să mă asigur că eşti OK.

— Sunt OK. Şi sunt convinsă că Mason şi Noah ţi-au spus că nu te învinovăţesc, aşa că poţi să dormi liniştit la noapte, ştiind că nu te-au minţit. Nu ştiai că am probleme cu coastele, dar poţi face tuturor o favoare şi pe viitor să nu mai răpeşti fete şi să le arunci peste umăr.

Îl ocolesc şi îmi continui drumul.

Totul mă exasperează la Aiden. Corpul lui ridicol, faţa lui ridicolă, ochii lui ridicoli, personalitatea lui ridicolă, până şi felul în care îşi trece mâna prin păr e ridicol. Mă irită la culme că aş putea înlocui în patru din cinci cazuri cuvântul „ridicol" cu „perfect" – personalitatea lui chiar e jalnică.

După ce îmi iau cărțile de engleză, cu cinci minute înainte de a se suna, mă duc în celălalt capăt al școlii pentru oră.

— *Nu e* de nasul tău, să știi.

Kaitlyn. Din nou.

E cu fata cealaltă – parcă Melissa, Marcella sau ceva de genul – și grupul de suportere stă în jurul lor. Au reușit cumva să mă înconjoare, nelăsându-mi altă opțiune, în afara acestei confruntări idioate.

— Poftim?

— Makayla, crezi că e surdă?

Kaitlyn se uită la adjuncta ei brunetă, care mă măsoară din cap până în picioare.

— A SPUS CĂ NU E DE NASUL...

— Nu sunt surdă, nu e cazul să-mi țipi în urechi, mă stropșesc eu.

— Bun, atunci o să mă auzi când o să-ți spun să te ții departe de Aiden. E al meu. Întotdeauna a fost, și întotdeauna va fi, spune Kaitlyn.

Uau, Kaitlyn chiar delirează.

— Ai auzit și tu același lucru acum două minute? Eu îmi amintesc perfect că Aiden ți-a spus să te cari.

— Va fi al meu. Toată lumea știe că, practic, suntem împreună. Te avertizez – ferește-te din calea mea, altfel vom avea probleme.

Dumnezeule, nici măcar nu îl vreau pe Aiden. E un măgar – un măgar sexy, dar la un moment dat va trebui să și vorbim. Și, în timp ce corpul meu e atras de el, de fiecare dată când deschide gura creierul meu o ia razna.

— N-am timp de asta.

Încerc să le ocolesc pe Kaitlyn și pe dronele ei, dar ele nu mă lasă, e limpede că nu se terminase.

— Dacă-ţi arunc un băţ, te duci să-l aduci? pufnesc eu, iritată de toată povestea.

— Zdreanţo, eu vreau să fiu drăguţă şi să te previn. Dacă nu te ţii departe de bărbatul meu, o să fie naşpa, n-o să ştii cum să te bagi mai repede în gaura din care ai ieşit.

Kaitlyn se uită cu ochi mici la mine.

— Nu-mi purta tu de grijă, mai bine fă-ţi griji pentru sprâncenele tale.

Ea scoate o exclamaţie înăbuşită de uimire şi duce repede mâna la faţă. Nu era nimic în neregulă cu sprâncenele ei, dar ştiam că aşa îi distrag atenţia. Îmi fac loc cu coatele printre cei din grup şi îl văd pe Mason rezemat de un dulap, în partea cealaltă, părând amuzat. Mi se alătură, potrivindu-şi paşii cu mine.

— Eşti plină de surprize, koala.

Mă uit la el nedumerită.

— Chiar mi-ai spus urs koala?

— Koala nu e urs, e marsupial, dar, da, se potriveşte. Pari aşa de drăgălaşă şi de nevinovată, dar când te enervezi te faci rea – exact ca un koala.

— Nu ştiu dacă a vrut să fie un compliment sau nu, spun eu.

— Ar putea fi, îmi face el cu ochiul. Asta-i a doua oară când asist la confruntarea ta cu cineva cunoscut ca agresiv şi ai ieşit învingătoare de fiecare dată. De data asta am vrut să intervin, dar era al naibii de distractiv. Şi e clar că nu aveai nevoie de ajutorul meu.

Era uşor să-ţi dai seama de ce Mason frânge atâtea inimi. M-aş fi văzut şi pe mine făcând ceva stupid, cum ar fi să mă îndrăgostesc de el, dacă n-aş fi fost deşteaptă. Sau dacă n-aş fi fost chitită să mă feresc de complicaţii.

— Îmi pare bine că te distrez şi îţi mulţumesc că nu i-ai spus lui Aiden ce s-a întâmplat, aşa cum mi-ai promis.

— Sarcasmul e cea mai de jos treaptă a inteligenței, glumește el.

— Dacă nu m-aș folosi de sarcasm, aș fi nevoită să-i spun cuiva direct că e idiot, lucru considerat nepoliticos, iar eu sunt bine-crescută.

Îi întorc și eu rânjetul.

Mason râde și ne oprim la intersecția a două coridoare, față-n față.

— La toate ai răspuns, nu-i așa?

— Fetele deștepte au mereu răspuns.

Îi fac cu ochiul și o iau pe coridorul din stânga, rugându-mă în gând ca el s-o ia la dreapta, pentru că replica aceea era așa de bună pentru final, încât ar fi fost aiurea să continuăm să mergem pe același drum. O ia la dreapta și eu mă felicit în sinea mea.

Ajung la clasa mea și îl văd pe Chase pe o bancă, cu spatele la mine, discutând însuflețit cu niște băieți. Ca să nu fie penibil, să pară că mă agăț de el, mă duc în mijlocul clasei și mă așez într-o bancă goală, de două persoane. Când îmi scot caietul, scaunul de lângă mine e tras afară și lângă mine se așază o fată cu părul lung și șaten, aproape negru.

— Hei, tu trebuie să fii Amelia, nu? Eu sunt Annalisa, dar poți să-mi spui Anna.

Buzele ei roșu-închis se desfac într-un zâmbet.

— Eu sunt aia. Dă-mi voie să ghicesc, te întrebi cum de am putut să-l insult pe Aiden și am trăit să spun povestea.

— Aiden poate fi jigodie câteodată, spune ea râzând, dar sincer, este unul dintre cei mai buni oameni pe care îi cunosc.

— Ești prietenă cu el?

— Sunt prietenă cu prietenul lui cel mai bun, Julian. Aiden nu e băiat rău – e chiar distractiv, când ajunge să se deschidă. Se comportă minunat cu oamenii la care ține, dar e clar că știe să sperie, încheie ea.

— Eu nu sunt speriată de el.

Râde din nou.

— Știu, am ajuns acolo chiar la timp să aud cum îi dai cu flit – am râs așa de tare! Băieții se iau mereu la mișto, dar a fost amuzant să văd pe altcineva făcând asta, mai ales pe cineva cu un aer așa de nevinovat!

— Mason și Noah mi-au spus cam același lucru.

— Ei sunt relaxați – li s-a părut comic –, dar tu știi, băieții și orgoliul lor. De-asta a reacționat Aiden așa. Dar chiar îi pare rău de ce s-a întâmplat. N-a spus asta cu vorbe, dar dacă îl cunoști, îți dai seama că l-a afectat.

— Mi-a cerut scuze azi... oarecum.

— *Ce*-a făcut?! se înecă ea de uimire. Spune-mi cum a fost!

I-am povestit ce mi-a spus Aiden pe hol, omițând toată partea cu Kaitlyn.

— Uau, înseamnă că te place. Sau cel puțin te simpatizează.

— Ar trebui să mă simt onorată, răspund eu ironic, simțindu-mă o clipă nedumerită.

După ce intră profesorul, ora începe și trebuie să încheiem discuția. Dar după oră constatăm că avem amândouă fereastră, așa că ne ducem în cantina goală să vorbim.

Deși Annalisa e apropiata grupului de băieți, descopăr că mi-e simpatică. Sunt surprinsă, pentru că nu-mi imaginam ca vreunul dintre băieții aceia să aibă o prietenă ca ea. Când Charlotte îmi povestise de prietena lui Julian, mi-o închipuisem ca pe un soi de Kaitlyn.

Annalisa are șuvițe albastre în părul ei negru, iar tenul alb și ochii albaștri și strălucitori sunt puse în valoare de buzele roșu-închis. E mai degrabă spre gotic, dar nu atât de tare, încât să pară inabordabilă. Deși nu îl cunosc pe Julian, sunt mândră de el că s-a cuplat cu o fată care e altfel față de clasicele fete populare din școală.

Dar e prietenă cu Kaitlyn? Mâncau amândouă la masa lui Aiden. Julian e prieten cu Aiden, aşa că e normal să stea cu el la masă. Iar Annalisa e prietena lui Julian, aşa că şi ea o să stea cu ei la masă – cu Kaitlyn şi prietenele ei. Am cel mai mare ghinion. Îmi fac şi eu nişte prietene ca lumea şi una dintre ele e prietenă cu Kaitlyn şi cătelele ei. Oricât mi-ar fi de simpatică Annalisa, nu cred că aş putea fi prietenă cu ea, dacă e prietenă cu fetele alea rele.

— Ce s-a întâmplat?

Mă hotărăsc s-o întreb direct.

— Ce părere ai despre Kaitlyn?

— Vrei să spui Diavolul reîncarnat? De fapt, e o companie simpatică... dacă nu vorbeşte. Şi dacă nu se uită la tine. Şi dacă e într-o altă cameră, într-un alt stat sau într-o altă ţară. Unde nu există telefonie mobilă şi Wi-Fi. Aşa că, dacă sunt întrunite condiţiile astea, e în regulă.

Râd.

— Şi dacă e în aceeaşi cameră cu tine sau la aceeaşi masă?

— Vrei să spui dacă trebuie să interacţionez cu ea? Ptiu. Nu pot s-o suport. Ştie şi ea – ştie că toată lumea din grupul meu o detestă. Dar e aşa de îndrăgostită de Aiden, încât tot încearcă să găsească motive să stea cu noi.

— Anna, cred că noi două o să ne înţelegem de minune.

Sunt chiar bucuroasă că ne-am împrietenit. Dar cum de o fată mişto ca ea s-a împrietenit cu unul dintre Băieţi, aşa cum le spun eu? Poate că Julian nu e aşa de rău, din moment ce Annalisa nu pare să fie genul de fată care să tolereze rahaturi. Julian este singurul membru al grupului pe care nu l-am întâlnit şi, având în vedere că toţi, cu excepţia lui Aiden, sunt tipi ca lumea, poate pur şi simplu s-a întâmplat ca prima mea interacţiune cu Băieţii să aibă loc cu cel mai ticălos dintre ei.

Facem schimb de numere de telefon când se termină pauza şi ne promitem să stăm împreună a doua zi, la ora de engleză.

Mă simt puţin vinovată. N-ar trebui să-mi fac prieteni. Ar trebui să stau deoparte şi să termin şcoala. Dar chiar poţi ignora oamenii? Mai ales pe cei cu care mă înţeleg aşa de bine? Stă în firea omului nevoia de a interacţiona cu alţi oameni, nu? Plus că n-o să mă apuc să lipesc fluturaşi peste tot cu textul: „Vă rog, fiţi prieteni cu mine! Uite numărul meu de telefon, hai să ne întâlnim!" Sunt doar două persoane; pot să mă descurc. Cu câte riscuri presupune fiecare prieten pe care mi-l fac, o să fiu la fel de vigilentă în privinţa secretelor mele. Mă descurc.

3

Intru la ultima şi cea de-a şasea oră gândindu-mă tot la Băieţi, deşi n-aş fi vrut. Stau în faţa sălii şi mă simt aiurea căutând un loc unde să mă aşez în clasa plină de bănci duble, când mi se taie brusc respiraţia. E un singur loc neocupat în clasă – fix lângă nimeni altul decât morocănosul Aiden.

Mă mai uit o dată prin clasă, în caz că ochii îmi joacă feste, şi îmi dau seama că nu am altă soluţie decât să stau lângă el. Simt că cineva îmi face o gaură în ţeastă cu privirea, mă întorc şi o văd pe Kaitlyn, în partea cealaltă a clasei, stând în bancă cu Makayla. Perfect, e şi ea în clasă cu mine.

Aiden vorbeşte cu cei doi băieţi care stau în banca din spate – Mason şi Noah. Măcar cu ei, experienţa mea nu va fi total aiurea. Nu poate fi chiar aşa de rău, acum că Aiden şi-a cerut (oarecum) scuze că a fost nesimţit. Eventual am putea considera asta un soi de nou început. Pornind spre el, sunt decisă să fiu mai drăguţă, dar nu atât de drăguţă încât să creadă că vreau să mă împrietenesc cu el – genul acela de amabilitate pe care îl adopţi automat când mama ta te prezintă colegilor de serviciu.

Când ajung la bancă, toţi cei trei băieţi ridică capul şi se uită la mine, iar doi dintre ei zâmbesc larg.

— Hei, spun eu, zâmbind. Stă cineva aici?

Arăt spre locul neocupat de lângă el.

Aiden se uită la mine, ca şi cum s-ar da în el un soi de luptă.

— Nu, răspunde el în cele din urmă şi îşi ia rucsacul de pe scaun şi îl pune jos, ca să-mi facă loc.

— *Amelia!* mă întâmpină Noah cu entuziasm. Mi-a fost dor de tine? Cum a fost prima zi?

— Noah, ne-am văzut cam acum patru ore şi jumătate.

Am senzaţia că Noah e genul de persoană care nu îşi poate stăpâni zâmbetul. E ca un frăţior nevinovat, doar că nu e chiar aşa de nevinovat, având în vedere că probabil s-a culcat cu mai multe fete decât am eu degete la mâini.

— Aşa, şi? Asta nu înseamnă că...

— OK, copii, azi lucraţi paginile 57–68.

Noah este întrerupt de un profesor cu un aer dezinteresat. Mă întorc cu faţa la tablă şi îmi scot cartea.

— Luaţi notiţe şi răspundeţi la întrebările de la paginile 69 şi 70. Lucraţi pe perechi, individual, chiar nu mă interesează.

Oftez în sinea mea, în timp ce profesorul se aşază la catedră şi deschide laptopul. E clar că e una dintre orele acelea la care trebuie să înveţi singur totul.

— Ursule K, vrei să fii partenera mea?

Mă întorc, dându-mi seama că Mason vorbeşte cu mine.

— Ursule K?

— Prescurtare de la koala.

— Parcă spuneai că nu sunt urşi.

— Nu sunt, dar sună mai bine când spun ursule K, decât marsupialule K.

Mă detest pentru faptul că roşesc.

— De ce nu-mi spui pur şi simplu Amelia?

— Pentru că toată lumea îţi spune Amelia – n-ar mai fi ceva intim.

Roşeaţa mea se accentuează. Am ajuns să fim intimi? Am senzaţia că am ajuns să fim intimi. Lângă mine, Aiden

își dă ochii peste cap. Care-i problema lui? Stai așa, de ce mă interesează?

Îmi concentrez din nou atenția asupra lui Mason, mă uit în ochii lui și văd cât de intensă și ciocolatie este culoarea lor. Are ceva de seducător – îmi dau seama de ce se îndrăgostesc fetele așa de ușor de el. Chiar are...

— Hei, nu-i corect!

Sunt smulsă din visare și adusă cu picioarele pe pământ de vocea lui Noah și mă întorc să mă uit la el.

— Vreau și eu să am o chestie cu Amelia! Amelia, noi de ce n-avem o chestie?

Ridic din umeri și zâmbesc puțin.

— Momentul nepotrivit și locul nepotrivit, bănuiesc.

— Începând din acest moment, scopul vieții mele e să avem o chestie! declară Noah.

Râsetele noastre sunt întrerupte de un Aiden foarte iritat.

— Doamne, de ce nu închiriați o cameră. Încerc să învăț ceva despre societatea umană și nu mă pot concentra din cauza flirtului vostru penibil.

Bănuiesc că a revenit la condiția de ticălos.

— E gelos că n-are și el o chestie cu Amelia, ca noi, se preface Noah că-i șoptește lui Mason.

— *Nu sunt gelos!* urlă Aiden și toată clasa, inclusiv profesorul indiferent, se uită la noi.

— Vrei să ne spui și nouă pe ce anume nu ești gelos, domnule Parker? i se adresează profesorul lui Aiden.

Ochii lui Aiden se fac mici, mici. Aproape îl simt cum încearcă să-și înghită un răspuns jignitor, care l-ar trimite cu siguranță în cabinetul directorului.

Mason pare că simte și el energia aceea negativă și sare înainte ca Aiden să dea de bucluc.

— Spuneam doar că Aiden e gelos pe noi fiindcă noi avem răspunsul la o întrebare la care el n-a ştiut să răspundă, dar nu vă faceţi griji, îi explicăm şi lui.

Profesorul, aparent plictisit deja de subiect, consideră că este un răspuns suficient şi se întoarce la laptopul lui.

— Ce dracu, frate?! îşi îndreaptă Aiden privirea asasină spre prietenul lui.

— Frăţie, Mason ţi-a salvat pielea. Nu poţi să mai fii suspendat şi toată lumea a văzut că asta ar fi urmat, dacă n-ar fi sărit el, îi explică Noah.

— Măcar puteai să găseşti altă explicaţie. Una mai credibilă. Toată lumea ştie că sunt mult mai deştept ca voi, puştilor.

— Ba nu! Te iau oricând la sociologie! Asta nu e mate! replică Noah.

— Noah, tu ai probleme şi cu legatul şireturilor, intervine Mason.

— Şi ce legătură are asta?

— Geniilor, mă ajută şi pe mine cineva la întrebarea doi sau mă descurc singură?

Decid că e momentul să intervin în demonstraţia lor de bravadă masculină. Dumnezeule, băieţii sunt aşa de competitivi în chestii aşa de mărunte. Aiden mormăie ceva în surdină şi se întoarce la caietul lui.

— Dă-o naibii. Hai să vorbim de Halloween! spune Mason, abandonând definitiv mica lor dispută.

— Ce e cu Halloweenul? întreb eu, întorcându-mi scaunul spre ei.

Noah se uită la mine de parcă aş fi întrebat cum vin copiii pe lume.

— E vineri.

— Şi?

— Ai planuri? întreabă Mason.

Sincer, chiar nu mă gândisem la Halloween. Îmi plăcea la nebunie să mă costumez şi să ies cu prietenii. Îmi amintesc că îmi plăcea să mă machiez şi să mă costumez în ce voiam eu şi partea cea mai bună era că nimeni nu mă putea judeca, cu cât era mai nebunesc costumul, cu atât era mai bine. Halloweenul era singura zi în care puteai fi cine vrei tu.

Într-un an, eu şi prietena mea cea mai bună ne-am costumat în două zaruri uriaşe din blană, cum sunt cele pe care şi le agaţă musculoşii la oglinda retrovizoare. Am avut chiar şi o oglindă retrovizoare gigantică, cu nişte fâşii de carton care ne ţineau legate de ea. Am râs o zi întreagă, lovindu-ne de toate cele.

Dar de la acel moment oribil trăit de mine, care mi-a schimbat viaţa, şi după tot ce a urmat, n-am mai putut să sufăr Halloweenul. A devenit o zi în care copiii glorifică asasinii şi criminalii în serie, când un costum e cu atât mai frumos, cu cât e mai însângerat şi mai înfricoşător. Când copiii se bucură că-i înspăimântă pe alţii. Acum, încă *din ziua aceea,* nu pot să trec peste Halloween fără să mă gândesc la *el.*

— Probabil o să văd un film acasă sau mai recuperez din temele restante, am spus eu cu sinceritate.

— Nu, *nu* faci asta, declară Noah.

— Nu?

— Nu. Fiindcă vii cu noi la petrecerea lui Noah, îmi zâmbeşte Mason triumfător.

Eu. Să mă duc acasă la Noah. Înconjurată de tineri băuţi. De Halloween.

— Nu cred că e o idee bună.

— Ba vii, ursule K. Nu scapi.

— Nu, pe bune, băieţi. Nu pot.

— Nu acceptăm un refuz, declară Noah.

— Probabil nici n-o să băgați de seamă dacă sunt sau nu acolo!

— Amelia, pe bune. Vii. E pentru binele tău.

Mason nu renunță.

— Și cine o să le dea copiilor bomboane? întreb eu.

Noah ridică din umeri.

— Obezitatea în rândul tinerilor e o problemă tot mai mare.

— Aiden, spune-le tu că nu vin, spun eu, sperând că mă va susține, din moment ce nici el n-ar vrea să fiu acolo.

Aiden ridică ochii din carte și se uită la mine, după care se uită în spate, la Noah și la Mason. Ridică din umeri.

— E casa lui Noah.

Apoi se întoarce la cartea lui.

Singura dată când mă bazez pe ura lui Aiden, și el nu mă ajută...

— Poți s-o aduci pe Charlotte! Chase o invită oricum, dar puteți veni împreună! insistă Mason.

— Da, vine și Chase! adaugă Noah.

— Nu știu.

Poate dacă o conving pe Charlotte să vină cu mine, n-ar fi așa rău.

— Amelia, dacă nu vii, stau toată ziua după tine și urlu ca sirena din toți rărunchii. Și crede-mă, sunt incredibil de enervant și mă pricep să fac o scenă, spune Noah, cu o licărire șmecheră în ochi.

— N-ar fi în stare să facă asta, nu?

Mă uit la Mason pentru confirmare, dar el se mulțumește să zâmbească triumfător.

Mă uit iar la Noah, iar el inspiră adânc, cu zgomot, și începe:

— NINO NINO BIP BIP...

— OK, OK! Încetează! Ai câștigat – vin!

Câțiva elevi se uită la noi uimiți, apoi se întorc la caietele lor, iar profesorul ne aruncă o privire dezaprobatoare. Aștept un minut înainte să mă întorc din nou spre băieți.

Noah și Mason bat palma în semn de victorie și zâmbesc cu gura până la urechi.

— Niciodată nu dau greș când vreau să fiu cea mai enervantă persoană din cameră.

— Nu știu ce e mai grav: faptul că n-ai nicio jenă sau faptul că nu pare să fie prima oară când faci asta ca să obligi un prieten, îi spun eu lui Noah.

— Hei, cine nu riscă nu câștigă, îmi face el cu ochiul.

4

Azi e vineri. Asta înseamnă că a trecut aproape o săptămână întreagă de când m-am întors la şcoală. Şi mai înseamnă că e Halloween, şi petrecerea lui Noah. Nu a fost greu cum am crezut s-o conving pe Charlotte să vină cu mine la petrecere. Bătută la cap de mine şi de Chase, a cedat destul de uşor.

Telefonul meu bipăie şi citesc mesajul de la Charlotte: *În cinci minute cobori* ☺

Inspir să mă calmez şi încerc să-mi alung din minte cuvintele mamei. Când i-am spus ce am de gând să fac diseară, nu a reacţionat prea bine.

Mi-ai promis, Amelia, a început ea să-mi predice. *Era vorba să nu mergi la petreceri şi să atragi atenţia asupra ta.*

E o singură seară, mamă. O să mă port exemplar.

Ea a clătinat din cap, nu mă credea. *Bine, du-te, dar nu e o idee bună. Trebuie să fii mai responsabilă. Oamenii din jurul tău pot avea probleme şi va fi vina ta dacă se va întâmpla aşa.*

Îmi scot din minte avertismentul ei, iau o gentuţă în care îmi bag cheile, guma şi telefonul şi cobor scările în fugă.

La 9.34 p.m., maşina lui Charlotte opreşte pe alee. Mama e la serviciu, aşa că îi trimit repede un mesaj, ştiind că nici măcar nu va răspunde pe loc. Este însoţitoare de

zbor, așa că nu e ceva nou să nu-mi răspundă. În seara asta are o cursă lungă, de la Seattle spre Australia, așa că n-o s-o văd vreo două zile.

Aici, acum, în King City, o să mă port altfel. Am stricat eu planul să țin capul în pământ tot anul, dar prieteni voi avea. Vreau să am prieteni. Vreau să am un an școlar normal. Vreau să închei ultimul an numai și numai la o singură școală – la liceul King City.

Încui ușa și mă îndrept spre mașina din care Charlotte coboară ca să ne admirăm costumele.

— Arăți super! spune ea zâmbind.

Sunt îmbrăcată ca în anii 1920, cu o rochie neagră și cu un lănțișor de care atârnă mărgele.

— Și tu! îi întorc eu zâmbetul.

Charlotte e costumată ca o Pink Lady, din filmul *Grease*. Ținuta e completată de părul ei creț și cafeniu, strâns într-o coadă în vârful capului, și de o mică eșarfă neagră legată la gât.

— Mmm, hello? ne întrerupe Chase, apărând în fața mașinii, după ce coborâse de la volan. De ce nu spune nimeni ce tare arăt și eu?

Chase poartă niște pantaloni negri cu multe buzunare, un tricou bleumarin mulat și o șapcă neagră pe care scrie *SWAT* cu litere albe, groase.

— Foarte creativ, Chase.

Îmi dau ochii peste cap și urcăm cu toții în mașină.

— Mda, n-am mai văzut așa ceva până acum, adaugă Charlotte, ironică.

— Ce? Ca și cum o Pink Lady și o fată de demult ar fi mai creative, răspunde el și iese de pe alee. Și-apoi, m-am gândit că aproape toate fetele vor fi îmbrăcate în uniforme SWAT, în școlărițe, în cine-știe-ce super-erou, în tricouri cu numărul unu și numărul doi sau în minion. Așa că m-am gândit că, dacă mă îmbrac să mă asortez cu ele, o să fie mai ușor s-o pun. Mi-am încercat norocul cu trupele SWAT.

Charlotte se uită la mine de pe scaunul din față și ne dăm amândouă ochii peste cap.

— Foarte bună strategie, Chase.

Fără să observe ironia lui Charlotte, el zâmbește și continuă să conducă.

— O să bei în seara asta, Chase? îl întreb. Dacă bei, nu vreau să ne duci tu acasă.

— Pfuah, nu e nicio distracție să fiu singurul treaz la o petrecere.

— Dar din cauza alcoolului faci chestii tâmpite, Chase. Îți aduci aminte de Crăciunul trecut, când ai vrut să faci salt pe spate de pe acoperiș în piscina lui Mason?

— Hei, în apărarea alcoolului, am făcut chestii destul de stupide și treaz.

— Nu pot să te contrazic, bombăne Charlotte.

Îmi simt pieptul agitat de neliniște.

— Haide, oameni buni. Dacă Chase bea, cum ajungem acasă?

Charlotte se uită în spate la mine.

— Chase se culcă la Noah, cu băieții. Vine fratele meu să ne ia, când îl sun.

Suspin ușurată și încep din nou să discut cu Charlotte despre costumele noastre.

După vreo zece minute, oprim pe strada lui Noah. Casa e ușor de identificat după tinerii care bântuie prin fața ei și după muzica tare care se aude prin ușa deschisă. Sunt deja mulți acolo. E aproape zece – e clar că asta e ora la care se vine.

Chase parchează mașina la vreo două case mai sus; pentru sfârșitul lui octombrie, afară nu e chiar frig. Pornim pe alee și îi salutăm scurt pe cei de afară, după care ne apropiem de ușa deschisă, ca să intrăm în grota cu tematică de Halloween care ne așteaptă, plină de tineri beți și hormonali și de promisiunea iminentă a unor decizii proaste.

Muzica se aude şi mai tare înăuntru şi încep să-mi mişc şoldurile uşor, ca un gest reflex. Urmându-l pe Chase prin casă, vedem că a avut dreptate în legătură cu ţinuta fetelor. Casa e plină de tricouri cu numărul unu şi numărul doi, de uniforme militare şi de la trupele SWAT, demoni, îngeri şi o groază de pisici.

Mulţi dintre băieţi nu sunt costumaţi, iar cei care sunt poartă măşti fioroase sau sunt îmbrăcaţi în costume de ultim moment, precum de doctori. Şi sunt şi o mulţime de Inspectori Federali pentru Sâni. *Bleah.*

— Băutură! ţipă Chase când intrăm în bucătăria aglomerată şi începe să-şi facă loc spre dulapul plin cu tot felul de tipuri de alcool.

— De data asta să nu exagerezi! aleargă Charlotte după el, lăsându-mă să stau în uşă, oarecum stânjenită.

Eu nu am chef să beau deocamdată; poate că o să iau un shot după ce verific casa lui Noah, ca să găsesc ieşirile şi feţe cunoscute. Casa e mare, dar nu atât de mare încât să te pierzi prin ea. Pentru liniştea mea, e bine să ştiu cea mai rapidă cale de ieşire, în caz că se întâmplă ceva sau apare *cineva.*

Cu atâţia tineri înghesuiţi în lumina slabă, e greu să apreciezi cu adevărat frumuseţea casei lui Noah. E modernă şi toate camerele sunt văruite în alb.

Sunt mai puţini copii jos, la subsol, şi muzica nu e atât de puternică, încât să fii nevoit să strigi. Multe camere sunt încuiate, dar în spaţiul deschis şi amplu se găsesc un bar plin cu alcool, canapele şi o masă de biliard de care se sprijină Mason, cu un tac în mână.

Stau o secundă să mă uit la el şi singurul lucru care îmi vine în minte e *fir-ar.* Are un tricou de culoare oliv, lanţ cu plăcuţe argintii la gât, pantaloni militari de camuflaj şi bocanci militari. Ţinuta lui e completată de o fâşie neagră de material legată în jurul frunţii şi de două linii negre desenate sub ochi, pe obraji. Per total, arată sexy.

Mason le spune ceva tipilor cu care joacă biliard, îi dă tacul unuia şi se apropie de mine zâmbind.

— Hei, ursule K! Arăţi bine!

Se apleacă şi mă strânge tare în braţe, făcându-mă să roşesc.

— Mersi, şi tu la fel, spun eu după ce ne despărţim. Chiar îmi plac pantalonii tăi.

— Da, cromozomii mei s-au combinat frumos.

Îşi trece mâna prin păr cu un aer seducător, ca şi cum ar poza.

Râd.

— Mă refer la pantalonii tăi, nu la ADN-ul tău. Dar, sigur, şi asta.

— *Amelia!*

Mă întorc exact la timp ca Noah, care alerga spre mine, să mă ia în braţe.

Mă retrag puţin.

— Au, Noah. Ai grijă la coaste – încă mă mai dor.

— Frate, scuze. Parcă a trecut o veşnicie de când te-ai lovit, şi n-au fost decât câteva săptămâni. Oricum, costumul ţi se potriveşte. Arăţi super!

— E OK, şi, da, ştiu.

Flirtez, făcându-i cu ochiul, şi băieţii încep să râdă.

Noah e îmbrăcat în blugi şi tricou alb, iar pe tricou e prins un plic negru.

— Tu ce-ar trebui să fii?

Noah se uită în jos la tricou şi îmi zâmbeşte.

— Nu e clar? Sunt şantajul? Te-ai prins? Şantajul.[2]

— E foarte potrivit, glumesc eu. Ştiind cum m-ai şantajat să vin la petrecerea asta.

— Hei, poate că asta am putea avea noi în comun, zâmbeşte el triumfător.

---

2 *Blackmail* în limba engleză înseamnă literal „poştă neagră" (n. tr.).

— Poate ar trebui să căutăm şi alte lucruri pe care le avem în comun.

Annalisa îmi face cu mâna din partea cealaltă a camerei şi pornim cu toţii spre ea. E cu Julian, la bar. Îi îmbrăţişez pe amândoi şi începem să vorbim.

Annalisa şi Julian sunt adorabili în costumele lor de Barbie şi Ken. Annalisa arată complet diferit, după ce şi-a schimbat hainele ei normale, negre şi cam gotice şi fardul negru cu o rochie de un roz intens, fard pastel şi chiar o perucă blondă – aproape că n-am recunoscut-o.

Noah toarnă zece shot-uri, luăm fiecare câte două şi le golim rapid. Trântesc al doilea pahar pe masă şi mă strâmb – primele sunt întotdeauna cele mai rele. În timp ce Noah începe să mai toarne un rând, un băiat brunet, pe care îl cunosc vag, vine la el şi îi spune ceva. Trebuie să fie ceva important, fiindcă faţa lui Noah, de obicei relaxată, devine absolut serioasă. Se uită la Mason şi la Julian cu o privire semnificativă şi amândoi par că se încordează puţin.

Mason oftează, dă paharul peste cap şi se întoarce spre mine.

— Scuze, ursule K, trebuie să rezolv ceva.

Se întoarce şi porneşte după Noah şi după celălalt tip pe scări. Julian o sărută repede pe tâmplă pe Annalisa, apoi pleacă după Mason, lăsându-ne singure la bar.

— Ce se întâmplă? o întreb pe Annalisa.

— Fie ceva cu Aiden, fie cineva care strică petrecerea, fie o bătaie, sau toate trei, oftează ea.

— O să fie OK?

Îmi dau brusc seama că sunt puţin cam neliniştită pentru Băieţi; mă rog, pentru cei pe care îi simpatizez.

— Da, sunt OK. Rahaturile astea se întâmplă ori de câte ori dă vreunul dintre ei o petrecere.

Eu şi Annalisa am băut al treilea shot, după care au mai venit şi alte fete la bar şi au început să vorbească cu ea.

— Anna, mă duc să văd dacă o găsesc pe Char; ne vedem mai târziu.

Mă întorc şi mă duc la etaj, unde muzica se aude mult mai tare. Casa e şi mai plină de oameni pe care nu îi cunosc, probabil de la şcoală.

Îmi verific telefonul şi văd un mesaj de la mama: *Acum am aterizat. Ai grijă diseară. Încearcă să nu atragi atenţia. Încerc să te sun mai târziu, când ajungem la hotel.*

— Şi eu te iubesc, mami, mormăi eu, când o mână aspră îmi cuprinde braţul.

Inima mea o ia razna automat când creierul meu înţelege că cineva mă opreşte din mers. Mă întorc cu faţa într-un piept lat şi ridic capul să mă uit în ochii negri ai unui băiat de care ştiu sigur că nu e de la liceul King City.

E solid şi imens, ca un fundaş de fotbal, şi ţine o bere în mâna cu care nu îmi ţine braţul. Mă sperie. Nu am nicio presimţire bună cu privire la individ, iar faptul că şi acum mă ţine pe loc îmi sporeşte panica.

Mă trage mai aproape şi îmi oferă ceea ce el sunt convinsă că-şi închipuie a fi un zâmbet seducător.

— Hei, sexoaso, cum te cheamă?

— Nu sunt interesată.

Îmi smulg braţul din mâna lui şi mă întorc.

El mă apucă iar, de data asta mai strâns.

— Te-a durut când ai căzut din rai?

— Nu, fiindcă am săpat până când am ieşit din iad, spun eu.

El clipeşte la mine.

Eu clipesc la el.

Apoi începe să rânjească.

— Bătăioasă. Îmi place.

Mă trage spre el, pune berea jos şi mă prinde cu braţul eliberat de mijloc, apucându-mă de fund. O, nu. Nu,

nu, nu. Chestia asta nu-mi place *deloc*. Ridic mâinile şi îl împing în piept.

— Scuze, am prieten, mint eu, încercând să-mi potolesc bubuiturile inimii şi să-mi înving panica. Unul mare, şi mă aşteaptă, aşa că trebuie să plec.

Acum şi-a pus ambele mâini pe fundul meu şi mă lipeşte de el.

— Ei, hai. Trăieşte şi tu niţel. Sunt convins că prietenul tău ştie că e o crimă să păstreze doar pentru el pe una ca tine. N-o să-l deranjeze că te împarte.

Respir greu. Mă ţine aşa de lipită de el, mâinile lui mă pipăie şi...

Buzele lui scârboase şi unsuroase sunt *pe mine*. Întorc repede capul şi ţeasta mea îl loveşte în faţă. Profit de faptul că îl prind cu garda jos, îl împing şi pun destulă distanţă între noi cât să-l lovesc cu genunchiul între picioare.

El reacţionează, se apleacă ţinându-se de locul evident dureros, dar eu sunt tot enervată. Îl lovesc cu genunchiul în burtă şi, când se apleacă şi mai jos, îmi oferă acces la spatele lui. Ridic mâinile, degetele se întrepătrund şi îl lovesc cu coatele în spate, făcându-l să se prăbuşească la podea.

— Nu înseamnă nu, nenorocitule!

Îmi trec braţul peste buze să şterg amintirea sărutului lui, apoi mă uit după Mason sau Noah, să-l dea afară pe nemernic. Dar încă doi fundaşi de fotbal stau cu braţele încrucişate la piept, blocându-mi calea. Uitându-mă în sus, la feţele lor iritate, văd că nici ei nu sunt din şcoala mea şi sunt la fel de imenşi şi de intimidanţi ca nenorocitul cu numărul unu, de jos.

Cel din stânga mă apucă de braţ şi mă împinge spre individul de care abia scăpasem. Celălalt vine după noi, blocând privirea. Nenorocitul se ridică şi pare furios din cale-afară.

— O laşi pe boarfa asta să scape, Dave?

— O să-i arăt eu ce pățesc boarfele obraznice, mârâie Dave.

Ridică brațul și mă plesnește cu dosul palmei peste față, iar eu ajung să mă sprijin de perete, ca să nu cad. Bătăile tot mai puternice ale inimii îmi răsună tare în urechi și panica mă cuprinde cu totul, de la stomac până în gât, gata să mă sufoce. Mâna lui se încleștează în gâtul meu, dar aproape imediat ce o simt presiunea dispare și aud zgomotul unui trup care lovește podeaua – tare.

Cu mâna la obrazul care îmi zvâcnește, respir adânc, ca să-mi calmez bătăile inimii. Îmi dau la o parte părul din ochi, ca să văd ce se întâmplă.

Trupul lui Dave zace pe podea și cei doi prieteni ai lui se bat cu un tip care stă cu spatele la mine. Unul dintre ei i se alătură lui Dave pe podea, gemând de durere, iar când celălalt este placat de apărătorul meu, îi văd și fața.

Aiden.

Ochii mei se măresc, ca și cum ar vrea să fie siguri că nu-mi joacă feste.

Dap, apărătorul meu este Aiden și are un aer *de criminal*. Efectiv, pot să simt furia care radiază din el în valuri.

Cineva oprește muzica, mulțimea se rărește și cei rămași se uită cum Aiden îi bate pe indivizi, de le sună apa în cap. El și prietenul lui Dave se mișcă în cerc, iar celui din urmă îi curge deja sânge din nas. Adversarul lui Aiden își relaxează brusc postura încordată și se uită peste umărul lui Aiden cu o privire triumfătoare. Patru băieți se apropie de Aiden, din spate.

— Aiden! urlu eu.

Dar e prea târziu. Toți cei patru sar pe Aiden în același timp și îl doboară la pământ. Mi se oprește inima. Privirea mi se întunecă văzând cum Aiden dispare sub grămada de băieți.

Hotărâtă să-l ajut pe Aiden, fiindcă e clar că papagalii din şcoala noastră sunt mai interesaţi să urmărească acţiunea, mă reped la individul care e mai aproape de mine şi întind mâna, aşteptându-mă să izbesc o bucată de carne, când un vârtej verde-oliv îl doboară la pământ.

Mason îl pocneşte pe individ în faţă, în timp ce Julian îl trage pe altul de pe Aiden, care se descurcase destul de bine, dat fiind că fusese atacat de patru indivizi – reuşise să-i spargă nasul unuia şi astfel îl forţase să fugă din cameră.

Noah apare de undeva şi mă împinge în spatele lui.

— Amelia, pleacă de aici, vin o grămadă de scandalagii de la liceul Commack Silver care abia aşteaptă să se bată.

Intervine în bătaie exact când apar şi alţi indivizi de la Commack Silver. Aiden, Mason, Noah şi Julian au acum de înfruntat doi dintre primii atacatori, plus încă opt nouveniţi, iar eu observ că a apărut şi Chase de nicăieri şi s-a băgat în luptă de partea lui Aiden.

Noah îmi spusese să plec, dar eu parcă am rămas lipită acolo. Picioarele mele nu vor să se mişte. Nu-mi amintesc cum se face nimic, doar cum să stau într-un loc şi să mă holbez la ce se întâmplă.

Sunt zece contra cinci. Dumnezeule.

Ceilalţi petrecăreţi par mai şocaţi şi mai speriaţi ca mine, aşa că speranţele mele că va mai interveni cineva se spulberă.

Mă mişc înainte ca creierul meu să înţeleagă ce fac, ca şi cum raţiunea mea s-a retras şi a lăsat loc instinctului. Nu am în cap decât: *E inegal. Cineva trebuie să-i ajute. E inegal.*

Exact când unul dintre indivizi se pregăteşte să se repeadă la Noah, sar în faţa lui şi îl pocnesc peste faţă, iar atacul meu îl ia prin surprindere şi îl doboară la pământ. El se uită în sus la mine, şocat şi furios, şi toţi cei nouă indivizi de la C. S. îşi îndreaptă spre mine privirile veninoase.

După care chiar se dezlănţuie iadul.

Aiden ajunge primul la mine, mă ia şi mă aruncă în spatele lui, aşezându-se în poziţie de apărare. Ceilalţi se reped la el, iar prietenii noştri sar să-l ajute pe Aiden să mă apere, icnetele şi înjurăturile lor îngheţându-mi sângele în vene.

Aiden se bate cu unul, fără să se mişte o clipă din faţa mea.

Se întâmplă înainte să am eu timp să previn pe cineva. Un alt tip de la C. S. ia o sticlă goală de bere şi o aruncă cu toată puterea exact în capul lui Noah. Zgomotul de sticlă spartă e ca un glonţ pentru inima mea zbuciumată şi mă uit cu groază cum Noah cade la podea. Curge sânge din tăietura pe care o are la cap şi se prelinge pe podea.

Probabil că toţi şi-au dat seama brusc cât de gravă e situaţia exact în clipa în care Noah a căzut la pământ. Fetele ţipă şi plâng şi îmi dau seama vag că una dintre vocile acelea este a mea.

Aiden se repede la individul care l-a atacat pe Noah şi îl bate fără milă. Ceilalţi indivizi de la Commack Silver încearcă să se împrăştie, îi iau pe cei răniţi şi fug din casă cât de repede pot, cu cei pe care îi cară. Alerg la Aiden, care şi acum îl pocneşte pe cel de pe jos, şi urlu:

— Aiden! Aiden, *opreşte-te*! Te rog!

El se opreşte şi se uită la mine cu privirea plină de furie, respirând greu.

— Trebuie să-l ajutăm pe Noah, îl implor eu.

El se uită la individul de jos, reuşeşte să iasă din criza de furie oarbă şi se ridică de pe el.

Mă apucă de braţe şi mă scutură.

— Cât eşti de prostuţă! Cum să sari în mijlocul bătăii? Puteai s-o păţeşti!

— Aiden! Sunt OK – trebuie să-l ajutăm pe Noah.

Anna e deja lângă Noah şi încearcă să oprească sângerarea cu un tricou. Nişte băieţi îl ajută pe atacatorul cu sticla bătut de Aiden să iasă din casă.

Mason vorbeşte la telefon cu cineva, plimbându-se prin cameră, frustrat – zice ceva de ambulanţă. Mă las în genunchi lângă Aiden şi observ că tăietura lui Noah de la cap e mai mare decât mi se păruse prima dată şi că din ea iese o bucată de sticlă.

Cineva îmi dă un prosop şi eu i-l dau Annei, care aruncă tricoul şi lipeşte prosopul curat de capul lui Noah, cu grijă să nu atingă sticla. Îi aud înjurând pe toţi băieţii din jur. Chase îi spune ceva lui Mason, dacă să-i sune pe părinţii lui Noah. Charlotte plânge lângă mine, cu ochii la sângele de pe jos.

Scumpul şi amărâtul de Noah. De ce tocmai el? E cel mai dulce, mai simpatic şi mai drăguţ tip. Iar acum zace pe jos, inconştient şi însângerat.

La naiba, unde e ambulanţa aia?

Stau pe podea cu Noah şi îl mângâi uşor pe frunte, speriată să fac ceva, din cauza bucăţii de sticlă rămase în tăietura care sângerează. Mason vorbeşte şi acum agitat la telefon, cu părinţii lui Noah, din câte se pare. Chase o consolează pe Charlotte, care plânge, iar Julian aleargă peste tot să aducă prosoape.

Iar Aiden stă în picioare lângă uşa pe care a deschis-o ca să intre cei de la ambulanţă şi priveşte scena cu o privire goală, impasibilă. Dar eu sesizez furia clară, pe care încearcă să şi-o stăpânească. Furia e în ochii lui – arată mortali, ucigaşi, gata să se repeadă la şi să distrugă pe oricine i-ar sta în cale.

Noah este pus pe targă şi i se fixează la gură o mască de oxigen. Cum o singură persoană are voie să meargă cu el în ambulanţă, Mason îl urmează fără să şovăie.

Odată cu plecarea ambulanţei, adrenalina dispare încet din cameră. Ne întoarcem să ne uităm unii la alţii şi la

dezastrul din casa lui Noah, amplificat de la bătaie. Sânge, sticle sparte şi piese de mobilă peste tot, amestecate cu pahare şi sticle.

Chase e primul care vorbeşte, se desprinde din îmbrăţişarea cu Charlotte şi îşi împleteşte degetele cu ale ei.

— Am chemat un taxi. O duc pe Charlotte acasă, după care mă culc, ca să se ducă alcoolul din mine şi să plec la Noah la spital.

Se uită la mine.

— Amelia?

Clatin din cap, semnalându-le că ar trebui să plece fără mine. Charlotte mă strânge tare în braţe, apoi iese cu Chase.

— În niciun caz n-o să stau aici să aştept să mă sune Mason, spune Annalisa, acum ceva mai calmă.

— N-are rost să mergem cu toţii la spital; trebuie să te odihneşti puţin. Toţi trebuie să ne odihnim. Mason a spus că sună imediat cum află ceva despre Noah, spune Julian, încercând s-o facă să înţeleagă.

— În niciun caz n-o să reuşesc să dorm. Dacă nu pot să fiu utilă şi să-l ajut pe Noah la spital, cel puţin pot să mă fac utilă făcându-i curat în casă.

Înainte să mai obiecteze cineva, Annalisa dispare în bucătărie. Julian oftează şi se duce după ea, iar noi auzim cum încep să strângă sticle.

Asta mă lasă singură cu Aiden în cameră, iar eu nu m-am mişcat încă din locul în care zăcuse Noah pe podea.

Aiden oftează şi se apropie de mine.

— Hai, te duc eu acasă.

Am o ezitare, iar el se încordează.

— Cred că, dacă ţi-am salvat fundul în seara asta, demonstrează că nu am de gând să-ţi fac rău. Şi nu am băut nimic, dacă de asta eşti îngrijorată.

— Tu mi-ai sal... tu mi-ai salvat fundul?! Mă descurcam foarte bine până să sari tu și să faci să se implice o ditamai echipa de fotbal.

— Te descurcai foarte bine?! *Te strângea de gât.* Un simplu „mulțumesc, Aiden" ar fi de ajuns. Acum hai să mergem.

Mă ridică în picioare și mă conduce spre mașină.

— Nu ai văzut cum l-am bătut pe Dave? Puteam să mă descurc!

Vinovăția și grija față de Noah îmi strâng stomacul. Știu că probabil Aiden mi-a salvat fundul, dar nu pot accepta. Dacă nu pot să mă descurc nici măcar cu niște elevi de liceu fără ajutorul lui Aiden, atunci cum o să mă descurc dacă vine *el* după mine?

Aiden nu răspunde, ci mă ghidează spre locul din dreapta. După ce se așază la volan și pornește mașina, se uită la mine.

— Adresa?

Recit adresa, apoi îmi dau seama de ceva și mă înfurii.

— De ce nu mă duci la spital, în loc să mă duci acasă? Nu pot să mă duc acasă – trebuie să văd dacă Noah e OK.

Unde e telefonul meu? Trebuie să – nu știu – să aflu dacă cineva știe ceva. Îmi pipăi buzunarele și caut în geantă. La naiba. De obicei îmi țin telefonul în mână, nu în geantă, și probabil l-am pierdut fără să-mi dau seama, în timpul bătăii.

Aiden strânge și mai tare volanul și continuă să conducă spre casa mea, în direcția opusă spitalului.

— *Aiden!* Du-mă la spital! Vreau să-l văd pe Noah!

— Te-ai gândit vreodată că poate el nu vrea să te vadă? explodează el.

— Ce...

— Pe bune, ai făcut destule în seara asta.

— Dar eu nu...

— E vina ta că e la spital! Toată bătaia a început fiindcă tu te-ai băgat cu ăia de la Silver. Nu credeam că o să avem probleme în seara asta, fiindcă Ryan nici măcar n-a venit, dar tot a pornit o bătaie! Din cauza ta! Serios, tu cauţi belele? De când te-am cunoscut, n-ai făcut altceva decât să le atragi. După toate asta, ai noroc dacă Noah îţi aude numele fără să tresară, darămite să te mai vadă.

Încep să plâng, fără să mă gândesc ce e cu Ryan ăsta. Aiden are dreptate; normal că are. Toată bătaia aia n-ar fi avut loc dacă nu m-aş fi dus la petrecerea aia stupidă. Iar Noah ar fi acum acasă, petrecând cu toată lumea, şi nu la spital.

— Probabil toată lumea te urăşte acum, din moment ce tu eşti de vină că s-ar putea să nu-l mai vedem niciodată pe Noah, spune el calm şi cuvintele lui trag al doilea glonţ din seara aceea în inima mea.

5

Lacrimile care porniseră în maşina lui Aiden nu s-au oprit toată noaptea. Nu puteam să-mi scot din cap cuvintele lui.

Acum e ora două după-amiaza, sâmbătă, şi nu am idee ce e cu Noah. Nu mai am telefon şi, chiar dacă l-aş avea, sunt prea laşă ca să sun pe cineva şi prea speriată ca să-i spun mamei că l-am pierdut. Ar trebui să-i povestesc ce s-a întâmplat şi sigur n-ar fi fericită să audă.

De fiecare dată când cineva se apropie de mine, păţeşte ceva. De-asta ar trebui să ţin capul jos, dar nu, eu am nevoie de prieteni.

Doamne, dacă află mama de Noah, o ia razna şi o să am parte de o predică zdravănă de „ţi-am spus eu". *Vezi, eu te-am avertizat! Nu trebuia să te încurci cu oamenii ăştia, Amelia. Trebuia să păstrezi distanţa, că altfel o păţesc. El nici măcar nu e aici şi unul dintre prietenii tăi e la spital! Nu ţi-ai învăţat lecţia până acum? Oamenii din jurul tău o păţesc.*

Râd fără veselie. Nici măcar n-ar greşi. Ultimul meu prieten bun a ajuns să fie lovit cu o puşcă în cap. Şi asta nu e ceva ce se uită uşor.

Mă foiesc în pat, cum am făcut toată ziua, mâncată de vie de sentimentul de vinovăţie, gândindu-mă de zeci de ori dacă să mă duc sau nu să-l văd pe Noah. În capul listei cu argumente contra e ceea ce mă îngrijorează cel mai tare: să

descopăr că Noah mă urăşte. În clipa asta, dacă nu-l vizitez, pot să amân descoperirea ca să trăiesc în negare încă un pic. E un băiat atât de simpatic, atât de dulce. Să-i faci rău ar fi ca şi cum ai lovi cu piciorul un căţel şi nu pot să suport gândul că ochii lui verde-deschis ar fi plini de ură când s-ar uita la mine.

Când sună soneria, abia apuc să deschid uşa, că Charlotte o împinge şi intră ca acasă la ea.

— De ce n-ai răspuns la telefon? Şi de ce arăţi de parcă nu te-ai dat jos din pat de ieri?

— L-am pierdut, i-am spus eu, conducând-o înăuntru. Şi pentru că nu m-am dat jos din pat.

— De ce?

Charlotte se aşază pe canapea, în faţa mea, picior peste picior.

— E vina mea că Noah e la spital.

— *Ce?* Nu, nu e, Ameli...

— Ba da. E.

— Nu, serios, nu e. N-ai făcut nimic. Neno...

— Dacă m-aş fi purtat altfel cu Dave, şi dacă nu l-aş fi pocnit pe individ când s-a repezit la Noah, sau dacă nu m-aş fi dus la petrecere; dacă aş fi făcut *totul* altfel, lucrurile n-ar mai fi stat aşa.

— Nu mă mai întrerupe!

Charlotte se uită la mine cu asprime.

— Eşti nouă, aşa că dă-mi voie să-ţi explic cum merge treaba pe aici. Băieţii de la K. C. nu s-au înţeles niciodată cu cei de la C. S. Dintotdeauna. Se bat din clasa a noua. Că te duceai tu la petrecerea lui Noah sau nu, bătaie tot ar fi fost. Cei de la Silver caută orice motiv să se bată cu Aiden şi ai lui – asta vine dintr-o veche rivalitate dintre Ryan şi Aiden. Cei de la Silver ar fi venit oricum la petrecerea lui Noah şi s-ar fi bătut cu băieţii. S-a întâmplat pur şi simplu ca de data asta

să fii tu motivul pe care l-au găsit pentru bătaie. Rahaturile astea se întâmplă. Dar nu e vina ta.

Inspiră și eu stau acolo și mă uit la ea, încercând să procesez ce îmi spune. Iar numele ăla: Ryan.

— Lumea care a văzut mi-a spus ce s-a întâmplat cu tine și cu tipul acela, Dave, a continuat ea. Nu trebuie să vorbești despre asta, dacă nu vrei, dar eu știu că te-a pălmuit și că te-a strâns de gât înainte să-l ia Aiden de acolo. Nu a fost vina ta, m-ai înțeles? Nu se pune problema de vinovăție aici. Cei de la Silver sunt niște jigodii care caută scandal.

Își termină discursul și se ridică de pe canapea.

— Acum saltă-ți fundul, du-te și fă un duș și îmbracă-te. Noah și-a revenit și mergem în vizită la el.

Mă uit la ea cu ochii mari și mă ridic încet de pe canapea. Mă apropii de ea, o îmbrățișez, iar ea mă strânge ușor în brațe.

— Mulțumesc, spun eu.

— Pentru ce există prieteni? Fără tevatură, cât sunt eu de pază. Acum, grăbește-te, că se termină programul de vizită.

În drum spre spital, îmi dau seama de ceva și mă uit la Charlotte.

— Parcă îi detestai pe Băieți?

— Nu sunt băieți răi, mormăie ea, fără să-și ia ochii de la drum.

— Mda, și eu încep să-mi schimb părerea.

— Presupun că, în felul lui, nici Aiden nu e așa rău, admite ea.

Scot o exclamație teatrală.

— Ce? Alcoolul de vineri ți-a afectat permanent creierul?! Oare e bine să conduci? Nu e în regulă – cei care au halucinații n-ar trebui să lucreze cu mașini grele!

— Taci din gură.

Râde.

— Serios, acum, el l-a luat pe tipul ăla de pe tine. A caftit singur cam şase indivizi, ca să te apere. Când s-au repezit toţi la tine, te-a tras în spatele lui. Tot ce vreau să spun e că nu-mi displace faptul că a fost la petrecere. Nu că aş vrea să-l invit la mine să doarmă sau să facem un maraton de filme.

La spital, ezit la uşa lui Noah, am emoţii să intru. Charlotte m-a asigurat că Noah nu mă urăşte, dar eu încă sunt îngrijorată. Inspir adânc şi intru în cameră în spatele lui Charlotte.

— Charlotte! Amelia!

Expresia bucuroasă pe care o are Noah mă linişteşte şi dau afară aerul pe care nu-mi dădusem seama că îl ţin în piept. El stă în fund în pat, îmbrăcat într-un trening aparent comod.

Deşi e la spital, pare la fel de drăguţ, gropiţele din obraji nu sunt ascunse de micile vânătăi.

— Hei, Noah.

Îi zâmbim.

— Cum te simţi?

— Mai bine acum, că aţi venit.

Ne face cu ochiul.

— Îmi pare bine că nu-ţi afectează obiceiul de a flirta, râd eu, apoi mă aşez împreună cu Charlotte pe marginea patului. Dar, serios acum, cum te simţi?

— Sunt OK. Am un mic cucui şi a fost nevoie de nişte copci, dar mă simt bine. Serios. Nici măcar nu mai e nevoie să stau aici, dar aşteptăm rezultatele unor analize. Ar trebui să-mi dea drumul în curând.

— Îmi pare aşa de bine că eşti OK, spun eu.

— De ce nu ai venit până acum să mă vezi? mă întreabă Noah.

— Am... mi-a fost teamă.

— Teamă de ce?

— I-a fost teamă că eşti supărat pe ea, îi explică Charlotte. I se părea că din vina ei eşti aici şi că vei ajunge s-o deteşti.

Noah se uită la mine, se uită la Charlotte, pe urmă se uită iar la mine şi începe să râdă.

— Ce? Niciodată nu te-aş detesta, Amelia! Şi nu e vina ta. Nu e vina nimănui. Cei de la Silver ne urăsc de moarte şi caută mereu prilej să se bată.

Charlotte îmi aruncă o privire, ca şi cum mi-ar fi spus „ţi-am zis eu".

— Deci nu mă deteşti? îl întreb eu cu voce slabă.

— Niciodată! Mă bucur că n-ai păţit nimic sau că n-ai mai păţit şi altceva după ce am intervenit noi, spune Noah, arătând spre vânătaia care începea să se arate pe obrazul meu. Dar de unde ţi-a venit ideea că sunt supărat pe tine?

— Aiden...

Mă uit în podea, ruşinată că m-am lăsat aşa de uşor convinsă de el.

— Aiden e doar foarte protector cu oamenii la care ţine, oftează Noah. Nu a vrut să spună asta.

Renunţând la subiect, toţi trei vorbim şi râdem până când intră Aiden în cameră.

— Ce cauţi aici?

Se încruntă când dă cu ochii de mine.

— Am venit să-mi văd prietenul, am spus eu cu tărie, hotărâtă să termin cu smiorcăielile şi învinovăţirile.

— Haide, Aiden. Nu fi aşa de ostil. Mă bucur că e aici, spune Noah.

Aiden se uită urât la mine, îi aruncă lui Noah o pungă cu fast-food şi apoi se aşază în partea cealaltă a camerei.

— M-ai făcut cel mai fericit din lume! exclamă Noah şi muşcă din burger.

Aiden își dă ochii peste cap, dar mie nu îmi scapă micul zâmbet pe care încearcă să-l ascundă.

Mason intră sorbind dintr-un pahar de la fast-food.

— Ursule K!

Ne îmbrățișează pe mine și pe Charlotte și se așază lângă Aiden.

— Hei, apropo! anunță Noah și se uită la mine. Poate vizitele la spital să fie chestia noastră? Data trecută ai fost tu, acum sunt eu.

Cu coada ochiului, îl văd pe Aiden cum se încordează.

— Poate mai căutăm? spun eu și toată lumea începe să râdă, eliberând presiunea din cameră.

❖

Mai târziu în seara aceea, sunt acasă și fac ceva de mâncare în casa mea goală.

Mama a fost atât de distantă de la *incidentul* de anul trecut. Devine și mai distantă de câte ori se întâmplă. Știu că în sufletul ei s-a săturat de faptul că suntem forțate să trăim așa din cauza mea. A trecut de la zborurile majoritar interne, când stătea mai mult pe acasă, la zboruri internaționale lungi și mai frecvente. Mă evită, evită viața, evită motivele pentru care ne-am mutat de trei ori în ultimul an.

Când spăl vasele, sună soneria și mă încordez. E sâmbătă seara, aproape de ora zece; cine să vină acum?

Nu ar suna el la sonerie, dacă te-ar fi găsit, încerc să gândesc logic. Cu toate că știu asta, iau cu mine o bâtă metalică de baseball din dulapul de lângă ușă.

Deschid încet ușa, mă uit prin crăpătură și oftez ușurată când mă întâmpină aerul rece de toamnă. Aiden e în fața ușii, iar Dodge-ul lui Challanger negru mat este pe alee. Se uită la mine cu o expresie întrebătoare, cu ochii la

bâta de baseball din mâna mea. O reazem repede de perete, în spatele ușii, ferind-o de privirea lui cercetătoare.

El ridică o sprânceană.

— Serios? O bâtă de baseball?

— E un cartier rău-famat, mint eu, pălmuindu-mă în minte pentru scuza atât de jalnică.

El se uită în jur, la blocul meu foarte suburban, la casele cu etaj, cu peluze frumos întreținute, și la mașinile scumpe de pe alei.

Se uită din nou la mine și rânjește.

— Mda, e posibil să faci alergie de la toate florile astea.

— Ce cauți aici?

Îmi întinde un telefon alb și eu îl iau.

— Mi-ai găsit telefonul?

— Dap, când m-am întors la Noah acasă vineri seara.

— De ce nu mi l-ai dat mai devreme? Sau azi, la spital.

— Am avut chestii mai importante de făcut. În plus, doar nu era să cobor la mașină să-l iau.

— Aha.

— Am observat că ai un singur contact în telefon în afară de Charlotte, Annalisa, Chase, Mason sau Noah. Și acela e mama ta.

— Mi-ai umblat în telefon? întreb eu, înfuriindu-mă.

De ce nu mi-am setat oare parola?

— Da, spune el indiferent, fără măcar să pară vinovat. Eu mă gândeam că te-ai tot mutat, n-ar trebui să ai și alte contacte acolo? De la persoane pe care le-ai întâlnit în alte școli?

— Nu cred în relațiile la distanță, mint eu.

— Am mai observat că n-ai aplicații, n-ai fotografii, note sau muzică.

— E un telefon nou, mint eu din nou, strângând din dinți. Dacă ai terminat interogatoriul, am de spălat niște vase.

Încerc să închid ușa.

— Stai, spune el și mă opresc. Vineri seara m-am supărat pe tine...

— Știu. E OK. Știu că toată lumea era îngrijorată pentru Noah și supărată pentru toată situația și că ai simțit nevoia să dai vina pe cineva. Felul în care ai reacționat n-a fost simpatic, dar presupun că fiecare reacționează în felul lui.

— Nu ar fi trebuit să dau vina pe tine, spune el, părând cumva stânjenit și încurcat.

— Aud cumva o scuză?

Zâmbesc puțin.

— Nu te obișnui cu asta. Nu se va mai întâmpla.

Aiden pleacă de pe verandă și face primul pas pe scară când îl strig. El se întoarce, privindu-mă întrebător.

— Mersi că m-ai salvat... cu Dave, vreau să spun, zic eu, apoi ridic telefonul pe care mi-l înapoiase. Și pentru că mi-ai adus telefonul.

Știu că am spus că nu a fost cazul să-i mulțumesc aseară și că mă descurcam foarte bine, dar nici măcar eu nu pot să susțin o minciună așa de mare. Faptul că știu jiu-jitsu m-a ajutat să scap de Dave, dar nu eram suficient de puternică să mă bat cu patru vlăjgani ostili.

— Am ajuns acolo la timp să văd cum l-ai pus la pământ pe primul dintre ei. Nu aveam de gând să intervin, pentru că te descurcai, dar când i-am văzut pe ceilalți, a trebuit s-o fac, admite el cu voce joasă.

— Mă bucur că ai făcut-o, spun eu.

El pare că ar vrea să-și continue drumul, dar întreabă:

— De unde ai învățat să te bați așa?

— Simple ore de autoapărare, spun eu şi momentul nostru de sinceritate este înlocuit iar de minciunile mele. Noapte bună şi mulţumesc încă o dată.

Mă reazem de uşa închisă şi expir când aud maşina care îşi ambalează motorul şi pleacă.

Întoarsă la bucătărie, deschid lista de contacte, ca să-i dau mesaj lui Charlotte să-i spun că mi-am recuperat telefonul şi înlemnesc când văd un nou contact. În fruntea listei, fiindcă e în ordine alfabetică, sunt numele şi numărul lui Aiden.

6

Luni dimineaţă toţi elevii discută doar despre petrecerea lui Noah.

M-am săturat să tot aud vorbindu-se despre bătaie. Sunt sigură că, dacă ar fi fost Noah aici, ar fi atras toată atenţia asupra lui, cu zâmbetul lui caracteristic, stupid, dar fermecător. Ba poate ar fi reuşit să-i convingă pe toţi că a vrut să capete un cucui, ca să scape de lucrarea la analiză matematică.

Care e azi. Iar eu sunt complet nepregătită.

Când e vorba de analiză, oricum am nevoie de ajutor, dar în weekendul ăsta, cu toate poveştile care s-au întâmplat, n-am avut chef de învăţat. Acum, stând în bancă înainte să sune, răsfoiesc disperată paginile caietului, ca şi cum aş putea să absorb toate informaţiile doar privindu-le în treacăt. În realitate, doar frunzăresc.

Trei minute până se sună. Îndeasă cât mai multe informaţii în creier până începe ora, Amelia. Nu contează că e păsărească pentru tine. De ce n-am fost şi eu blagoslovită cu memorie fotografică? Chiar şi dacă aş fi memorat toate informaţiile, tot n-aş avea idee ce să fac cu ele.

— Bănuiesc că te pregăteşti să dai lovitura la lucrare.

Vocea groasă a lui Aiden mă face să sar în sus.

— Clar, spun eu. După ce ţi-ai dat seama că sunt convinsă că pot trece testul, după frunzăreala disperată,

după palmele mele transpirate, după notiţele măzgălite, după superorganizarea mea sau după bătăile haotice de inimă?

El râde şi se aşază în spatele meu, iar eu mă întorc la răsfoirea disperată a paginilor, în timp ce se sună. Cum-necum, mintea mea împrăştiată pare să înregistreze că e prima dată când Aiden începe o conversaţie care nu e neprietenoasă (oarecum). Şi e prima dată când îmi zâmbeşte (oarecum) şi prima dată când îl aud râzând. Îmi alung din minte gândurile astea. *Şcoala e pe primul loc, la băieţi te gândeşti mai târziu.*

Profesorul se ridică.

— Băgaţi cărţile în bancă; vin să vă dau testele.

La naiba.

După cincizeci de minute, un creion ros proaspăt şi nişte lacrimi nevărsate, predau lucrarea parţial nefăcută. Aiden e chiar lângă mine, gata să-şi predea lucrarea care e plină cu scrisul lui sigur şi îndrăzneţ, fără un exerciţiu sărit. Răspunsurile lui seamănă cu păsărească pe care o văzusem în caiet înainte de test.

Acum, când mă gândesc, Aiden nici nu părea îngrijorat când a intrat în clasă. Relaxat de nu se poate. Jur, dacă e şi sexy, şi deştept, o să-i trimit un e-mail dur celui care distribuie toate rahaturile astea.

Îmi iau telefonul din grămada de telefoane puse în coşul de lângă uşă. Eu şi Aiden ieşim în acelaşi timp, iar eu nu-mi pot stăpâni o privire ostilă. Idiotul ăsta de Aiden, cu deşteptăciunea lui idioată şi cu sexoşenia lui idioată, e aşa de...

— Idiot?

Tresar şi mă uit la Aiden, care mi-a terminat gândul. Colţul gurii îi este ridicat într-un zâmbet, în timp ce mergem unul lângă altul.

— Am vorbit cu glas tare?

Mi se înfierbântă obrajii.

— Ai mormăit. Dar tot am înţeles.

— Bănuiesc că iei zece?

El ridică din umeri ca răspuns.

— Mda, şi eu la fel. Amelia Collins? Mai degrabă Amelia *Calcule*, fiindcă îmi plac aşa de mult.

El mai rânjeşte o dată, după care o ia pe un alt coridor, fără să-şi ia măcar rămas-bun. Ciudat. Mă duc la chimie şi mă aşez lângă Charlotte, care vorbeşte cu Chase, aşezat în spatele ei.

— Cum a fost lucrarea la analiză? Eu îl am la a cincea oră, întreabă Chase.

— A, superb. Mă gândesc să mă duc la facultatea de analiză matematică, pentru că prea îmi place mult.

— Hopa, n-am comandat un castron de sarcasm cu garnitură de talente. Ai comandat tu, Charlie?

Charlotte se uită urât la el.

— La naiba, Chase. De câte ori trebuie să-ţi spun? Ori îmi spui Char sau Charlotte, ori nu îmi mai spui pe nume!

— Hopa.

Chase face ochii mari.

— Poate chiar am comandat sarcasm cu talente şi cu chef de ceartă ca supliment.

Mergem toţi trei la cantină după oră şi dau fix peste Annalisa.

— Hei, ne spune ea. E perfect. Tocmai mi-aţi uşurat căutarea.

Mă apucă de mână şi mă trage la masa ei, dar nu înainte să o trag după mine pe Charlotte. Dacă e să mă duc la fund, vine şi ea cu mine. Când ajungem la masă, Annalisa mă împinge pe un scaun şi se aşază în faţa mea. Charlotte se aşază în dreapta mea şi Chase lângă ea. Julian e deja acolo.

— Hei, tu de ce n-ai fost la ora a doua, la analiză? îl întreb pe Julian, când îmi aduc aminte că e cu mine şi cu Aiden în clasă, la analiză.

— Am chiulit, mărturiseşte el. Apropo, cum a fo...

— *Nu!* îl întrerupe Chase, făcându-ne pe toţi să ne uităm la el. E un subiect sensibil.

Mă strâmb şi îmi scot sandviciul cu Nutella înfăşurat frumos în folie de plastic. Toată ziua mă gândisem la bunătatea asta cu ciocolată cu alune – a fost singurul lucru care m-a împiedicat să fac crize la lucrare. Cui nu-i place Nutella? Oare pun droguri în crema aia? Pentru că eu sunt dependentă grav. În timp ce îmi savurez sandviciul divin, vin la masă Aiden şi Mason. Mason se trânteşte pe scaunul din stânga mea, iar Aiden se aşază în stânga lui, lângă Annalisa.

— Care e subiectul sensibil? întreabă Mason.

Julian începe.

— Amelia şi anali...

— Nu! ţipă Chase.

— E în regulă, Chase. Toate sunt foarte bune atâta timp cât am Nute..., scot eu un geamăt, aproape sufocată.

Mason a întins mâna, mi-a smuls jumătatea de sandvici cu Nutella şi *a băgat-o în gură.*

— Tu... eu... cum... Nutella? mă bâlbâi eu, incapabilă să înţeleg un act atât de atroce.

Mason continuă să mănânce de parcă nu mi-ar fi furat unicul lucru care îmi aduce bucurie şi termină sandviciul din două muşcături.

— A, lucrare la analiză? Mda, am şi eu la a cincea oră, n-am învăţat absolut nimic. Uau, Amelia, a fost un sandvici foarte bun.

— Dar... dar... Nutella?

— Foloseşte cuvinte ca o fată mare ce eşti, Amelia, zâmbeşte Aiden.

Aha, deci azi s-a hotărât să fie sociabil? Normal. Nu se poate abține să nu comenteze chinurile mele personale.

Mason ridică mâinile.

— Hei, bagă ghearele înapoi, ursule K. Nu știam că sandviciul tău e sacru. Te scot la o înghețată după ore, să mă revanșez. Fac cinste. Au și cu aromă de Nutella!

Băieți idioți.

— Dacă nu au cu aromă de Nutella, ești mort.

Dacă era posibil ca cineva să pară ușurat și îngrijorat în același timp, atunci aceea era expresia facială pe care o avea Mason. Îmi iau portmoneul și mă așez la coadă să cumpăr ceva, pentru că nu mâncasem decât o jumătate de sandvici.

Mason vine cu mine să-mi țină companie.

— Sigur nu vrei sandviciul meu?

Mă uit la el uluită. Nimeni nu mă poate plăti să mănânc pachetul lui jalnic. Adică, serios? Niște ketchup aruncat în grabă între două felii de pâine? Aproape că nu-mi venea să-l învinovățesc că mi-a furat sandviciul apetisant cu Nutella.

— Ce? Mă grăbeam, și nimeni n-a fost la cumpărături în ultimul timp, își apără el sandviciul.

Comand chicken fingers de la galantarul cu mâncare caldă și mă duc la casă. Mason se oferă să-mi plătească, dar îl gonesc.

Ne întoarcem la masă și, când vreau să mă așez pe locul meu, cineva se împinge în mine dintr-o parte și se așază, dezechilibrându-mă. Nevinovata mea porție de chicken fingers se împrăștie pe jos. Ce. Naiba? Îmi dezlipesc privirea de la mâncare și mi-o îndrept spre locul acum ocupat. Așezată unde stătusem eu, între Mason și Charlotte, este fata platinată cu ochii albaștri, venită din iad.

Kaitlyn se uită la Charlotte, care stă lângă ea, și rânjește.

— Cine a invitat-o pe ratata asta să stea cu noi?

Toată lumea, în afară de Aiden, are o expresie şocată. Faţa lui e neutră, lipsită de orice emoţie. Mă uit de la Kaitlyn, care îşi scoate apa cu lămâie ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, la porţia mea de pui fraged de pe jos şi din nou la ea. Charlotte se încruntă când aude cuvântul „ratată" şi se uită la mine. Începe să se ridice încet, dar Chase o prinde de mână şi o sileşte să se aşeze.

— Ce crezi că faci? mârâie el la Kaitlyn.

— Mă bucur de pauza de masă alături de prietenii mei, spune ea, ca şi cum ar fi fost cel mai evident răspuns din lume.

— Ce dracu? Noi nu suntem...

Mason este întrerupt când Kaitlyn o vede pe aghiotanta ei, Makayla, şi strigă la ea în celălalt capăt al cantinei.

— Aici, Kay!

Eu încă stau prostească acolo, încercând să pricep ce se întâmplă. Chiar mi-a furat locul când tocmai mă aşezam şi m-a făcut *să scap* din mână mâncarea, fără să mă bage măcar în seamă?

Makayla ajunge la masa noastră şi Kaitlyn se uită iar la Charlotte.

— Uf, eşti tot aici? Credeam că ştii că ţăranii nu stau la masă cu nobilii. Tai-o de aici, ţăranco.

Spre deosebire de Charlotte, Annalisa trăieşte pentru conflict. Aiden se pregăteşte să deschidă gura, dar Annalisa i-o ia înainte.

— OK, cred că am suportat destul, se răsteşte ea, încruntându-se la Kaitlyn. Înţeleg că ţi se pare că ai un soi de pretenţii de la Aiden, fiindcă te-ai culcat şi tu cu el o dată...

Aiden o întrerupe cu un mârâit, dar ea îşi întoarce spre el privirea scăpărătoare.

— A, *acum* vorbești? Taci din gură, Aiden.

Se uită din nou la Kaitlyn fără să piardă o clipă și continuă.

— Cum spuneam, ai impresia că locul tău e aici. Nu e. Împacă-te cu ideea. N-avem nevoie de tupeul tău și, sincer, cred că toți suntem sătui să-ți auzim tot timpul vocea enervantă. Aiden ți-a arătat mai mult decât clar că nu vrea să aibă de-a face cu tine. Așa că du-te repede la micul tău grup de adoratori și *lasă-ne dracului în pace.*

— Mai taci, Annalisa, îi ia apărarea Makayla lui Kaitlyn, ca un câine devotat.

Ochii ei perfizi se încruntă spre Annalisa, care se află vizavi de ea.

— Să te las în pace? Nici măcar nu vreau să fiu lângă *tine*. Până la urmă, ce *cauți* tu aici? De fapt, de ce te mai deranjezi să vii la școală? Toată lumea știe că o să ajungi ca penibila aia de maică...

Se oprește când Annalisa se repede brusc peste masă, încercând să ajungă la Kaitlyn, care începe să țipe. Dar Julian o prinde de mijloc înainte să ajungă la ea.

— Julian! Dă-mi drumul! Trebuie s-o omor!

Annalisa se zbate să scape de strânsoarea lui Julian.

— Dacă mă iubești, lasă-mă s-o zgârii pe ochi!

Charlotte sărise în sus când Annalisa se repezise și acum stă în picioare lângă mine. Mason, Chase și Aiden se ridică și ei, cu fețele la fel de furioase. Kaitlyn se agață de Makayla, lângă mine și Charlotte, în timp ce Annalisa tot se zbate să ajungă la ea.

— Ești nebună! țipă Kaitlyn.

Dacă era cineva în cantină până acum care nu se uita la noi, acum se uită sigur. Aiden vine chiar în fața lui Kaitlyn și se uită furios la ea, blocându-i vederea.

— Pleacă. În clipa asta. Nu vreau să-ți mai văd fața vreodată. Ți-am spus de nenumărate ori până acum, dar

văd că trebuie să o spun M-A-I R-A-R. Eu plus tu = nu se va întâmpla *niciodată*. A fost o chestie singulară. Nu fac aceeaşi greşeală de două ori.

Cum de mai stă Kaitlyn acolo? De fapt, chiar s-a apropiat mai mult de el. Expresia ostilă şi vocea lui plină de ostilitate vădită ar fi făcut pe oricine să se topească pe loc. Sincer, eram puţin intimidată, dar ea nu e afectată cu nimic.

— Vai, dragă, eşti doar puţin tulburat!

Aiden se uită în jos, la mâna pe care Kaitlyn i-o pune pe piept, şi i se întunecă privirea.

— OooK.

Îndepărtându-i mâna de pe pieptul lui Aiden, mă strecor între ei. Încep să devin nervoasă de la toată atenţia aceea pe care o primim şi e deja un miracol că nu ne-a chemat vreun profesor. Nu voiam să forţez norocul.

— Kaitlyn, am ajuns cu toţii la o înţelegere. Adună-ţi rahaturile şi pleacă. Acum.

Întorcându-mă spre ceilalţi din sală, strig:

— Spectacolul s-a terminat, oameni buni! Întoarceţi-vă la mâncarea voastră.

— A zis că spectacolul s-a terminat! anunţă Aiden şi toată lumea revine la ceea ce făcea înainte, discuţiile reîncepând în jur.

Iau geanta lui Kaitlyn, arunc în ea sticla reutilizabilă şmecheră, după care îi împing geanta în piept.

— Pleacă.

Ea îmi smulge geanta de parcă i-aş fi infectat-o şi o strânge la piept.

— Cine te crezi?

— Cred că sunt o fată extrem de iritată şi flămândă, a cărei mâncare i-ai aruncat-o tu pe jos. Acum tai-o, ca să mă pot bucura în linişte de restul pauzei.

În sfârșit, mă așez pe locul meu. Charlotte se așază și ea încet lângă mine, la fel și Chase, dar Mason și Aiden rămân în picioare, cu brațele încrucișate la piept, uitându-se la Kaitlyn și la Makayla. Annalisa și Julian nu mai sunt la masă. Probabil că Julian a luat-o de acolo ca să-o calmeze, înainte să-i smulgă traheea lui Kaitlyn. Ceva din ce spusese Kaitlyn o făcuse să se dezlănțuie *cu adevărat*.

— O alegi pe târfa asta în locul meu? îl acuză Kaitlyn pe Aiden.

Înainte ca el să răspundă, se apleacă și îmi șuieră la ureche:

— Aiden e al meu. Ți-am zis să stai departe de el. Ăsta e ultimul avertisment.

— Ți se pare că dau doi bani pe ce spui tu?

Îmi scot telefonul, nonșalantă, și mă prefac că mă uit pe niște mesaje.

Așa-numita Divă nu suportă să fie ignorată și să nu aibă ultimul cuvânt.

— Cu tine vorbesc!

Nu o bag în seamă și îi trimit un mesaj Annalisei s-o întreb dacă e OK. Poate dacă mă prefac în continuare că nu e acolo, Kaitlyn va pleca.

Ea mârâie:

— Stai departe de... ce faci?

Răspunsul țâfnos e pe buzele mele înainte să-l pot opri.

— Îmi verific calendarul. Nope. Se pare că nici mâine n-o să dau doi bani.

— Kaitlyn, hai să plecăm. Matt deja mă așteaptă, încearcă Makayla s-o convingă pe Kaitlyn.

În sfârșit, o propunere bună.

— Te-am prevenit, declară Kaitlyn, înainte să plece, în sfârșit, cu Makayla.

Mormăi ceva şi, în starea aceea de iritare, întind mâna fără să-mi dau seama spre sandviciul pe care Mason îl abandonase desfăcut şi muşc din el. Îmi dau seama ce fac în clipa în care gustul oribil îmi copleşeşte papilele gustative. Scuip şi mă uit urât la sandviciul nevinovat. De undeva, de departe, peste zgomotul făcut de stomacul meu huruitor, aproape că aud cum se sfărâmă ce mai rămăsese din stăpânirea lui Kaitlyn.

7

Ziua de azi se transformă rapid în cea mai proastă zi din viaţa mea. Ca să pună capac la toate, mi-a venit ciclul. Nu ciclul în sine face să fie ziua proastă (deşi cu siguranţă nu o face să fie mai bună), ci faptul că nu am niciun tampon. De obicei păstrez câteva în geantă pentru momente ca ăsta, dar ieri, când am fost la baie, m-a întrebat o fată dacă am vreunul şi i l-am dat pe ultimul. Sincer, nu contează cine e fata şi ce simţi tu pentru ea. Dacă are nevoie de un tampon, îi dai un tampon.

Mă pregătesc să-i dau mesaj lui Charlotte, dar îmi aduc aminte că, ora asta, ea şi Chase au lucrare la analiză, aşa că telefonul e în coşuleţ, în faţa clasei. Telefonul Annalisei e închis, dar ea a plecat de mult de la şcoală acum, după cele întâmplate la cantină. Nu am telefonul altei fete şi nu e ca şi cum aş putea să sun vreun băiat. Cum sunt la mijlocul orei libere, nu e nicio fată în baie care să mă ajute.

Fug repede la magazinul de peste drum şi cumpăr singurul pachet pe care îl au în stoc – un pachet imens, zdravăn, de cincizeci de bucăţi –, mă întorc la şcoală şi ies din baie fix când se sună.

Detest să întârzii, dar, de când am început şcoala aici, întârzierea pare să fie un eveniment zilnic. Renunţ să mă mai duc la dulap, bag cutia desfăcută cu tampoane în geanta de umăr şi mă duc la ora de sociologie – la care sunt cu Mason, Noah şi Aiden. Ah, plus Kaitlyn şi Makayla.

Ajung acolo chiar înainte să sune şi mă aşez lângă Mason. Aiden stă în spatele nostru, cu un scaun gol lângă el, acolo unde ar trebui să fie Noah.

— Mi-e dor de el.

Mă uit cu tristeţe la scaunul lui gol.

— E clar că ora o să fie mai puţin distractivă dacă nu mai putem râde la comentariile lui stupide, încuviinţează Mason.

— Îi dau mesaj să vină cu noi la îngheţată după ore.

Mason clatină din cap.

— Puştiul stă acasă că are o contuzie.

— O *uşoară* contuzie, îl corectez eu. N-o să rateze ocazia să mănânce o îngheţată gratuită.

— Mai ales că plăteşte Mason, adaugă Aiden.

Aiden e ciudat azi. Se bagă într-o conversaţie normală? Săptămâna trecută nici nu se putea uita la mine fără să se strâmbe. Azi chiar mi-a zâmbit. De mai multe ori! Poate că i-am tocit scorţoşenia şi a început să mă simpatizeze sau măcar să se simtă ceva mai confortabil în preajma mea. E doar o teorie.

Mason mormăie că suntem norocoşi că îşi ţine promisiunile pe când trece Kaitlyn pe lângă noi, săgetându-mă cu privirea în tot acest timp. Îi face lui Aiden cu ochiul, dar, în afară de asta, nu stârneşte vreun conflict. Spre sfârşitul orei, domnul Rogers mă cheamă la catedră să-mi iau tema de săptămâna trecută.

Pun geanta pe bancă şi mă duc în faţă să-mi iau lucrarea. Când mă întorc, chiar înainte să ajung la bancă, una dintre prietenele lui Kaitlyn întinde piciorul în faţa mea. Evit în ultima clipă piciorul şi mă uit la ea cu un zâmbet victorios. Ha! Na-ţi-o p-asta!

Dar victoria mea e de scurtă durată – exact când mă uit la ea, mă lovesc de bancă. Geanta mea desfăcută zboară

pe jos, iar eu reușesc să mă echilibrez ca să nu cad peste bancă.

Toată clasa se uită la mine, unii cu fețele uluite, alții abținându-se să nu râdă. Aud o exclamație înăbușită și cineva chicotește. În curând, toți cei din clasă fie încearcă să-și ascundă amuzamentul, fie par jenați pentru mine.

Sunt nedumerită. Ce e așa jenant că te împiedici? Eu mă împiedic tot timpul. Mason râde încetișor și până și ochii cenușii ai lui Aiden, de obicei întunecați, s-au aprins acum de amuzament.

Kaitlyn strigă:

— Dumnezeule, Amelia, mai ai nevoie de tampoane?

Ah.

Geanta mea desfăcută e întinsă pe jos și, la vreo jumătate de metru de ea, ca să vadă clar toată lumea, este pachetul deschis de tampoane, care a scuipat din el patruzeci și nouă de bucăți, împrăștiindu-le peste tot.

Absolut cea mai proastă zi din viața mea.

❖

Douăzeci și patru de ore mai târziu, ghinionul meu continuă. Întârzii la școală din cauza traficului și majoritatea locurilor de parcare sunt ocupate.

— Da! Al meu ești, puișor, îi spun eu locului liber poziționat grozav, chiar în apropierea ușii.

Dar, când mă pregătesc să intru, o mașină roșie trece vijelios pe lângă mine și îmi taie calea. Călcând frâna cu putere, centura se blochează, împiedicându-mă să trec cu capul prin parbriz.

— Ce naiba e asta?

Un Porsche roșu-aprins, decapotabil, tocmai a parcat pe locul *meu*. Proprietarul coboară și toate întrebările mele își găsesc răspunsul. Kaitlyn își aruncă pletele peste

umăr și își flutură în batjocură degetele spre mine. Ochii ei răutăcioși strălucesc victorioși, în timp ce trânteşte portiera, urcă ţanţoşă scările şi intră în şcoală.

Serios? Aşa se manifestă promisiunea ei că îmi va face necazuri dacă nu stau departe de Aiden?

Hai, te rog, scârbă. Va trebui să depui mai multe eforturi.

❖

După cum s-a văzut, chiar a depus eforturi; cam prea multe eforturi, dacă e să mă întrebi pe mine.

După ce a trebuit să parchez la vreo cinci minute distanţă de intrarea în şcoală, m-am întâlnit cu Charlotte la dulapul ei şi i-am spus povestea cu Kaitlyn, în timp ce ne îndreptam spre dulapul meu.

Charlotte se strâmbă.

— Iubeşte la nebunie maşina aia. Jur, se poartă mai frumos cu ea, decât cu oamenii. De când i-a cumpărat-o taică-său, conduce de parcă oraşul ar fi al ei.

E o mare înghesuială de elevi pe hol, unde e dulapul meu, şi toţi se holbează la ceva.

— Ce se întâmplă? întreabă Charlotte, în timp ce ne facem loc prin mulţimea de elevi.

Îşi înăbuşă un strigăt de uimire. Tampoane – lipite de şnururile lor – atârnă de sus până jos pe dulapul meu. Sunt atât de multe, încât nici măcar nu se mai vede metalul dulapului. Unele sunt încă în micul aplicator din plastic, dar majoritatea sunt desfăcute, şi multe sunt roşii de...

— Ăla e sânge? suflă Charlotte, cu un aer îngreţoşat.

— E scârbos. Sper să fie vopsea, răspund eu.

Pe perete, chiar deasupra dulapului meu e un afiş pe care scrie: SETEA AMELIEI COLLINS PENTRU TAMPOANE, cu o săgeată îndreptată în jos.

— Cine a putut să facă... Kaitlyn? suspectează Charlotte.

— Asta ar fi prima mea bănuială.

Ca şi cum rostirea numelui ei ar fi invocat-o, Kaitlyn apare din mulţime, cu restul prietenelor în spatele ei. Lumea se dă puţin la o parte, să ne facă loc.

Kaitlyn îmi aruncă un rânjet triumfător.

— Ce spui de generozitatea noastră, Amelia?

Sunt şocată. Nici măcar nu se osteneşte să nege că ea a pus la cale toată povestea. Abia a ajuns la şcoală, deci probabil le-a pus pe prietenele ei să vină mai devreme ca să facă asta. E *mândră* de asta. Vrea să afle toată lumea de ce e ea în stare şi umilirea mea publică este dovada de care are nevoie.

— Generozitatea voastră?

Sunt uluită.

— După ziua de ieri, ne-am dat seama de câte tampoane ai nevoie. Aşa că, fiind oameni cu suflet bun, ne-am gândit să te ajutăm.

Se întoarce spre mulţimea de elevi şi anunţă:

— Dragi elevi din King City! Haideţi să arătăm că generozitatea noastră nu are limite! Dacă aveţi un tampon, veniţi aici şi contribuiţi la potolirea setei de tampoane pe care o are Amelia Collins! Nici măcar nu trebuie să fie noi!

Simt că îmi vine să vomit. Înainte ca cineva să reacţioneze, o voce puternică şi plină de furie bubuie din mijlocul mulţimii:

— Dacă îi trece vreunuia prin cap să facă asta, îl bat aşa de rău, că o s-o simtă şi doctorul care l-a adus pe lume!

Elevii speriaţi se dau la o parte din faţa vocii, iar Aiden se apropie de mine, cu un aer feroce. Ochii lui cenuşii, ucigaşi, întâlnesc ochii mei căprui şi puţin traumatizaţi şi par să se întunece şi mai tare. Noah şi Mason se desprind

din mulțime, având amândoi un aer ostil privind scena desfășurată în fața lor.

Aiden își întoarce privirea asasină spre mulțime.

— Intrați în clasă, *acum*!

Toți se risipesc de parcă ar fi detonat cineva o bombă și în curând singurii care rămânem pe hol suntem eu, Aiden, Charlotte, Noah, Kaitlyn și prietenele ei.

Kaitlyn se îmbufnează.

— Aiden! Ai stricat toată distracția.

— Tu ai o problemă, Kaitlyn.

Mason stă lângă mine și mă ține de mijloc, lipită de el, ca să-și arate sprijinul.

— Eu te-am avertizat, afirmă Kaitlyn, privindu-și unghiile de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic și nu m-ar fi umilit în fața întregii școli. Presupun că avertismentul acesta se referă acum și la tine, Charlotte.

Noah se așază în fața lui Charlotte, ca și cum ar fi putut s-o apere de privirea ei veninoasă.

— Nu pot să cred că ai făcut atâta efort doar ca să demonstrezi ceva, șuier eu.

— Eu îmi apăr convingerile. În plus, mi-am promis că o să-ți fac viața un iad, și mă pricep la asta. *Niciodată* nu-mi retrag cuvintele.

— Ei bine, eu sunt și mai tare, când e vorba să-mi țin cuvântul.

Aiden trece în fața mea și a lui Mason, cu toată forța și dominația iradiind din el.

— Mai apropie-te o dată de Amelia și de Charlotte și o să ai de-a face cu mine. Și sigur n-o să-ți placă, îți *promit* eu.

Ceva din tonul amenințător al vocii lui Aiden pare să ajungă la Kaitlyn și la fetele ei, pentru că toate fac ochii mari. Bănuiesc că faima lui de dur a ținut loc de avertismente nerostite și fetele lui Kaitlyn încep să plece. Ea îmi mai

aruncă o ultimă privire încărcată de ură, apoi se întoarce cu Makayla şi dispare.

Mason îmi pune mâna pe obraz şi îmi întoarce faţa, ca să mă uit direct în ochii lui ciocolatii.

— Eşti OK? mă întreabă el cu blândeţe, mângâindu-mi obrazul cu degetul mare.

Cu coada ochiului, văd că Aiden se uită la noi cu o privire indescifrabilă. Se întoarce şi smulge cu uşurinţă afişul de deasupra dulapului meu.

— Da, sunt OK. Mulţumesc.

Mă desprind din îmbrăţişarea lui intimă şi mă întorc spre Charlotte.

— Îmi pare rău că te-am târât în povestea asta.

— Mie nu mi-e frică de ea, precizează ea. Şi-apoi, tu n-ai făcut nimic. E pur şi simplu nebună.

— Mai nebună decât o fată cu sindrom premenstrual şi sevraj de la cafea, care rămâne fără tampoane şi nu mai poate să intre în cafeneaua ei preferată, spune Noah.

Toţi ne uităm urât la el.

— Ce? E prea devreme pentru glume cu menstruaţie?

Eu clatin din cap.

— Tu ce cauţi aici? Nu trebuia să stai în pat toată săptămâna?

— Poftim? După ce mi-ai spus ce s-a întâmplat ieri, era imposibil să stau acasă şi să ratez toată distracţia, explică el. E cea mai bună decizie.

În timpul acestui schimb de replici cu Noah, Aiden se duce la cel mai apropiat coş de gunoi, aruncă afişul rupt şi trage coşul lângă dulapul meu.

Toţi cinci ne aşezăm în linie şi ne uităm întrebători la dulap.

— Credeţi că e sânge adevărat? întreabă Charlotte.

Noah întinde mâna, își trece degetul pe un tampon acoperit de lichid roșu și bagă degetul în gură. Toți patru rămânem cu gura căscată, prea șocați ca să putem pricepe ce s-a întâmplat.

— Exact cum am crezut, anunță Noah. E ketchup.

— Și dacă era sânge?! exclamă Charlotte, puțin îngrețoșată.

–Dar nu era, răspunde Noah liniștit.

— Dar dacă era?! repetă ea.

— Dar *nu era*, subliniază el.

Contuzia aceea i-a afectat serios capul. Poate că nici n-ar trebui să fie la școală.

— Voi chiar credeți că Kaitlyn și compania ar pune mâna pe un tampon murdar? adaugă el.

Sau poate că Noah e mult mai deștept decât credem noi.

8

E pauza de prânz şi grupul stă la masa noastră obişnuită. Eu sunt aşezată între Charlotte şi Mason, iar Annalisa e vizavi de mine. Le-am povestit şi lor, ei, lui Julian şi lui Chase, ce s-a întâmplat, pentru că nu văzuseră dulapul meu dimineaţă.

— Mi-ar fi plăcut să fiu acolo, ca să am un motiv solid pentru a-i sparge faţa.

Annalisa înfige furculiţa în paste.

— Nu pot să cred că face aşa ceva doar pentru că nu-i convine să fii în preajma lui Aiden, spune Chase, de lângă Charlotte. Ochii lui Aiden se întunecă, dar nu spune nimic.

— Păi, m-am cam luat de ea de vreo două ori, dar ea a început! mă apăr eu. Sper ca acum să nu fie târâtă şi Charlotte în povestea asta.

Chase ridică repede capul să se uite la mine, brusc îngrijorat.

— Cum adică?

Noah îi povesteşte.

— Kaitlyn a fost ceva gen *Ahaa, dacă Amelia şi Charlotte sunt prietene, atunci o să mă iau de amândouă.*

Nimeni nu observă, dar eu văd cum Chase se mută puţin mai aproape de Charlotte. Nici ochilor pătrunzători ai lui Aiden nu le scapă micul gest. Este foarte receptiv şi nu îmi pare rău că nu sunt singura care vede.

— Oricum, e nebună de legat; nu îi trebuie un motiv să se ţină de capul cuiva, declară Charlotte. În plus, sunt băgată în chestia asta din clipa în care s-a luat de prietena mea.

— Şi eu la fel, spune Annalisa şi ceilalţi murmură şi dau din cap în semn de încuviinţare, iar Mason îmi înconjoară umerii cu braţul.

— Nu se ia nimeni de ursul meu K, spune el hotărât.

Mi se umple inima de bucurie. Niciodată n-am avut un grup de persoane care să stea lângă mine să mă sprijine aşa. Am avut prieteni şi înainte, evident, dar nu de felul acesta – n-am simţit niciodată că sunt hotărâţi să mă apere, indiferent ce s-ar întâmpla.

Îmi culc capul cu drag pe umărul puternic al lui Mason.

— Vă mulţumesc, gaşcă, dar nu e cazul să se implice cineva. Trebuie doar să mă gândesc cum să mă răzbun.

— Nu ne implicăm, pe naiba! Te iei de prietenul meu, te iei de mine! declară Noah.

Annalisa dă din cap.

— Hai s-o prindem într-un colţ să-i spargem nasul.

— Noi nu ne batem cu fetele, Anna, o informează Aiden, punându-şi telefonul deoparte.

— Ştiu că voi nu vă bateţi cu fetele, dar eu n-am o problemă cu asta! explică Annalisa.

Julian oftează.

— Ştii că nu poţi să faci asta, iubito.

Annalisa îi aruncă prietenului ei o privire iritată.

— Ştii la fel de bine ca mine că sunt perfect capabilă să-i sparg nasul.

Ridic capul de pe umărul lui Mason să mă uit la el când vorbeşte.

— Nu se îndoieşte nimeni că eşti capabilă să-i spargi nasul, numai că *nu se poate*.

— Mama ei e directoarea şcolii, ceea ce înseamnă că poate face cam ce vrea, explică Noah, mai mult pentru mine.

— Charlotte mi-a spus chestia asta în prima zi de şcoală, spun eu.

— Practic, dacă te atingi cumva de un fir de păr al lui Kaitlyn, eşti mâncat, explică Mason.

— Vrei să spui că nu pot face nimic? Nici măcar să-i plătesc cu aceeaşi monedă?

Noah clatină din cap.

— La cel mai mărunt gest o să dea fuga plângând la mama.

— La un moment dat, o fată pe care Kaitlyn n-o suferea a vărsat din greşeală cafea pe tricoul ei, zise Julian, aplecându-se în faţă. Kaitlyn a dat fuga la maică-sa, i-a spus că fata a atacat-o şi a aruncat pe ea cu cafea fierbinte, fără niciun motiv. Evident, suporterii ei au susţinut-o. Fata s-a ales cu suspendare.

— E aşa de nedrept, se strâmbă Charlotte.

Refuz să accept faptul că nu pot să fac nimic în legătură cu Kaitlyn. Dacă e ceva ce nu s-a schimbat la mine e că nu accept rahaturi din partea nimănui. Asta m-a ţinut în viaţă atâta timp. Sunt programată să mă apăr şi, fie că este fata directoarei sau nu, eu tot o să i-o plătesc.

— Amelia?

Aiden se bagă rareori în discuţie când suntem prin preajmă eu şi Charlotte, aşa că, atunci când o face, toată lumea e atentă la el.

— La ce te gândeşti?

Nu i-a scăpat că mă adâncisem în gânduri, plănuindu-mi răzbunarea. În clipa aceea am revelaţia că semănăm foarte mult.

— Mă gândesc că s-a terminat cu rahaturile lui Kaitlyn. Nu mă interesează cine e mama ei şi în niciun caz n-o s-o las să scape, spun eu.

Pe faţa Annalisei se întinde un zâmbet diabolic.

— Despre asta vorbesc! Cum facem?

— O să fiţi suspendate!

Mereu practicul Julian încearcă să ne bage minţile în cap.

— Nu şi dacă suntem atât de subtile, încât să n-aibă ce zice, spun eu, rotiţele din mintea mea învârtindu-se deja.

Şi-apoi mă prind, iar pe faţa mea se întinde un zâmbet uriaş – prietenii mei se uită unii la alţii şi apoi se apleacă în faţă...

❖

În timpul celei de-a cincea ore, pe care o aveam liberă, merg cu Annalisa la un magazin de ieftinături să luăm ce ne trebuie.

— Ne trebuie un plic din ăla mare, pe care nu poţi decât să-l rupi dacă e lipit, îi spun eu.

Înşfăcăm plicul şi încă vreo câteva lucruri, apoi plătim şi ne întoarcem la şcoală.

— Îmi place la nebunie ideea. E aşa de nevinovată şi aşa de subtil enervantă, că e genială! exclamă ea în maşină, de pe scaunul pasagerului.

— Partea cea mai bună e, dacă se duce să se plângă la maică-sa, ce poate să-i spună?

— Nu are ce! Nu îţi face niciun rău, doar te enervează la culme, spune Annalisa. Ai un fel aşa de subtil de a i-o trage cuiva. Eu am tendinţa să trec direct la violenţă şi de-asta o s-o încurc într-o zi.

Râd.

— Ce să zic? E un har.

Acum că avem ce ne trebuie, sper că va coopera şi Aiden la partea a doua; nu era prea încântat când am vorbit pe scurt despre asta la prânz.

Când începe ultima oră, eu şi Noah ne întoarcem în scaun cu faţa la Aiden şi la Mason. Ne strângem aproape. Din fericire, domnul Rogers este unul dintre cei mai dezinteresaţi profesori pe care i-am avut vreodată. Ne dă, pur şi simplu, câte o temă şi nu îi pasă dacă lucrăm în colaborare, atâta timp cât îi dăm tema la data fixată.

Acum mă aplec foarte mult spre Aiden, ca să nu audă nimeni ce vorbim. Când îl rog să ne ajute, mă refuză iar cu fermitate.

— Haide, Aiden! De câte ori ţi-am cerut eu ceva? mă rog eu.

El se preface că se gândeşte.

— Păi, mi-ai cerut de vreo două ori s-o tai.

— Aiden, dacă vrem să facem asta, trebuie s-o facem acum! insist eu.

Kaitlyn şi prietenele ei nu văd nimic din ce se întâmplă în clasă, stau adunate în faţa unui laptop şi caută ceva, cu căştile în urechi.

— Hai, frate! O să fie bestial! îl îmboldeşte Noah.

— Bine, bombăne Aiden. Dă-mi plicul ăla idiot.

— Uraa!

Scot plicul din geantă şi i-l dau discret lui Aiden, împreună cu un marker negru.

El ia markerul şi scrie numele lui Kaitlyn pe plic, cu scrisul lui sigur şi uşor de identificat. Iau repede plicul şi îl bag în geanta mea de umăr. Acum, ultima parte din plan.

— Domnule Rogers!

Ridic mâna, atrăgând atenţia întregii clase.

El ridică ochii din laptop.

— Ce e?

— Pot să mă duc la baie? întreb eu.

— Ce? Deja trebuie să-ți schimbi tamponul, Amelia? rânjește Kaitlyn.

Mason, Noah și, în mod surprinzător, Aiden se întorc să se uite urât la ea.

— Du-te, mă expediază domnul Rogers, care-și întoarce iar privirea spre laptop, în timp ce eu ies repede din clasă și apoi din școală.

Odată ieșită afară, mă îndrept spre Porsche-ul ei roșu, care e parcat și acum la intrarea în școală, fix în fața ușii.

E o zi frumoasă, așa că și-a lăsat prelata jos și geamurile ridicate. Mă las mânată de adrenalina care pompează în venele mele și pun plicul pe scaunul șoferului, având grijă să-l așez cu fața în sus, ca să se vadă scrisul lui Aiden. E atât de obsedată de el, încât își va da seama că e scrisul lui.

Intru repede înapoi în școală, înainte să mă vadă cineva, și mă așez în bancă, încercând să trec neobservată și să-mi potolesc bătăile inimii. Acum trebuie doar să ne asigurăm că vom fi de față la spectacol.

❖

După ore, mă întâlnesc cu restul grupului. Ne ocupăm poziția, într-o latură a clădirii de unde se vede bine mașina roșie a lui Kaitlyn.

— O să facă crize! Cred că o să se înfurie așa de tare, că o să scoată flăcări pe nas! Ar fi mișto! exclamă Noah.

— Ssst.

Facem liniște când o vedem pe Kaitlyn deschizând portiera.

— Dumnezeule, Makayla se duce cu ea. Și mai mișto! șoptește Annalisa bucuroasă când Makayla se așază pe scaunul mortului.

Kaitlyn ia scrisoarea, trage portiera şi lasă geamurile jos. Este clar că a recunoscut scrisul lui Aiden; i-l arată încântată lui Makayla şi încearcă să-l deschidă delicat, dar cu nerăbdare. Nu poate; am sigilat bine porcăria.

Renunţă să mai salveze plicul, pentru că e prea curioasă să vadă ce e în el, îl rupe violent şi toţi şapte izbucnim în râs.

Kaitlyn şi Makayla sunt complet şocate când sclipiciul se împrăştie *peste tot*: pe feţele lor, pe haine, pe piele şi, mai ales, în scumpa ei maşină. Dacă ştii cât de cât ceva despre sclipici, îţi dai seama că în principiu este herpesul lumii artizanale. Chestia aia e imposibil de curăţat şi o să rămână *luni* întregi peste tot. Inofensiv, dar incredibil de enervant.

Partea cea mai bună e că pe Aiden n-o să-l pârască niciodată, fiindcă vrea să fie cu el – n-are cum să-i spună maică-sii să mă suspende. *Mamă, am găsit în maşină un plic cu o bombă cu sclipici, care poate sau nu să fie de la Amelia*? N-aş crede.

Kaitlyn şi Makayla se dau jos din maşina sclipicioasă şi încearcă disperate să-şi scuture sclipiciul din păr. Au început să ţipe şi mişcările lor agitate atrag privirile elevilor care trec pe lângă ele.

— Cât sclipici ai pus în plicul ăla? întreabă Julian, uimit.

— Cred că am pus aşa de mult, că începea să iasă pe la lipituri, râd eu.

— Or să arate ca nişte stripteuze sclipitoare câteva săptămâni, completează Mason.

— Ca să nu mai spunem că o să conducă maşina sclipicioasă cine ştie cât. Chestia aia nu se aspiră aşa uşor, râde Chase. Grozavă idee, Amelia.

— Sincer, nu pot să-mi asum meritul în întregime. Am furat ideea de pe site, de când eram la fosta mea şcoală, dar n-am avut răbdare să trimită ei plicul, aşa că mi-am creat propria versiune, mărturisesc eu. Dar tot a fost distractiv.

Kaitlyn nu se mai agită şi, din parcare, îşi îndreaptă privirea furioasă spre mine.

— Ăsta-i semnalul că trebuie să plecăm, îi anunţ eu.

Aiden mă apucă de mână şi mă duce mai departe de Kaitlyn, înainte să reacţioneze cineva. Mă întorc şi le fac celorlalţi cu mâna, în timp ce Aiden mă trage după el. Îi aud cum îşi iau la revedere râzând, plecând, probabil, pe drumuri separate, ca să nu atragă asupra lor furia sclipicioaselor Kaitlyn şi Makayla.

— Care-i graba, Aiden?

Zâmbesc şi mă uit în sus la el.

— Ţi-e frică de Kaitlyn cea rea şi sclipitoare?

El se uită urât la mine, nu încetineşte pasul, dar buzele lui se ridică într-o parte, formând zâmbetul lui celebru, în colţul gurii.

— Până acum, am avut confruntarea zilei cu ea. Am avut şi dimineaţa de la dulapul tău. Să mai lăsăm ceva distracţie şi pentru mâine, bine?

Râd, aproape şocată că Aiden chiar glumeşte cu mine.

— Cred că e cel mai bine.

Îmi dă drumul şi mergem unul lângă altul spre maşina mea. Nu spunem nimic, dar eu sunt mult prea ocupată să râd în sinea mea, amintindu-mi expresia lui Kaitlyn când s-a trezit cu faţa plină de sclipici. Sper că i-a intrat ceva şi în gură. Ar fi şi mai mişto.

— Mulţumesc că m-ai condus la maşină şi ai avut grijă să nu fiu încolţită de Kaitlyn şi prietenele ei.

— Ai grijă mâine, mă avertizează el.

— Da, da, o să aibă o dispoziţie sclipicioasă. Mi-am luat insecticid, glumesc eu, urcând în maşină.

Mă uit la Aiden care stă lângă portieră, îi zâmbesc, apoi pornesc maşina şi plec.

❖

Deşi mă simţisem aşa de bine cu o zi în urmă, acum eram îngrijorată ducându-mă spre şcoală. Nu eram pregătită pentru o altă confruntare. Începeam să-mi fac probleme, gândindu-mă la o escaladare constantă – unde s-ar putea ajunge, cum s-ar putea termina. Dar s-a dovedit că nu aveam de ce să-mi fac griji.

Cum cobor din maşină, Mason şi Noah şi vin lângă mine. Efectiv, nici n-am apucat să închid portiera, că cei doi se îmbrâncesc, încercând să stabilească cine mă ia primul în braţe. Mă satur de ciondăneala lor şi îi iau în braţe pe amândoi în acelaşi timp.

— Mă aşteptaţi să vin?

Încui portiera şi pe urmă pornesc, cu ei de o parte şi de alta, spre şcoală.

— Ce spui acolo? Doar nu crezi că am aşteptat în maşina lui Mason, am văzut că vii, am pornit cu maşina spre tine şi pe urmă... – Mason se întinde prin spatele meu şi îl plesneşte pe Noah peste cap – *au*!

Râd.

— Ştiu că sunteţi îngrijoraţi că aş putea fi atacată de Kaitlyn şi prietenele ei, dar mă descurc. Promit. Nu trebuie să-mi fiţi bodyguarzi.

— Aiden ne-a spus să avem grijă să fie tot timpul cineva cu ti...

Noah se uită urât la Mason, care tocmai l-a plesnit iar.

— *Au!* Termină!

Mason îl priveşte şi mormăie ceva despre motivul pentru care nu îi spun niciodată ceva secret lui Noah.

— Pot foarte bine să păstrez un secret! Doar că nu mi-ai spus că e secret!

— Logica bunului simţ, Noah.

Mă opresc din mers, iar băieții continuă să meargă și să se certe, fără să vadă că nu mai sunt lângă ei. Nemaipomeniți bodyguarzi. Se opresc din ceartă suficient cât să observe că nu mai sunt între ei și se întorc, uitându-se la mine întrebător.

Îmi încrucișez brațele la piept, îmi las greutatea pe șoldul stâng și scot în afară genunchiul stâng. Poza clasică „m-am săturat de rahaturile astea". Ei se întorc încet la mine.

— Aiden v-a spus să mă supravegheați?

— Păi, nu doar noi...

Pac!

— *Frate!* își freacă Noah fruntea pentru a treia oară. Știe deja! La fel de bine poți să i-o spui direct!

Mason oftează.

— A făcut o schemă. Tu ai cam la fiecare oră pe cineva alături. Noi suntem cu tine la prima oră; te însoțim la ora a doua. Aiden și Julian sunt cu tine în clasă la a doua oră; te însoțesc la a treia. Chase și Charlotte sunt în clasă cu tine până la pauza de prânz, unde suntem cu toții, după care la ora a patra...

— Și dacă trebuie să fac pipi? îl întrerup eu, uimită.

Noah zâmbește.

— M-am gândit și la asta, așa că am rezolvat-o. Va trebui să aștepți până la pauză. Anna sau Charlotte vin cu tine și băiatul care stă afară are grijă să nu intre nimeni care să te atace.

— Chiar a făcut Aiden programul ăsta de rotație a bodyguarzilor? Și mi-ați făcut și program de baie?

Mă simt atât de copleșită, încât nici nu știu ce să cred.

— Nu știam că e atât de atent.

— Ți-am spus că Aiden e de fapt băiat bun. Doar că e...

— Prudent? închei eu.

— Mda.

— Ţepos?

— Ca un cactus, dă Noah din cap.

— Nervos? Uşor iritabil? Permanent neimpresionat? Mereu încruntat...

— Are şi el lipsurile lui, mă întrerupe Mason.

Nu e corect. Puteam să mai înşir cel puţin şapte, fără să includ şi superb. Sau inteligent. Sau intuitiv. Nu că le-aş fi spus pe astea cu voce tare.

— Dar morala e că e un tip grozav, continuă Mason. Tu nu-l cunoşti cum îl cunoaştem noi.

Ştiu doar că e un ghimpe în coaste care mă nedumereşte.

— Până la urmă, de ce atâtea precauţii? Sunt convinsă că Kaitlyn nu va face ceva atât de grav, încât să am nevoie de însoţitor când fac pipi.

Mason oftează.

— Kaitlyn nu are scrupule. Mai degrabă prevenim, decât să primim un telefon de la tine să ne spui că ai căzut pe scări sau ceva de genul ăsta.

Fac ochii mari.

— Ar fi în stare să mă împingă pe scări?

Că n-ar fi prima oară când sunt împinsă pe scări, asta nu mai spun.

— Cine ştie de ce e în stare? Nimeni nu i s-a opus atât de făţiş. Ştim doar că e furioasă grav şi nu vrem să ajungi la spital. Iar.

Mason mă apucă de mână şi porneşte din nou, trăgându-mă după el.

— Şi credeţi că o să mă lase în pace dacă unul dintre voi e cu mine?

— A, nu. Oricum o să fie circ. Dar dacă e acolo şi unul dintre noi, cel puţin n-o să fii singură, îmi zâmbeşte Noah.

Sper să se întâmple când sunt eu acolo. Nu vreau să pierd nimic!

De data asta, și eu, și Mason ne uităm urât la el.

— Și Aiden e în spatele acestui plan? În fond, de ce e atât de preocupat de mine?

Poate, doar poate, Aiden mă consideră prietenă? Și asta ar explica protectivitatea lui bruscă? Știu că niciodată nu voi fi la fel de apropiată de el ca Băieții, dar asta e ceva de așteptat. Numai faptul că are grijă să nu fiu atacată de hărțuitoarea lui psihopată e suficient. Nu trebuie să-și deschidă sufletul în fața mea sau să-mi împărtășească cele mai ascunse secrete, dar se amuză în preajma mea. Pentru un tip ca Aiden, care nu are decât două dispoziții, de plictiseală sau de furie, mi se pare un mare pas înainte.

Noah se strâmbă.

— Cred că îi pare rău.

— De ce? întreb eu când intrăm pe ușă și pornim pe coridor.

— Kaitlyn s-a pus pe capul tău doar pentru că ți-a spus să stai departe de iubitul ei imaginar: Aiden. Presupun că, într-un fel, are impresia că ea te atacă din cauza lui, îmi explică Mason.

— Dar nu ar spune asta cu glas tare, spune Noah, ca și cum mi-ar fi citit gândurile. Doar că poți să-ți dai seama. Sau noi putem. Ne cunoaștem de mici.

— Nu trebuie să-și bată capul. Nu e vina lui că aventura lui demonică e chitită să facă pe nebuna cu mine. Bănuiesc că ieri am declanșat bătălia mea personală când am bombardat-o cu sclipici, răspund eu cu sinceritate, iar ei râd.

După ce dăm colțul, îl vedem pe Aiden la dulapul lui; e ușor de identificat după silueta înaltă și musculoasă, care îi domină pe ceilalți. Se întoarce să se uite la noi și îmi întâlnește privirea. Îi zâmbesc. Poate îmi răspunde la zâmbet? Ochii lui se opresc asupra mâinii mele, ținută

confortabil de mâna lui Mason. Expresia lui devine şi mai dură şi se întoarce din nou la dulap, să termine de scos cărţile. OK, poate nu un zâmbet. Ajungem noi şi acolo. Cu paşi mici. Mason îşi retrage mâna când ne apropiem de Aiden.

Când ajungem acolo, se reazemă de dulap lângă Aiden şi îşi încrucişează mâinile la piept.

— Hei.

Aiden scoate un mormăit drept răspuns.

— Mă duc să-mi iau un covrig! anunţă Noah. Doamna care lucrează la cantină miercuri dimineaţa îmi dă întotdeauna extra bacon.

Râd, auzind varianta lui de retragere. Puştiul ăsta ar putea să facă şi un stâlp de telefonie să-l simpatizeze.

— Deci am auzit că te-ai ocupat de detalii în calitate de şef al brigăzii mele de securitate, spun eu pe un ton relaxat, încercând să-mi maschez zâmbetul şi ignorând gaura pe care încearcă să mi-o facă în cap Mason cu privirea.

Aiden închide dulapul şi se uită la Mason cu ochi mici, iar acesta ridică din umeri şi se uită la mine.

Asta o să fie tare. Va trebui să admită că mă place – sau, cel puţin, că nu mă detestă.

— Pur şi simplu nu am chef să explic tuturor de ce a trebuit să te ducă Mason la spital. Am destule probleme.

Uau. Grija lui înduioşătoare mă impresionează.

— *Aici erai, piticanie nenorocită!*

Ţipătul strident vine de pe hol, iar Mason şi Aiden îşi îndreaptă umerii, încadrându-mă.

Kaitlyn înaintează ca un buldozer pe hol, cu prietenele ei furioase pe urme, lăsând o dâră de elevi nedumeriţi şi curioşi în spatele ei. Se pare că circul începe devreme azi.

Rezist impulsului de a izbucni în râs când se apropie, dar e teribil de amuzant că încă e sclipicioasă. Adică *realmente* sclipicioasă.

— Uau, Kaitlyn. Cineva arată sclipitor azi. Ţi-ai făcut ceva la păr? Nu, nu, machiajul e diferit. Nu... nu ştiu. Doar că azi... pari... sclipitoare.

Râsul îmi scapă înainte să-l pot stăpâni. Urmele farsei mele sunt şi acum evidente şi mi-e imposibil să iau în serios faţa ei ameninţătoare. Mason râde lângă mine.

— Ţi se pare amuzant? ţipă ea. Cum îndrăzneşti să-mi faci aşa ceva?

— Să-ţi fac ce? A, am priceput. Eşti toată sclipitoare fiindcă te pregăteşti de viitoarea ta carieră. Bravo ţie, Kaitlyn. Întotdeauna am fost de părere că ai fi o striperiţă bună.

Mulţimea izbucneşte în râs, la fel şi Mason. Aiden stă încordat lângă mine, ca şi cum ar fi pregătit să sară în faţa mea, în caz că ea mă atacă.

— Chestia asta n-a ieşit din părul meu! Ieri l-am spălat cred că de zece ori! se văicăreşte Makayla.

— Bun, râd eu şi mai tare.

— Taci din gură, Makayla! se răsteşte Kaitlyn la cea mai bună prietenă a ei. Ştiu că tu ai făcut asta, Amelia, şi o să plăteşti.

— Ce am făcut? Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Ştiu că tu ai fost, jigodie..., începe ea.

— OK, ascultă aici, târâtură sclipicioasă. Nu ştiu despre ce vorbeşti, aşa că scurtăm confruntarea de azi la doar câteva minute. Indiferent ce crezi tu că am făcut – sau ce am făcut în realitate, numai că n-are nicio dovadă – să ştii că nu am făcut. Azi vreau să mă duc la ore fără scene. Dacă ai o problemă cu mine, te rog frumos s-o scrii pe o bucată de hârtie, după care s-o împăturești şi să ţi-o bagi în fund.

Zâmbetul meu este atât de vizibil fals, încât vena de pe fruntea ei se umflă şi eu mă felicit în sinea mea. Instantaneu, îşi pierde controlul complet şi *se repede* la

mine. Îmi poziționez brațele în „X" în fața mea, cu ochii închiși, și mă pregătesc pentru impact.

Nu e niciun impact.

Aiden a apucat-o pe Kaitlyn de brațe și i le ține la distanță, departe de el, în timp ce ea încearcă să ajungă la mine. Îmi stăpânesc râsul și las mâinile jos. E o imagine așa de comică: blonda asta sclipicioasă de 1,67 m, cu față roșie și ochi de nebună, încearcă disperată să treacă de zidul musculos de 1,95, care pare deja extrem de plictisit de situație și o ține imobilizată, fără să facă vreun efort.

— Muisto! urlă ea.

— Nu, mi-e teamă că tu ești asta, drăgălașo.

Îi zâmbesc dulce, uitându-mă la ea pe lângă Aiden.

— AHHHH!

Scoate un țipăt de luptă, iar Aiden o ține ceva mai departe de el.

Pare că își dă seama cu cine se luptă ca să ajungă la mine și atunci renunță să se mai zbată.

— Tu! îi spune ea lui Aiden pe un ton acuzator. Tu ai ajutat-o! Ai participat și tu la bătaia ei de joc?

Își smulge brațele din mâinile lui și el îi dă drumul.

— S-a terminat totul între noi, Aiden Parker! Ai auzit? S-a terminat! Nu vreau să mai am de-a face cu tine! anunță ea, apoi se uită la Mason. Cu *niciunul* dintre voi!

Mason își dă ochii peste cap. Aiden oftează și îi spune pentru a n-șpea oară:

— N-am fost niciodată împreună.

Kaitlyn face „ahhh!" și pleacă cu prietenele ei, lăsând în urmă un nor de sclipici.

Odată amenințarea dispărută, mi se strânge stomacul când îmi dau seama că unii dintre cei adunați filmează. Imediat îmi acopăr fața și mă întorc cu spatele la cei cu telefon. Aiden observă și se așază în fața mea.

— Mergeți la clasă! le ordonă el și mulțimea dispare ca prin magie.

Exact atunci Noah se apropie de noi în goană și zâmbetul i se șterge de pe față când își dă seama că a ratat circul.

— La naiba! Ți-am spus că vreau să fiu și eu aici când începe circul! Toate chestiile distractive se întâmplă când nu sunt eu de față.

Se îmbufnează.

Toți trei ne uităm urât la el, dar de data asta apucă să se ferească înainte ca Mason să-l pocnească pentru a patra oară în dimineața asta.

9

În primele două zile, toți am fost vigilenți, îngrijorați că ea va pregăti un soi de răzbunare. Dar a trecut aproape o săptămână de când Kaitlyn „a rupt-o" cu Aiden. Șapte zile în care nu s-a întâmplat nimic interesant sau semnificativ. Cu liniștea asta, nu știu dacă ar trebui să mă îngrijorez sau nu. Dar Kaitlyn se mișcă destul de repede; deja a găsit un alt tip de care să se agațe și de care să fie obsedată. E dusă și adusă de la școală de un individ cu un Mustang roșu. Nu îl cunosc și nu e elev la King City, dar pare cam de vârsta noastră.

Și-o continua ea viața, dar eu nu cred că a renunțat la vendetă. Vestea bună e că Băieții nu mă mai supraveghează așa de atent, din moment ce nu pare să existe riscul unui atac iminent, așa că acum pot să fac pipi fără însoțitor.

— O, Doamne, ați văzut videoclipul ăsta? mă întreabă Annalisa.

Toți opt stăm la masa noastră obișnuită, fiindcă abia a început pauza de prânz.

— Ce videoclip? întreabă Mason, scoțându-și sandviciul din rucsac.

— Cel în care Kaitlyn o ia razna și încearcă s-o atace pe Amelia pe hol, după farsa cu sclipiciul.

Annalisa râde și își scoate laptopul.

— Ce?

Din fața mea se scurge toată culoarea.

— Probabil că a înregistrat cineva, fiindcă e pe Facebook. Kaitlyn s-a făcut aşa de tare de râs, e dementţial.

Annalisa caută acum pe laptop să ne arate videoclipul.

Nu, nu, nu, nu, nu, nu e adevărat ce se întâmplă.

— Apar şi eu în clip? Adică, se vede faţa mea?

Rahat, rahat, rahat, rahat, nu e bine deloc.

Nimeni nu pare să observe că am un uşor atac de panică şi ne înghesuim cu toţii să ne uităm la videoclip. Începe în momentul în care eu îi spun lui Kaitlyn „târfă sclipicioasă", vocea mea e clară şi faţa vizibilă, şi se termină când Aiden le spune tuturor să meargă la clasă. Toată lumea râde şi comentează cât de ridicolă era Kaitlyn, cât de roşie era la faţă sau cât de netulburat părea Aiden. Nimeni nu observă că nu am scos un cuvânt.

Videoclipul ăsta trebuie înlăturat înainte să strice tot. În niciun caz nu vreau să schimb iar şcoala. Eu şi mama nu mai putem trece prin asta a patra oară într-un an, şi în niciun caz ca rezultat al stupidităţii mele – să risc viaţa noastră pentru o ticăloasă şi o bombă cu sclipici. Nu mai sunt atâtea companii aeriene la care mama să poată lucra, fără să întâlnească oameni cunoscuţi *de dinainte*. Resentimentele pe care le are faţă de mine sunt palpabile ori de câte ori stă acasă mai mult de douăzeci şi patru de ore. În plus, chiar îmi place aici. Am prieteni foarte buni, pe care nu vreau să-i pierd.

— Cine l-a postat? întreb eu cu un ton serios.

Toată lumea tace şi se uite ciudat la mine.

— Ethan Moore, spune Annalisa încet. Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să-l dea jos.

Videoclipul *nu poate* să fie pe internet. Toată lumea are acces la internet. Oricine poate să vadă videoclipul, să mă vadă pe mine şi să afle unde sunt. Şi pun pariu că Ethan nici măcar n-a restricţionat accesul.

— Amelia, calmează-te, spune Aiden încet, cu chipul îngrijorat.

De fapt, toată lumea de la masă se uită la mine ca Aiden, cu fața plină de îngrijorare. Care-i problema lor? De ce mă simt amețită? Ah, am intrat în hiperventilație.

— Amelia? Nu-ți face griji cu videoclipul. Tu arăți mișto în el și pe Kaitlyn o face de râs. Probabil nu l-a văzut până acum, de-asta... aa. Ți-e teamă că o să-l vadă Kaitlyn și o s-o ia razna? presupune Noah.

Toată lumea preia presupunerea lui și acționează pe baza ei, vorbind toți deodată.

Mason: N-o să facă nimic, îți promit.

Annalisa: Dacă încearcă ceva, o snopim în bătaie.

Chase: O să avem grijă să nu fii singură.

Charlotte: Probabil nici nu-l va vedea.

Noah: Sper să fiu acolo de data asta, să asist la circ!

Julian: N-o să se mai ia de tine.

— Nu mă interesează Kaitlyn! izbucnesc eu.

În jurul meu, îngrijorarea se transformă în nedumerire.

— OK, începe Charlotte, încet. Atunci, care-i problema? O rezolvăm.

Înlemnesc, pentru că îmi dau seama că reacționez exagerat, ceea ce poate să trădeze cel puțin o parte dintre secretele pe care încerc să le păstrez. Evident, ei nu știu că e un simplu videoclip în care sunt eu fioroasă și îi dau cu flit lui Kaitlyn – ei nu știu care e riscul. Prietenii mei cred că videoclipul e un lucru bun: încă o armă în arsenalul nostru, cu care putem s-o jignim pe Kaitlyn.

Dar pe mine nu mă interesează cum arăt în videoclip. Nu mă interesează că ea arată ridicol. Tot ce mă interesează pe mine e că fața și vocea mea sunt clare ca lumina zilei, oricine le poate identifica. Sincer, în telefonul meu nu există niciun selfie, nu mi-am mai făcut poze de aproape un an

şi nici pe altcineva n-am lăsat să-mi facă. *Nu se poate* ca dramoleta asta caraghioasă de liceu să strice totul.

Dar nu le pot spune lor asta, când se uită la mine, aşteptând o explicaţie.

— Ah...

Trebuie să-l găsesc pe Ethan Moore. Acum.

— Ştiţi doar, ce se postează on-line te urmăreşte toată viaţa. Nu vreau ca vreun viitor angajator să găsească videoclipul şi să nu mă mai angajeze, fiindcă îşi închipuie că sunt o figurantă afurisită care are o fascinaţie pentru sclipici.

Vorbesc aiurea, nici măcar pe mine nu pot să mă prostesc. Şase perechi de ochi se uită clipind la mine. A şaptea pereche mă priveşte încruntat. *Nu mă mai analiza, Aiden.* O să mă gândesc mai târziu la o scuză mai bună. Prioritatea mea e să-l găsesc pe Ethan.

Mă ridic brusc, strâng grăbită masa şi arunc sandviciul de care abia m-am atins.

— Trebuie să fac pipi, ne vedem mai târziu.

Arunc geanta pe umăr şi plec repede, fără alte explicaţii. Ajung la jumătatea drumului spre ieşire, când îmi dau seama că habar n-am cine naiba e Ethan Moore sau cum pot să-l găsesc. Mă opresc cu piciorul în aer, fac o sută optzeci de grade şi mă lovesc de cei din spate.

— Scuze, mormăi eu spre şirul de elevi iritaţi din spatele meu şi mă întorc la masa noastră. Întrebare rapidă, cum arată Ethan Moore?

Prietenii mei se uită la mine de parcă mi-am pierdut minţile.

Chase spune:

— E într-a unsprezecea. Păr negru, până la umeri.

— Uite.

Annalisa întoarce laptopul şi îmi arată fotografia lui de profil de pe Facebook.

Memorez imaginea şi mă întorc fără alt cuvânt, cu misiunea de a-l găsi pe Ethan. Au mai rămas doar douăzeci de minute din pauză, aşa că, neavând timp de pierdut, pornesc grăbită pe hol. Chase mi-a spus că e în clasa a unsprezecea, aşa că îi opresc pe primul individ de care ştiu că e în clasa a unsprezecea.

— Îl cunoşti pe Ethan Moore?

Vreo zece copii se uită la mine cu privirea aia goală, până când ajung la grupul potrivit.

— Dap, spune un copil ras în cap şi cu aparat dentar.

Nu îmi oferă alte informaţii. Stau acolo şi dau din cap, îndemnându-l să continue. Puştiul se uită la mine.

— Şi unde pot să-l găsesc?

— *A!* Da, de obicei e la sala 136. Eu sunt mereu cu el, dar...

— Mersi, mormăi eu şi mă îndrept spre sala 136, mult prea ocupată cu misiunea mea ca să-mi mai bat capul cu eticheta.

Uşa e întredeschisă, aşa că mai întâi arunc o privire, să văd cu cine am de-a face. Sunt vreo douăzeci de băieţi care se înghesuie în faţa a două televizoare conectate la sistemul de jocuri. Câţiva au controllere în mâini şi degetele lor se mişcă rapid ca să-i omoare pe extratereştrii de pe ecran. Cei care se uită stau înghesuiţi şi le strigă celorlalţi instrucţiuni. E clar că am găsit camera gamer-ilor. Din câte îmi dau seama, majoritatea sunt elevi din clasa a unsprezecea, dar unii sunt mai mici. Nu cunosc pe nimeni.

Îl zăresc pe Ethan – unul dintre cei cu controllere în mână – şi îl recunosc imediat după fotografia de pe Facebook.

Plimbându-mă prin faţa sălii, mi se formează în minte un plan de acţiune. Cum ar reacţiona dacă ar intra o fată în sala lor de jocuri? Cred că au depăşit vârsta la care jocurile sunt mai importante decât o fată, nu?

Mă uit iar prin crăpătura uşii. Majoritatea par a fi nişte ciudaţi ai societăţii, dar cine sunt eu să-i judec? Ar

putea foarte bine să aibă iubiți sau iubite. Probabil că cel mai bine ar fi să mă port frumos cu ei. Mai întâi respir, ca să mă calmez. Mă străduiesc să-mi compun un zâmbet drăgălaș, îmi înfoi părul. Mai respir o dată, în încercarea de a nu lăsa să se vadă furia mea și urgența situației.

Fii prietenoasă.

— Salut!

Îmi subțiez vocea, ca să pară mai politicoasă și mai prietenoasă.

Toți cei douăzeci de băieți încremenesc, apoi întorc capul să se uite la mine, fără să-i mai intereseze că cei care jucau tocmai au murit.

— Te-ai rătăcit, sau ce? mă întreabă unul dintre ei, nu iritat, ci sincer preocupat.

Mă dor obrajii de la zâmbetul meu așa de larg.

— Nu, normal că nu! De fapt, îl caut pe Ethan Moore.

Nouăsprezece perechi de ochi se holbează la Ethan, întrebându-se cum și de ce o fată de-a douăsprezecea îi știe numele. Ethan stă acolo cu o față cam șocată, dar își revine rapid și încearcă să pară șmecher pentru prietenii lui.

— Eu sunt ăla, iubire.

Îmi stăpânesc impulsul de a renunța la rolul acesta.

— Aș putea să-ți vorbesc un minut? întreb eu politicos.

— Orice pentru tine, sexoaso.

Serios, amice? *Sexoaso?* Zâmbetul fals rămâne întipărit pe fața mea și aștept răbdătoare să se ridice și să vină spre mine.

De aproape pot să văd că părul lui negru până la umeri e cam slinos și e legat la spate cu elastic. Rânjește și ochii lui căprui-deschis sclipesc de curiozitate și mândrie maximă.

Colțul camerei ne oferă o oarecare intimitate în fața prietenilor lui, care și acum se holbează la mine. Când Ethan ajunge lângă mine, deschid gura să vorbesc, dar mă enervează privirile lor. În plus, Ethan tot întoarce capul spre

ei, cu fața aia încântată, care spune „exact, fata asta mișto vrea să vorbească cu *mine*". Din toate gesturile lui se vede prea multă aroganță. Îmi plac tipii siguri de ei, dar asta e prea mult. Ethan se chinuie să pară sigur de el, numai că nu este așa.

Când Aiden intră undeva, toată încăperea se umple de prezența lui. Atrage în mod firesc atenția și respectul, fără să facă ceva anume. Până și postura lui emană siguranță, iar felul în care... stai puțin, de când îl iau eu pe Aiden ca model pentru ceva? Și de ce mă gândesc la el? E clar că stresul îmi face figuri.

Concentrează-te, Amelia!

Mă întorc spre prietenii lui Ethan, care mă studiază fără jenă.

— Băieți, continuați-vă jocul. Nu ne băgați în seamă.

Ethan se uită și el la prietenii lui, fericit.

— Da, băieți, ea a venit să vorbească cu mine.

Se uită la mine și îmi face cu ochiul.

— Nu-ți bate capul cu ei, iubito, sunt numai al tău.

— Nu știu dacă mă cunoști, numele meu e Amelia Collins. Apar în videoclipul pe care l-ai postat tu.

— A, da! Am zis eu că mi-ești cunoscută! Ești tare de tot! Te-am văzut și cum i-ai dat cu flit lui Aiden! Ești super tare! exclamă el.

Simt că zâmbetul meu devine sincer. Poate că puștiul nu e prea rău și treaba o să meargă bine.

— Da?

— Cum să nu! Toată lumea o detestă pe Kaitlyn! Merita ce i-ai spus. Și jignirile tale sunt bestiale! Ai văzut cum a reacționat? Pot să-ți arăt; am filmul!

Poate că m-am grăbit să-l judec. Poate că prima mea impresie asupra cuiva e greșită. În fond, am avut impresia că Băieții sunt niște nemernici și până la urmă sunt cei mai buni prieteni ai mei de aici. Oricât de mult îmi displace s-o spun, nici Aiden nu e groaznic.

— De fapt, am văzut filmul şi de-asta am venit să vorbesc cu tine?

— Vrei o copie? Pot să-ţi fac o copie!

Văd că a renunţat la atitudinea arogantă şi a trecut acum la atitudinea „vreau să impresionez prinţesa".

— Nu, dimpotrivă.

Rămâne nemişcat, cu un aer confuz.

— Cum adică?

— Vreau să scoţi videoclipul şi să-l ştergi.

Se uită la mine ca şi cum i-aş fi spus că mănânc fluturi şi că ar trebui să guste şi el.

— De ce-aş face asta?

— Ţi-aş rămâne recunoscătoare dacă l-ai da jos. Te rog? Pentru mine? îl implor eu, încercând varianta cu fata drăgălaşă, fiindcă presupun că nu ar crede povestea cu viitorul angajator.

— În niciun caz! Oricâţi bani mi-ai da, nu dau jos videoclipul. Kaitlyn se face de râs la greu.

— Ascultă, ştiu că nimeni n-o place pe Kaitlyn...

— Nu. Nu dau jos filmul.

Vocea lui devină mai aspră, nu mai e fericit că stau de vorbă cu el.

— Se face de râs şi e bestial. În plus, pe pagina mea de Facebook e un trafic nebun.

— Sunt convinsă că va face ceva şi mai rău. Şi tu o să fii acolo să filmezi. Te rog? Dă-l jos.

Atitudinea mea prietenoasă începe să dispară. Crezusem că va fi simplu.

El îşi încrucişează braţele la piept şi îmi întoarce spatele, revenind la atitudinea lui arogantă.

— În niciun caz, gagico. Videoclipul rămâne acolo.

Faţada mea simpatică se crapă. Acum stau în faţa lui, blocându-i drumul, şi îi vorbesc pe un ton autoritar.

— Ascultă. Vreau videoclipul ăla șters. Acum.

— Am spus nu, spune el, făcând ochii mici.

— Și eu îți spun. Îl. Dai. Jos.

Scoate telefonul, derulează imaginile, se oprește la videoclip, îi dă drumul și mi-l pune în față.

— Vezi? E bestial. Rămâne aici.

Îmi adun toate puterile să mă stăpânesc să nu-i răsucesc mâna și să-i iau telefonul. Aș putea foarte simplu să mă folosesc de mișcările de jiu-jitsu și să-i șterg videoclipul cu forța, dar asta ar atrage și mai mult atenția asupra mea. Deja am atras destulă atenție umblând cu Băieții și devenind numărul unu pe lista celor pe care Kaitlyn vrea să-i nimicească.

— Rămâne.

Pune telefonul la loc, în buzunar.

— Îl vreau șters.

Nu-l lovi, nu-l lovi.

— Îți dorești asta rău de tot, nu?

Dau din cap. El îmi aruncă un zâmbet sinistru, arogant. Se pare că s-a întors Ethan cel care se străduiește prea mult să pară sigur de el.

— Îl dau jos. Pentru un sex oral.

Nu-i sparge nasul. Nu-i sparge nasul.

— Vorbești serios?

— Sută la sută. Faci asta și șterg videoclipul.

Îmi zâmbește triumfător, îmi atinge ușor părul cu degetele lui scârboase și rămâne cu mâna pe umărul meu. El chiar crede că sunt disperată. În fine, sunt disperată, dar niciodată nu m-aș vinde așa.

Nu mă mai pot abține. Întind mâna spre palma de pe umărul meu stâng, îl apuc de încheietură și o trag în fața mea, răsucind-o pe parcurs. El se ridică pe vârfuri, încercând să micșoreze durerea pe care i-o provoc.

— Ascultă la mine, perversule.

Tonul meu e veninos.

— Să nu încerci niciodată să şantajezi o fată să-ţi sugă scula. Să nu încerci niciodată să şantajezi o fată, *punct*. Să tratezi fetele cu respect şi poate o să găseşti vreo aiurită care să vrea să-ţi fie prietenă. Nu obligi oamenii să-ţi ofere favoruri sexuale.

Îi răsucesc şi mai tare mâna, furia mă face să-mi pierd oarecum controlul.

— Cine crezi tu că sunt eu? Ţi se pare că sunt genul de persoană care îşi vinde demnitatea? Te-am rugat frumos, acum n-o mai fac. Dă jos videoclipul, altfel îţi rup mâna.

El face ochii mari, auzindu-mi ameninţarea. E gamer. Are nevoie de mână. În ciuda durerii pe care i-o provoc, Ethan se uită la mine sfidător.

— Fă-o şi te dau în judecată de nu te vezi. Tata e avocat şi am nouăsprezece martori.

Cuvântul „avocat" mă calmează imediat. Nu se poate ajunge la procese şi la acuzaţii şi nu suntem singuri în cameră – sunt o mulţime de martori. Aşa că slăbesc puţin strânsoarea. Inspir adânc şi, văzând cum băieţii din sală se uită la noi cu gura căscată, îi dau drumul mâinii. El şi-o duce la piept şi şi-o freacă cu un aer triumfător. Sună clopoţelul, anunţându-mă că pauza de masă s-a încheiat şi că mai am cinci minute să ajung la clasă.

— Videoclipul rămâne, spune el, înapoindu-se la prietenii lui care încep să iasă din clasă, aruncându-mi priviri ciudate.

Am avut dreptate de când l-am văzut că e un nemernic. Mă uit cu ochi mici după siluetele gamer-ilor care se retrag, văzând nenumărate posibilităţi de a-l forţa pe Ethan să dea videoclipul jos, majoritatea cu final violent. Nu se poate încheia aşa, din motive evidente, aşa că e momentul să concep un plan.

10

Singurul lucru pe care îl am în minte când intru în sala de sport, înainte de a începe orele, e expresia enervantă a lui Ethan, de ieri. De când s-au întâmplat toate acele lucruri care ne-au adus aici, la King City, m-am ţinut de antrenamente. În parte, pentru că nu vreau să fiu prinsă iar cu garda jos, dar şi pentru că antrenamentul la saltea mă face să mă simt mai bine.

Am mare grijă de machiajul meu şi îmi iau timp din belşug ca să ajung la şcoală devreme, după ce termin.

Aseară mi-am pregătit cea mai uşuratică, şi totuşi potrivită pentru şcoală, ţinută. O fustă strâmtă şi un tricou mulat şi decoltat, cu fermoar în faţă. Arunc o ultimă privire aprobatoare în oglinda de la sală, înainte să plec spre şcoală.

E atât de devreme, încât pe coridorul de la clasele a unsprezecea e ciudat de linişte. Încerc să nu stârnesc suspiciuni şi stau cu un aer degajat lângă debaraua de pe hol. În cele din urmă, îngrijitorul intră acolo şi, când pleacă, bag repede piciorul pe uşă, ca să nu se închidă. Privind în jur, cu un aer nevinovat, scot un cocoloş de hârtie, pe care îl bag în încuietoare, ca să nu se activeze când se închide uşa. Tot cu faţa spre hol, închid uşa ca să verific, să fiu sigură că nu se încuie, apoi las uşa închisă, ignorându-mi bătăile inimii.

Acum, că am rezolvat partea cea mai grea, trebuie doar să aştept. Durează un pic, dar până la urmă îl văd pe

Ethan mergând cu un prieten de-ai lui. Văd care e dulapul lui şi plec de pe hol, cu speranţa că blocajul încuietorii va rezista toată ziua.

În timpul orelor de dimineaţă, sunt puţin distrată, încă gândindu-mă că videoclipul postat de Ethan e on-line de o zi întreagă. Nici măcar nu i-am spus mamei. Nu pot să risc reacţia ei, să sune şi să ceară iar o favoare, hotărându-se că e picătura care a umplut paharul, şi apoi să ne mutăm iar. Niciunul dintre prietenii mei n-a reuşit să mă scoată din starea mea meditativă până la prânz.

Noah flutură mâna în faţa mea, să-mi atragă atenţia.

— Pământul către Amelia!

— Scuze, ce e?

— Te-am întrebat ce-ai făcut la testul de la analiză. Pe care ni l-a dat acum, spune Noah.

Toată lumea e la masă, cu excepţia lui Aiden.

— Tu ce crezi că am făcut? mă răţoiesc eu.

Toţi se uită la mine şocaţi, uluiţi că mă răţoiesc aşa la Noah, pentru o întrebare nevinovată.

Oftez.

— Scuză-mă, Noah. Sunt foarte stresată.

— Are legătură cu ziua de ieri? întreabă Charlotte, şovăitoare.

— Cred că da, spun eu.

— Cu Ethan? întreabă Annalisa.

Nu sunt proşti. Îşi dau seama că am luat-o razna din cauza videoclipului; doar că nu ştiu de ce.

— L-am rugat frumos să-l dea jos. A spus un nu hotărât. L-am ameninţat; mi-a amintit că sunt martori în sală. Ca să scurtez povestea, nu a dat jos videoclipul.

— Şi asta te deranjează aşa de tare? întreabă Mason şi eu dau din cap, ciugulind din mâncare. Atunci o să-l dau

eu jos. Pe mine o să mă asculte. Dacă nu, mă întâlnesc cu el undeva, unde nu sunt martori.

— Nu-ţi bate capul. Mă descurc.

Îi zâmbesc, uitându-mă în ochii lui căprui. *Îmi place la nebunie ciocolata.*

— Eşti sigură? Pentru mine n-ar fi o problemă, insistă Mason.

— E OK, pe bune. Dar, oricum, mulţumesc.

Sunt gata să schimb subiectul.

— Deci, cine a mai picat testul la analiză?

❖

E ultima oră şi aştept cu nerăbdare să se sune. Stau lângă Mason, la ora de sociologie. Mă foiesc pe scaun, agitată şi mă uit la ceas de parcă aş putea forţa timpul să treacă mai repede, dacă m-aş concentra suficient. Când sună, în sfârşit, sar de pe scaun şi le arunc peste umăr un la revedere celor trei băieţi. Singurul lucru pe care îl am în minte e să ajung la dulapul lui Ethan. Apuc să fac câţiva paşi pe hol, când simt lângă mine o prezenţă greu de ignorat.

— Trebuie să vorbesc cu tine, spune Aiden, cu o faţă care nu trădează nimic.

— Super. Mai târziu.

Scap de Aiden şi sunt înghiţită de marea de oameni de pe hol. Ethan a ajuns aproape de dulap. Exact la timp. Învârte butonul şi introduce combinaţia lui: 13-35-08. Repet combinaţia de mai multe ori, având grijă s-o memorez. El deschide dulapul şi pune laptopul pe raftul de sus, făcând loc pentru celelalte cărţi. E momentul să-mi fac remarcată prezenţa.

— Salut, Ethan.

El se opreşte şi se uită la mine cu o expresie plictisită.

— Ah, iar tu.

Inspiră adânc. Poți să faci asta.

— Ascultă, cred că am început prost. Știi, chiar nu mă interesează așa de mult videoclipul, eram doar... nervoasă.

— Nervoasă de ce? pufnește el, nu prea atent la mine.

Întotdeauna m-am priceput să mint; fac asta de mult prea mult timp. E momentul să mă folosesc de asta. Mă apropii mai mult de el, lăsând între noi doar vreo cinci centimetri.

— Nu mă interesează cu adevărat videoclipul. Îmi trebuia un motiv ca să stau de vorbă cu tine, iar videoclipul acela mi-a dat un motiv.

— Ce... ce vrei să spui?

Înghite în sec, uită de cărți și de dulapul deschis.

— Vreau să spun că am folosit videoclipul ca pe o scuză, ca să vorbesc cu tine. Întotdeauna mi s-a părut – *să nu vomiți, Amelia, trebuie să-l faci să înghită gogoașa* – că ești cel mai drăguț băiat din școală. Doar că n-am crezut că ai vrea să stai de vorbă cu mine.

Nu vomita, nu vomita, zâmbește seducător.

Ochii lui se opresc pe fetele mele, care sunt periculos de aproape de pieptul lui, și zâmbetul arogant apare din nou. Trebuie... să rezist... ispitei... de a-i sparge nasul. El pare că mă crede destul de ușor, cu toate amenințările mele de ieri.

— Păi, sunt destul de sexy, rânjește el, fără să-și ia ochii de la sânii mei.

— Cel mai sexy.

Îmi trec degetele pe spatele lui, forțându-mă subconștient să nu sar ca arsă de lângă el. Dobitocul. *O faci într-un scop nobil, Amelia*, îmi spun eu.

— Ce-ai spune dacă aș accepta propunerea ta?

El face ochii mari.

— Ce?

Îi zâmbesc seducător.

— M-ai auzit. Orele s-au terminat. Presupun că nu te grăbești undeva. O fac acum.

Nu-i trezește nici măcar o suspiciune schimbarea mea de atitudine, efectiv, bâjbâie când își ia rucsacul și încuie dulapul, disperat să se aleagă cu un sex oral.

— O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne, chiar se întâmplă, se întâmplă, repetă el încet.

— Știu eu un loc; e retras.

Îi fac cu ochiul sugestiv, pornesc pe hol și el aleargă după mine.

Ajungem la debaraua îngrijitorului, pe care am rezolvat-o de dimineață. Ușa se deschide cu ușurință și eu scot discret cocoloșul de hârtie, străduindu-mă să nu încep să fac dansul veseliei, fiindcă a rezistat toată ziua. Coridoarele sunt acum goale, practic, toată lumea vrea să scape din iadul ăsta cât mai rapid posibil.

Inspir adânc. E prea târziu să mai dai înapoi, Amelia. Încerc să-mi potolesc bătăile inimii și deschid ușa.

— Nu-mi vine să cred. O să-mi facă sex oral o gagică de-a douăspea.

Ethan intră în mica debara.

Idiotul.

Fără urmă de ezitare, trântesc ușa, care se încuie cu Ethan înăuntru. Încep să râd când îl aud bătând în ușă din debara.

Adică, serios. Ieri i-am ținut un adevărat discurs, spunându-i că niciodată n-aș face asta și cât e degradantă până și aluzia. Mă îndepărtez, zâmbind în sinea mea pentru această victorie, și mă uit la telefonul lui, care e în mâna mea. L-am șterpelit când mi-am trecut mâna pe spatele lui. Era prea ocupat să se chiombească la sânii mei ca să-și dea seama că l-am luat.

Sunt dispusă să mă folosesc de ce am, dar nu am de gând să-mi vând sufletul diavolului.

Înapoi la dulapul lui, deschid rapid încuietoarea. I-am distras atât de mult atenția, că și-a lăsat laptopul în dulap, exact așa cum voiam eu să se întâmple. Iau laptopul, îl deschid și mă las să alunec cu spatele pe dulap până la podea.

Perfect. Nici măcar n-are parolă la telefon și la laptop. Pufnesc tare pe nas. Îmi face viața așa de ușoară, că parcă nici nu mai e distractiv.

Parcă.

Scanez repede pagina lui de Facebook și sunt nedumerită, pentru că nu găsesc nicăieri videoclipul. Nu e pe pagina de profil, nu e nici în fișierele salvate din computer. De ce nu e aici?

— N-o să-l găsești.

Sunetul vocii lui mă face să tresar. Luată pe nepregătite, închid instinctiv capacul laptopului. Aiden stă deasupra mea.

— Ha? Ce n-o să găsesc?

Se așază lângă mine, rezemat de dulap. Mă detest că observ cât e de aproape și ce bine miroase.

— L-am convins să-l dea jos și să-l șteargă. Nu mai e.

Fac pe inocenta.

— Nu mai e?

Colțul gurii lui zvâcnește într-un zâmbet.

— Dacă m-ai fi ascultat mai devreme, când am încercat să stau de vorbă cu tine, nu stăteai acum aici, cu telefoane și laptopuri furate în brațe.

— Aveam de gând să i le returnez...

— Până la urmă, unde e Ethan? Cum ai pus mâna pe lucrurile lui?

— L-am închis în debaraua îngrijitorului, spun eu nonşalantă, ca şi cum am fi vorbit despre vreme.

Aiden râde şi eu trebuie să fac eforturi să nu mă holbez la el. E prima oară când Aiden râde în hohote cu mine. Drăguţ. Ar trebui să o facă mai des.

— Uau, zice el. Trebuie să spun că nu m-am gândit la asta, sincer.

Exact în clipa aia înţeleg sensul cuvintelor lui.

– Stai puţin, l-ai convins *tu* să şteargă videoclipul?

Îşi trece mâna prin păr, cu un aer oarecum stânjenit – atât cât poate să pară Aiden stânjenit – cu faţa lui impenetrabilă.

— Te-ai agitat aşa de rău, încât mi-am închipuit că e ceva important pentru tine.

Şi-a dat seama înaintea tuturor ce mult înseamnă pentru mine şi m-a ajutat fără să fie măcar nevoie să-l rog. Nici măcar n-a fost azi la prânz, când toată lumea şi-a dat seama că încă eram deranjată de videoclip. Presupun că nu e aşa de dur şi rece şi cu inimă de piatră cum vrea el să creadă lumea. Chiar ţine la prietenii lui. Stai, mă consideră prietena lui!

— Cum l-ai convins să-l dea jos? Cu mine a fost de-a dreptul măgar când l-am rugat.

— I-am spus că nu îmi place să-mi apară faţa pe internet.

Fac ochii mari.

— Doar atât i-ai spus?

— Câteodată, reputaţia vorbeşte în locul tău, spune el cu un aer întunecat.

Uau. Eu i-am sucit mâna lui Ethan la propriu, iar el nici nu s-a clintit. Aiden face o aluzie subtilă şi el se supune fără să crâcnească. Curiozitatea mă omoară. Trebuie să întreb.

— Nu ai de gând să mă întrebi de ce m-am agitat aşa?

— Nu. O să aflu, până la urmă. Poţi să fii sigură.

Se ridică şi îşi scutură pantalonii.

— Probabil că ar fi cazul să-i dai drumul lui Ethan din debara.

Cu asta, porneşte pe hol fără să spună la revedere, lăsându-mă să mă uit la spatele lui. E foarte discret, nu le permite prea multor oameni să-l vadă aşa cum e. Sperie lumea cu atitudinea lui dură şi indiferentă. Sau poate nu se preface, poate aşa e el. Dar dacă într-adevăr nu-i pasă de nimeni, aşa cum vrea el să credem, de ce a făcut efortul să şteargă videoclipul acela pentru mine? Eu cred că încruntarea lui permanentă şi răceala lui sunt un mecanism de apărare – o modalitate prin care ţine oamenii la distanţă. Dintr-un motiv oarecare, nu vrea să aibă pe nimeni alături şi nici să nu se apropie careva prea mult de el. Numai Băieţii, care, practic, au crescut cu el, îl cunosc pe adevăratul Aiden – pe omul din spatele măştii impasibile şi insensibile.

Sau analizez eu prea mult şi Aiden e doar un mare ticălos. Un lucru ştiu însă că e adevărat despre el, că e foarte perspicace. Tu crezi că eu ascund ceva, Aiden? Tu ce ascunzi? Mă ridic şi pun laptopul înapoi în dulap. Presupun că e cazul să-i dau drumul lui Ethan din debara.

❖

Trebuia să dau jos videoclipul acela şi am făcut ce trebuia să fac. Întotdeauna fac ce trebuie, doar că o fac aşa cum consider eu. Ethan a început să urle de parcă l-am omorât, când i-am dat drumul din debara, dar când i-am spus că o să-i zic lui Aiden dacă mai vorbeşte vreodată cu mine sau dacă mă mai deranjează, a tăcut repede. Am mai evitat un glonţ, tot cu ajutorul lui Aiden – parcă începe să devină un obicei şi nu ştiu prea bine ce cred despre asta.

11

A trecut o săptămână de când l-am încuiat pe Ethan în debara şi acum eu şi Charlotte stăm turceşte pe patul ei, cu cărţile şi caietele de chimie şi analiză matematică în jurul nostru.

Ridică privirea din locul unde stă.

— Adu-mi aminte de ce vreau eu să mă fac om de ştiinţă când mă fac mare?

Mă uit la ceas: e aproape miezul nopţii. Oftez.

— Pentru că vrei să îmbunătăţeşti specia umană prin cunoştinţele tale ştiinţifice de medicină?

— Regret serios decizia asta, mormăie ea şi frunzăreşte un caiet. E vineri seara şi noi stăm aici şi învăţăm.

— O spui de parcă ar fi ceva neobişnuit ca cei care studiază ştiinţa să înveţe vinerea seara.

Am primit un alt test cu notă proastă la analiză săptămâna asta şi azi am dat extemporal. De data asta eram pregătită, dar sunt convinsă că şi pe ăsta l-am ratat. Charlotte e în altă clasă la analiză, dar e aceeaşi materie, aşa că încearcă să mă ajute.

Până acum, am învăţat amândouă la chimie şi la analiză după şcoală, până târziu, şi tot nu pricep mai bine ca înainte aiurelile alea. Cred că nici Charlotte nu ştie ce face.

— Știu, dar mi-aș dori să avem o viață un pic mai interesantă. Am putea măcar *o* zi pe săptămână să facem altceva, decât să învățăm, se plânge ea.

— Poftim? Studierea aspectului calitativ și cantitativ al sistemelor chimice în echilibru nu e suficient de interesant pentru tine? glumesc eu.

— Am putea să mergem la un film. Până și băieții sunt la petrecere.

— Știu, practic pot să aud de aici muzica.

Un musculos de la King City care stă la vreo două străzi de Charlotte dă petrecere în seara asta. Mason, Noah și Chase au încercat să ne convingă să ne ducem cu ei, dar după ultima petrecere la care am fost, am spus cu tărie că prefer să învăț. Charlotte a fost de acord, iar Annalisa a spus că nu merge, dacă nu mergem și noi – dar a ieșit cu Julian la întâlnire.

Când Mason, Noah și Chase au încercat să-l convingă pe Aiden să vină, el a spus: „ocupat", fără să dea detalii, chestie pe care n-am priceput-o deloc. Ei fac totul împreună, în special petrecerile. Era deja rău că nu venea Julian, dar acum nu venea nici Aiden.

Mason și Noah l-au tot bătut la cap să vină, dar Aiden le-a aruncat o privire rece, adică „lăsați-o baltă", și le-a spus:

— Știți de ce.

Când le-a spus asta, ei au făcut ochii mari, înțelegând, ca și cum Aiden le-ar fi explicat totul perfect cu o privire și trei cuvinte.

— Hei, m-am săturat de învățat, hai să ne culcăm. Dormi aici în seara asta? mă întreabă Charlotte.

Mă invită să dorm la ea de fiecare dată când vin și încep să nu mai am scuze, să justific de ce nu pot. Vreau să dorm la ea și mama probabil n-ar afla, dacă n-ar fi acasă; doar că acum chiar *nu pot* să dorm la ea. Pastilele mele au rămas pe noptieră și fără ele n-aș dormi deloc.

— Scuze, Char, mă aşteaptă mama acasă.

Mama are zbor de noapte; nici măcar n-ar şti dacă sunt sau nu acasă.

Mă simt prost că o mint pe Charlotte, dar nu vreau să afle că am nevoie de pastile ca să pot dormi. Nici măcar cu pastile nu dorm prea mult. M-ar crede o ciudată, că nu pot să dorm şi mă dau jos din pat şi mă apuc să mă antrenez la patru şi jumătate dimineaţa.

Se încruntă la mine.

— Sigur? Să ştii că nu sforăi.

Încep să râd şi îmi strâng lucrurile.

— Nu am nicio îndoială, dar trebuie să mă duc acasă, spun eu. Nu sunt cea mai mare somnoroasă.

După ce îi spun de mai multe ori că trebuie să ajung acasă, până la urmă mă lasă să plec. Fratele ei mai mare e la petrecere, iar părinţii ei sunt plecaţi la un soi de strângere de fonduri, aşa că nu ne batem capul să facem linişte când coborâm.

La uşă mai vorbim puţin cât mă încalţ. Când pun mâna pe clanţă, sună soneria. Mâna îmi înţepeneşte pe clanţă şi ne uităm una la alta.

— Aştepţi pe cineva? şoptesc eu.

Charlotte clatină din cap. Ne holbăm amândouă la uşa mare de lemn care ne desparte de cel de dincolo.

— E trecut de miezul nopţii. Fratele meu doarme la prietenul lui şi părinţii mei n-ar suna la uşă.

Soneria mai sună de trei ori. Ne îndepărtăm de uşă cu un pas şi ne uităm la ea, neştiind ce să facem.

Pe urmă:

— Charlie! Eu sunt! Deschide uşa!

Slavă Domnului: Chase. Charlotte deschide repede uşa şi el intră împleticindu-se.

— *Charlie!* Amelia? Ce faci aici?

Se împiedică așa de rău în cuvinte, încât abia înțelegem ce spune. E răvășit și se clatină în ușă.

— Cât ești de beat?

Charlotte se repede să-l sprijine când se dezechilibrează iar.

— Ce? Eu? Am băut doar un pic, bolborosește el și la sfârșit sughiță. Bineee. E posibil să fi băut puțintel mai mult.

— Fir-ar să fie, Chase. Ți-am spus să nu amesteci energizantul cu alcool! Te face să crezi că poți să bei mai departe și-apoi te îmbeți mai tare ca niciodată.

Charlotte îl ceartă, în timp ce el se reazemă de perete, nemaiavând sprijinul ei.

— Ai dreptate, Charlie. Întotdeaunaaa ai dreptate. Ăsta e unul dintre lucrurile pentru care ești așa de mișto, bolborosește el și se uită la ea cu o privire tulbure.

— Cum ai ajuns aici?

Mă uit afară.

— N-ai condus tu, nu? Sau te-ai urcat în mașină cu cineva băut?

Un zâmbet se întinde leneș pe fața lui Chase, în timp ce i se închid ochii.

— Am venit pe jos! Petrecerea e chiar într-acolo.

Face un gest nehotărât cu mâna.

— Oi fi eu beat, dar știu că băutura și șofatul no-no. Hihi. Noo-noo. A sunat oarecum italienește. Așa se spune la ei bunic, nu? Noo-noo.

— Da, Chase. Italienii le spun bunicilor *nonno*, spune Charlotte rar, ca și cum i-ar fi vorbit unui copil.

Chase râde.

— Chiar și beat sunt tot deștept! Dar nu la fel de deștept ca tine, Charlie. Tu ești cea mai deșteaptă persoană pe care o cunosc. Și cea mai frumoasă. Ai cel mai drăgălaș

zâmbet pe care l-am văzut vreodată. Şi miroşi aşa de frumos! A vanilie şi căpşuni.

Charlotte se uită nedumerită la Chase cât vorbeşte, iar eu încerc să schimb subiectul înainte să spună lucruri pe care le-ar regreta mai târziu.

— De ce ai venit aici, Chase?

— Păăăi, unii de la Silver au venit la petrecereee...

— Cum? Unde sunt Mason şi Noah? îl întrerup eu, îngrijorată pentru prietenii mei şi gândindu-mă la ultima ciocnire dintre King şi Silver.

— Calmeaaază-te, bolboroseşte el. Nason şi Moah sunt OK. Băieţii care au venit erau mişto. Ăia de la Silver pe care îi urâm noi sunt la Tra... ups.

Se opreşte înainte să termine.

— Unde sunt cei răi, Chase? îl întreb eu, fără să fiu măcar sigură că poate fi o sursă de încredere, din moment ce a reuşit să amestece numele lui Mason şi Noah.

— Eu... eu... ce să ştiu eu? Sunt beat. Nu mai ştii? Poate tu eşti beată! râde el.

— Ce legătură e între apariţia celor de la Silver şi venirea ta aici? încearcă Charlotte să-l aducă din nou la subiect.

— A, da! În fine. Tipii ăştia de la Silver sunt mişto, ştii? Adică, sunt liniştiţi. Dar s-au gândit să-şi aducă cu ei şi prietenele. Şi cum mă uitam eu pe acolo, m-am gândit, uau, toţi băieţii au prietene. Până şi Noah se îmbârligase cu o tipă, iar Mason vorbea cu o fată.

Simt că mi se strânge puţin stomacul de gelozie când spune că Mason e cu o fată. Nu ştiu de ce, dar aşa simt. Ştiu că suntem doar prieteni. Că întotdeauna vom fi doar prieteni, dar atenţia pe care mi-o acordă Mason e plăcută; mă face să mă simt *normală*.

Chase continuă, uitându-se la Charlotte.

— Şi m-am gândit, toţi par aşa de fericiţi. Şi eu aş putea fi fericit, dacă aş avea curaj să spun ce simt. Sunt atât de prooost, că nu-ţi spun că...

— *Chase!* îl întrerup eu, văzând când de aproape e să facă o greşeală pe care o va regreta dimineaţă. În fine, eu plec. Ce-ar fi să te duc acasă?

Nu îi las posibilitatea să aleagă, îi arunc braţul pe umărul meu şi mă îndepărtez de uşă împreună cu el. E atât de beat, încât merge automat lângă mine.

— Pa, Char, spun eu repede. Te sun mâine.

Suntem la maşină şi aproape l-am îndesat înăuntru, când îşi dă seama unde se află.

— Dar eu încă nu pot să plec, Amelia. M-am hotărât, în sfârşit, să fiu bărbat şi să-i spun lui Charlie că o iubesc.

Charlotte a închis deja uşa.

— Ştiu că o iubeşti, Chase, dar poate ar trebui să analizezi problema când eşti treaz.

Ce simte Chase pentru Charlotte e destul de evident, dacă eşti atent. Întotdeauna stă pe lângă ea, o necăjeşte cu numele ei şi are grijă să fie OK. Singura piesă lipsă din puzzle e ce simte Charlotte pentru el. N-am discutat niciodată despre asta, aşa că mi se pare logic ca Chase să se gândească bine, mai ales când vrea s-o anunţe pe prietena lui din copilărie că o iubeşte şi el nu e deloc treaz.

Îl depozitez pe scaunul pasagerului şi trec pe partea cealaltă a maşinii.

— Dacă vomiţi în maşina mea, eşti mort.

Pornesc maşina şi ies de pe alee.

— M-am gândit foarte bine. Nu la vomitat. Dacă să-i spun. Toate cuplurile alea sunt atâât de fericite. Şi eu vreau să fiu fericit. Charlie mă face să mă simt fericit şi vreau să fiu cu ea.

— Chase, chiar dacă te-ai hotărât să-i spui, nu trebuie s-o faci când eşti beat.

Oftez.

— Eu te duc acum acasă şi, dacă tot vrei s-o faci, poţi să-i spui mâine.

— Nu pot să mă duc acasă. Le-am spus părinţilor mei că nu mai bem de când a fost rănit Noah.

— OK, şi atunci unde ar trebui să stai?

Nu am destulă răbdare să stau la discuţii cu Chase, când e aşa torpilat.

— Unde...

Mă uit spre scaunul pasagerului şi constat că Chase deja a adormit.

— Ahh, de ce eu? mă plâng eu cu glas tare.

Trag pe dreapta şi iau telefonul să-i sun pe Băieţi, ca să-l las pe Chase la vreunul dintre ei acasă. Probabil că Mason şi Noah sunt încă la petrecere – nu-mi răspund la telefon. Julian are telefonul închis, iar la Aiden sună doar o dată, după care intră căsuţa vocală. Nesuferitul. Îl sun iar şi de data asta nici nu mai sună, intră direct căsuţa vocală, ceea ce înseamnă că şi-a închis telefonul. Bănuiesc că va trebui să-l iau la mine acasă.

Intru pe aleea mea, opresc maşina şi mă întorc să mă uit la noua belea de pe capul meu.

— Chase?

Îl zgâlţâi, şi nimic.

— *Chase!*

Îl zgâlţâi o dată şi încă o dată, iar el abia se mişcă.

Minunat. Cum o să-l duc pe omul ăsta gigantic şi adormit în casă? Poate că ar trebui să-l las să doarmă în maşină? Dar dacă vomită? N-am nevoie să-mi miroasă maşina a vomă şi regrete. Mă dau jos, trec pe partea lui, deschid portiera şi îi desfac centura.

— Chase? încerc eu încă o dată şi îi cade capul într-o parte când îl zgâlţâi.

Mă ciupesc de nas şi oftez exasperată. Se pare că va trebui să mă folosesc de faptul că merg la sală, pentru un scop nobil. Mă apropii de maşină, îl prind de subsuori şi, după câteva încercări nereuşite, reuşesc să-l scot afară şi să-l reazem de maşină.

— *Chase!* urlu eu, efectiv, în urechea lui.

El mormăie ceva şi se prăbuşeşte pe capota maşinii. Stând în spatele lui, îmi trec braţele pe sub subsuori şi strâng mâinile în faţă. Când îl smulg de lângă maşină, forţa imprimată de greutatea corpului lui mă face să mă împleticesc şi ne izbim amândoi de un copac, şocul fiind încasat de Chase.

— Scuze, spun eu reflex, deşi nu mă aude.

Dar sigur o s-o simtă mai târziu.

Reuşesc să ajung la scări, cu el rezemat de mine şi picioarele târâş. Dar când ajung să mă reazem de balustradă, sunt transpirată şi gâfâi de efort. Băiatul e *greu tare*. Pas cu pas, îl trag pe scară şi picioarele lui se lovesc de fiecare treaptă. Sunt atât de norocoasă că nu e mama acasă, altfel aş intra într-o tonă de necazuri.

Îl pun jos destul de dur când ajungem sus, rezemându-l de perete.

— Scuze, mormăi eu din nou, braţele tremurându-mi de efort.

Normal, cheia e la fundul genţii şi, după ce deschid uşa, nu reuşesc nici măcar să-l ridic. Îl apuc de subsuori şi îl târăsc în casă. Sunt atentă că îi pun cu grijă capul jos după ce intrăm şi închid uşa.

Îmi scot pantofii, arunc geanta, îmi trag sufletul şi mă uit la Chase, analizându-mi posibilităţile. E înăuntru, asta a fost în sine misiunea mea, dar acum ce fac? Să-l las aici? Să încerc să-l pun pe canapea? Bipăie un telefon şi îmi dau seama că e telefonul lui Chase. Cotrobăi prin buzunare şi văd că e al şaselea mesaj primit de la mama lui.

Ei, asta nu e bine.

Îi iau degetul să-i deblochez telefonul cu amprenta și citesc repede mesajele. Toate sunt ceva de genul: *Vă simțiți bine, băieți? Dormi acolo sau vii acasă? Sper că ți s-a descărcat telefonul, ai face bine să nu mă ignori!*

Arunc o privire spre Chase, care se întoarce pe o parte, încercând să se facă comod pe podeaua rece.

Scuze, mama, aveam telefonul la încărcat, îi scriu eu. *Dorm aici diseară. Vb mâine.*

Trimit mesajul și bag telefonul lui Chase în buzunarul meu. Mă simt cam prost că o mint pe mama lui Chase, dar nu vreau să aibă probleme.

Mă uit la fața lui și știu că nu pot să-l las pe jos, chiar dacă tot corpul mi-e obosit după ce l-am cărat până aici. Îl ridic în fund și, mai luându-l pe sus, mai târându-l, ajung până la urmă să-l pun pe canapea în poziție culcat. Îi las veioza aprinsă și îi pun telefonul pe măsuța de la capul lui, dar și o găleată lângă el, pentru orice eventualitate.

❖

— Îhhh.

Razele soarelui pătrund din plin pe fereastra de la bucătărie când aud că Chase se trezește. Intru în sufragerie și îi dau un pahar cu apă și o aspirină. El le ia și se ridică în fund pe canapeaua unde dormise.

— Mă simt ca naiba, se vaită el, înghițind aspirina.

— Se numește mahmureală.

Mă așez în capătul celălalt al canapelei, cu fața la el și picioarele încrucișate.

— Cum am ajuns aici? se uită el în jur. Și de ce mă doare tot corpul?

— Ai adormit în mașină înainte să-mi spui unde stai. Niciunul dintre băieți nu mi-a răspuns la telefon, iar lui Aiden i-a intrat căsuța vocală, așa că te-am adus aici. Te

doare corpul fiindcă e posibil să te fi scăpat pe jos de vreo două ori când încercam să te bag în casă.

El îmi aruncă o privire acuzatoare.

— Ce? Eşti de două ori cât mine! mă apăr eu.

— Dar n-am fost cu tine aseară? îşi freacă el faţa.

— Nu-ţi aduci aminte că ai venit la Charlotte la miezul nopţii să-i declari că *o* iubeşti?

El îşi îndreaptă umerii auzind asta, dintr-odată foarte atent.

— *Ce-am făcut?* Sunt atât de idiot. Ce a spus? Am stricat tot? Nu trebuia să-i spun. La naiba, sunt atât de tâm...

— Calmează-te, îl întrerup eu. Te-am oprit înainte să dai pe goarnă. Dar ai fost pe-aproape.

— Ah, slavă Domnului.

Încordarea din umerii lui se reduce puţin.

Ochii lui sunt goi când îi povestesc ce s-a întâmplat azi-noapte, din clipa în care a bătut la uşa lui Charlotte.

— Cum ţi-ai dat seama că vreau să-i spun ce simt? mă întreabă el.

— Ştiu ce simţi pentru Char. Mă pricep să observ chestii de genul acesta.

El oftează şi îşi trece mâinile prin păr.

— Nimeni n-a observat până acum – în fine, în afară de Aiden.

Asta nu m-a surprins absolut deloc.

— Mersi că m-ai oprit înainte să fac o prostie – mă rog, o prostie mai mare decât fac de obicei când sunt beat.

— De ce nu i-ai spus până acum ce simţi?

— Nu pot să fac asta. Eu şi Charlie suntem prieteni foarte buni de când s-a mutat ea aici, în clasa a doua. Era o puştoaică simpatică, cu codiţe şi cu nişte tenişi roz, sclipicioşi. Un bătăuş a îmbrâncit-o în pauză, ţipând la ea

că are păduchi. Plângea când el a lăsat-o trântită la pământ şi mie mi-a părut rău de ea. Aşa că m-am dus şi i-am spus că eu nu cred că are păduchi.

Râde în hohote.

— Mi-a aruncat privirea aceea. Ştii cum e privirea lui Charlotte? Privirea aia gen „păi, da, evident, idiotule". După care a sâsâit, printre dinţii care îi lipseau: „Normal că nu am păduchi."

Râd când văd cum o imită pe Charlotte la şapte ani, dar nu îi întrerup povestea.

— Am întrebat-o de ce plânge. Mi-a zis că tricoul ei preferat era plin de noroi.

Clatină din cap, zâmbind în continuare.

— Era un tricou roz, sclipicios, care se asorta cu tenişii. La vremea aceea mi-am spus că puştiul i-a făcut o favoare, dar nu i-am spus ei asta. Stătea acolo, în noroi, şi plângea. Ştiu cum e Charlie, întotdeauna a fost neagresivă, liniştită, niciodată nu se bate pentru drepturile ei.

Chase se încruntă la gândul acesta.

— Aşa că i-am oferit tricoul de rezervă pe care mama mi-l punea în dulăpior, în caz că mi se murdărea celălalt. Era un tricou albastru, cu dinozauri, şi era mare de ea. I-am promis că nici eu nu am păduchi, aşa că putea să-l îmbrace. Aşa, n-avea să stea toată ziua cu noroiul pe ea.

— Uau, ce romantic, Chase, spun eu impresionată, imaginându-mi cum a sărit s-o salveze pe Charlotte, când avea şapte ani.

El râde.

— Întotdeauna am fost dementţial cu doamnele. Şi-a pus tricoul meu, care îi era prea mare, dar mie tot frumoasă mi se părea. Băiatul acela rău a văzut-o cu tricoul meu şi iar a împins-o, a zis că pune păduchii ei pe tricoul meu. Aşa că l-am bătut.

Am râs, prefăcându-mă uluită.

— Chase! Ai bătut un copil de şapte ani?

— A fost luptă dreaptă! Şi eu tot şapte ani aveam, chicoteşte el. De atunci, eu şi Charlie am rămas prieteni. Cred că ar trebui să-i mulţumesc puştiului. Pentru că din pricina fricii lui iraţionale de păduchi m-am apropiat de fata pe care o iubesc.

Ce drăguţ. Mi-ar plăcea să am şi eu pe cineva care să mă iubească aşa cum o iubeşte Chase pe Charlotte. Îşi aminteşte şi acum ziua în care s-au întâlnit, până la cel mai mic detaliu, că îi lipsea un dinte sau ce culoare aveau tenişii.

— Am crezut că în şcoala elementară ai fost coleg cu Băieţii.

— Nu, eu şi Charlie eram la o şcoală, Julian şi Aiden la altă şcoală, iar Mason şi Noah la alta. În clasa a şasea, şcolile noastre au început să se întâlnească la competiţii sportive şi alte chestii şi ne-am întâlnit cu toţii la un campionat de baschet. Ne-am împrietenit şi am început să ne întâlnim în afara şcolii. Lui Charlie nu i-a plăcut niciodată de ei şi chiar n-a stat niciodată cu noi până când ai apărut tu şi a început să stea cu noi la masă.

— Cred că acum îi simpatizează. Ba mi-a spus că Aiden nu-i chiar aşa de rău.

— Nu e; doar că are şi el problemele lui. E un tip dur, nu lasă pe nimeni în viaţa lui.

— Unde a fost azi-noapte? De ce n-a putut să vină la petrecere?

Ar face bine să fi avut ceva important, ca să îmi intre căsuţa vocală. Eu îl aveam în maşină pe prietenul lui matol. Şi doar el mi-a trecut în telefon numărul lui.

— Cum? De unde să ştiu?

Expresia vinovată pe care Chase încearcă s-o ascundă spune altceva.

— În fine, unde rămăsesem cu povestea? A, da, aşa că toţi ne-am dus în clasa a noua la acelaşi liceu şi ne-am bucurat că putem să ne vedem şi la şcoală, nu doar după

ore sau în weekend. Pe la mijlocul clasei a noua, Aiden mi-a spus într-o doară că o iubesc pe Charlotte şi mie nu-mi venea să cred că şi-a dat seama. Niciunul dintre băieţi n-a observat şi cred că nici eu n-am făcut să fie atât de evident.

Aiden e perspicace, observă *totul*.

— Mi-a spus că n-o să spună nimănui şi uite că acum, după patru ani, nici Charlie şi nici ceilalţi nu bănuiesc nimic.

— Ei de ce nu i-ai spus?

El clatină din cap şi se uită în jos, la paharul cu apă din mână.

— Nu pot s-o fac. Ea nu simte la fel pentru mine şi m-ar distruge s-o aud spunând că n-o să fim niciodată împreună.

Mă doare sufletul pentru Chase. Mi-aş dori să-i pot spune că şi Charlotte simte la fel, dar nu pot.

— Încerc întotdeauna să fac pe fustangiul în faţa ei, ca s-o fac geloasă, dar e clar că nu merge. Încerc să ies cu alte fete, să uit de ea, dar nici asta nu merge. Niciuna nu e Charlotte.

Râde, întristat.

— O cunosc de zece ani pe fata visurilor mele şi nici măcar nu pot să fiu cu ea!

Chestia asta cu alinarea celor îndrăgostiţi mi-e străină.

— Nu ştiu ce sentimente are Char pentru tine, dar ştiu că ţine la tine. Poate că într-o zi afecţiunea ei se va transforma în iubire – poate deja te iubeşte. Nu vei şti niciodată, dacă nu-i spui ce simţi.

El face ochii mari şi clatină din cap cu putere.

— Nu, nu, nu. Nu pot să fac asta. Şi nici tu! Te rog, nu-i spune!

— Hei, ţi-am zis deja că nu i-am spus nimic, îl liniştesc eu. N-o să-i spun nimic, dar asta o să te macine pe

dinăuntru. Ai fost pe punctul de a-i mărturisi totul în mahmureala beţiei, la miezul nopţii!

— O să fiu mai atent, promit. Ea nu trebuie să afle. Mă va respinge şi pe urmă toate vor fi aiurea.

Se încruntă din nou şi se uită la paharul din mână.

— Mai degrabă o am ca prietenă şi o iubesc în taină, decât să o pierd pentru totdeauna.

12

Eu şi Chase petrecem ziua de sâmbătă împreună, stând de vorbă şi lenevind acasă.

Mama mea vine la scurt timp după ce se trezeşte Chase, dar nu spune nimic. Practic, e ora prânzului şi am făcut curăţenie, aşa că nu se vede că Chase a dormit acolo. Vorbeşte puţin cu noi înainte de a se duce la culcare, fiindcă abia acum a venit de la serviciu, dar eu văd că îi aruncă lui Chase privirea aia gen „sunt cu ochii pe tine".

Când pleacă, mai târziu, spre seară, mama coboară şi începe „discuţia".

— Ştiu că nu sunt prea des acasă, Amelia, spune ea. Dar trebuie să pot avea încredere în tine.

— Poţi să ai încredere în mine, ripostez eu.

— Nu sunt convinsă – petreceri, stat până târziu la învăţat. Seamănă îngrozitor de mult cu viaţa pe care ai dus-o înainte să venim la King City.

Îmi aruncă o privire dură.

— Nu pot să mă mai mut o dată. Nu mai pot să trec prin asta.

— Sunt atentă, spun eu. Sunt, serios, dar şi a te purta ca un copil normal e o formă de a trece neobservată. Ar fi mai ciudat dacă m-aş ascunde într-un colţ şi n-aş vorbi cu nimeni.

Varianta noastră de discuţie nu are nicio legătură cu sexul, ci este felul în care mama mea dă vina pe mine pentru situaţia în care suntem. Aduce acest argument ori de câte ori vede că mă apropii de cineva într-un oraş nou. Practic, Chase e primul băiat pe care îl întâlneşte de când ne-am mutat aici, aşa că bănuiesc că simte nevoia să o spună încă o dată, dar într-un fel mai potrivit în privinţa băieţilor.

— Trebuie să te comporţi exemplar, fără boacăne, fără discuţii secrete, fără să te destăinui – eşti Amelia Collins, nu poţi să uiţi asta.

E acelaşi discurs, iar şi iar.

— Într-un fel, îmi dau seama că nu poţi să nu fii aşa cum eşti tu, deci mă bucur că te distrezi, că te bucuri de viaţă, dar...

— Ştiu, mama, ştiu. Nu pot să mă apropii de nimeni. *Ştiu.*

Faţa mamei mele e disproporţionat de îmbătrânită faţă de vârsta pe care o are – presiunea la care a fost supusă de un an şi ceva a afectat-o, i-au apărut riduri în colţul ochilor şi cearcănele par să nu-i dispară niciodată. Când o văd aşa, mă simt groaznic, iar ea îşi continuă discursul, că nu pot să am încredere în Chase, chiar dacă mi-e doar prieten, chiar dacă are o faţă de înger şi corpul unui model de la Calvin Klein – el nu e ea şi doar în ea pot să am încredere.

Îi e dor tare de casa în care am crescut – îi e dor de tata, de vechile noastre obiceiuri, de magazinul cunoscut la care mergeam pe jos, de şcoala care era exact în spatele casei. Aşa că în ultimul timp e mai mult plecată: mai multe ore suplimentare, zboruri mai lungi, destinaţii mai îndepărtate. Şi, de ceva timp, am observat că pleacă cu maşina unui tip. Poate are un iubit? Oricum ar fi, petrece acasă din ce în ce mai puţin timp.

Întotdeauna mă simt încordată după „discuţiile" noastre. Detest faptul că mama are senzaţia că trebuie să-mi aducă aminte că trebuie să stau departe de oameni.

Detest faptul că știu că niciodată nu voi putea să am o relație apropiată, cum are Annalisa cu Julian. Așa că de obicei mă duc la sală să mă descarc puțin.

După ce lovesc orbește sacul o vreme, mă simt ceva mai bine. Beau ceva, apoi țin fix sacul și încep să-l lovesc cu toată forța.

Îl urăsc.

Întotdeauna mă gândesc că sacul este acea persoană. Cea care e responsabilă de toate.

Dau un pumn și sacul inert începe să ia forma lui.

A stricat totul.

Lovesc.

Detest faptul că nu mă pot apropia de nimeni.

Lovesc.

Detest faptul că nu pot fi eu însămi. Că nu pot face fotografii cu Charlotte și cu Annalisa. Detest faptul că nu pot să las pe cineva *să intre* în viața mea. Lovesc sacul cu toată puterea, până când rămân așa, icnind, cu toată energia epuizată și cu lacrimile care amenință să se reverse din ochii mei obosiți.

Când mă pregătesc să plec, recunosc pe cineva care lovește un sac de box fără milă. Văd în ea o parte din mine. Tehnica ei nu e prea grozavă, dar a venit aici din furie și din frustrare, și nu ca să se mențină în formă.

Când se oprește să bea o gură de apă, o bat pe umăr.

— Amelia?

Sprâncenele Annalisei, negre, se unesc într-o expresie de uimire.

— Hei. Nu știam că vii aici.

— Mda, câteodată.

Ridică din umeri.

— E o bună modalitate de a scăpa un pic de presiune, știi?

— Ştiu exact ce vrei să spui.

Râd sec.

Ea mai dă vreo două lovituri, iar lanţul de care e prins sacul scârţâie pe când ultima lovitură îl face să zboare.

— Deci cine te-a supărat? o întreb eu, jumătate în glumă, jumătate din dorinţa sinceră de a şti.

Ea îşi şterge fruntea de transpiraţie şi se întoarce la mine cu o privire tulburată.

— Cineva pe care l-am considerat fratele meu, dar care a ajuns să-mi distrugă viaţa.

Îşi reia poziţia şi începe iar să lovească sacul. Înţeleg că vrea să fie singură în clipa aceea şi plec, cu vorbele ei în minte.

Când primim lucrările la analiză, nu sunt surprinsă văzându-mi nota proastă.

Care-i noutatea? E al doilea test la matematică pe care l-am ratat la liceul ăsta.

Pur şi simplu nu pricep. Şi, pentru nimic în lume, nu reuşesc să fiu atentă la domnul Fidiott când predă. Sincer, dacă şi-ar pune lecţia pe ceasul acela din faţa clasei, poate aş învăţa ceva. Îmi petrec tot timpul privindu-l.

Când mai sunt din oră şapte minute şi treizeci şi patru de secunde, toată lumea îşi face bagajul.

Domnul Fidiott se întoarce spre noi.

— OK, vă las să plecaţi, oricum ora e aproape terminată.

Clasa se umple de un cor de „da"-uri încântate şi nu mi-e jenă să recunosc că e posibil ca eu să fi fost cea mai gălăgioasă. Domnul Fiddiott e aşa de mişto că ne lasă să plecăm din iadul ăsta cu şase minute şi cincizeci şi două de secunde mai devreme.

— În afară de tine, Amelia. Pot să stau puţin de vorbă cu tine?

Îmi retrag cuvintele. Domnul Fidiott nu e mişto. E un distrugător de visuri. Mi-a distrus toate visurile de a pleca din iadul ăsta.

Clasa se umple de strigăte imature şi nu e corect că eu trebuie să rămân, când toţi ceilalţi se bucură de libertate.

— Amelia, spune el în timp ce mă apropii de catedră, e al doilea test pe care îl pici la materia mea. La celelalte abia ai reuşit să iei notă de trecere.

— Ştiu. Am muncit foarte mult să iau note mai bune. Practic, învăţ cu prietena mea în fiecare seară!

— Ai nevoie de creditul acesta ca să promovezi, spune el cu faţa impasibilă.

— Voi obţine creditul, muncesc foarte mult.

— Nu vreau să pici, Amelia. De asta l-am rugat pe unul dintre cei mai buni elevi ai mei să te mediteze.

— N-am nevoie de meditator! Mă ajută Charlotte!

— Charlotte trebuie să se concentreze asupra notelor ei, şi nu să ajute un elev cu probleme.

— Cine a acceptat să mă mediteze? întreb eu, ezitant.

Următoarele lui cuvinte m-au şocat atât de tare, de parcă m-aş fi electrocutat.

— Aiden Parker.

— Ce?

— Aiden te va ajuta. Stabileşte cu el când vă puteţi întâlni. Şi mă aştept ca notele tale să crească simţitor.

— Dar ce ştie Aiden de analiză matematică?!

Îmi amintesc vag de privirea pe care am aruncat-o asupra lucrării lui, când a predat-o. Era plină de răspunsuri încărcate de siguranţă.

— Aiden este unul dintre cei mai buni elevi de la clasele a douăsprezecea, la multe materii. Are şanse mari la

majoritatea facultăţilor. Nu cred că te poate medita cineva mai bun ca el.

Ştiam că Aiden e deştept, dar nu ştiam că e *atât de* deştept.

Poate că nu vrea să afle lumea că e deştept, fiindcă i-ar strica faima de băiat rău? Adică pe Ethan l-a intimidat cu o simplă propoziţie şi lumea sare, efectiv, din calea lui pe hol. Dacă s-ar nimeri o pietricică în calea lui, pe care el nu s-ar obosi s-o ocolească, pietricica aia ar face picioare şi s-ar da din drum doar văzându-i privirea ameninţătoare.

— Nu putem găsi un *alt* elev bun din şcoală care să mă ajute? protestez eu.

Domnul Fidiott îmi aruncă o privire amuzată.

— Tu îţi închipui, probabil, că ai de ales. L-am rugat deja pe Aiden să te ajute şi el a fost de acord. Te ajută el sau rămâi corigentă la analiză şi nu termini şcoala. E simplu.

Sună clopoţelul, anunţând că s-a terminat a doua oră şi mai avem cinci minute să ajungem la cea de-a treia. Domnul Fidiott se ridică să şteargă tabla.

— Ar trebui să stabiliţi întâlnirile cât mai curând posibil.

Face o pauză.

— Şi *acesta* a fost clopoţelul, du-te la oră.

E felul lui de a-mi spune „aşa rămâne" şi de a mă goni din clasă.

Oftez şi plec bombănind. Până la urmă, ce ştie domnul Fidiott? Numele lui conţine în el cuvântul „idiot".

De ce crede el că aş avea de profitat de pe urma lui Aiden mă depăşeşte.

Chiar şi aşa, de ce ar accepta Aiden să mă mediteze? De ce mi-ar arăta lucrul acesta prea puţin ştiut – că, de fapt, e un geniu? Am stabilit că nu ne urâm şi eu am ajuns la concluzia că acţiunile lui arată că mă consideră prietenă, dar asta nu înseamnă că ar fi dispus să petreacă timp

suplimentar cu mine. Nu cred că moare de grijă că rămân corigentă la analiză şi nu mai promovez.

Asta e o tâmpenie. Aiden abia poate să vorbească cu mine ca un om normal, cum să mă înveţe el, ca să pricep analiza? Probabil o să se înfurie pe mine că nu pricep vreo teorie, eu o să mă răţoiesc la el şi vecinii o să cheme poliţia să vadă ce e cu ţipetele alea.

La prânz, mă aşez exact lângă Elevul Anului, şi nu la locul meu obişnuit.

— Ce naiba, Aiden?

Nu îmi pasă că l-am întrerupt pe Aiden în timpul monologului lui despre nu ştiu ce meci de fotbal.

— Bănuiesc că nu ţi-a plăcut discuţia cu domnul Fidiott, spune Aiden.

— Ce discuţie? întreabă Annalisa când se aşază, cu Julian şi Noah în spatele ei.

— Profesorul de analiză mi-a spus că am nevoie de un meditator ca să-mi îndrept media. Dacă nu trec, nu termin şcoala. Îl pune pe Aiden să mă mediteze, spun eu îmbufnată.

Niciunul, cu excepţia lui Charlotte, nu pare surprins că Aiden e destul de deştept ca să mă mediteze. Presupun că, fiind ca fraţii atâţia ani, ştiau că Aiden e un geniu.

— Ce naiba, frate?! exclamă Noah. Eu te rog mereu să mă ajuţi la mate şi tu n-o faci niciodată!

— Fiindcă eşti iremediabil, pufneşte Mason în râs. În plus, ţi-a găsit-o pe fata aia sexoasă cu care facem a cincea oră să te ajute.

— Sunt convins că ţi-a plăcut mai mult compania ei decât a mea, adaugă Aiden, tot cu aerul acela plictisit, dar ceva mai amuzat.

— O, da! Monica a fost grozavă. Dar n-am învăţat prea mult, rânjeşte Noah.

— *În fine,* îi readuc eu la subiectul zilei. De ce te legi la cap cu meditaţiile mele? Nu mi-ai făcut impresia că eşti genul de meditator.

— Nici pe departe, adaugă Julian încet.

Aiden se uită urât la el, iar Julian continuă, fără să fie impresionat.

— Ce e? E adevărat?

Aiden se uită din nou la mine cu o expresie neutră.

— Ce? Un prieten nu poate să ajute alt prieten?

Poftim? A zis... A zis că...?

— Deci tu mă consideri prietenă?

Vocea mea sună mai nesigur decât am sperat. Ochii lui cenuşii şi pătrunzători se uită într-ai mei şi intensitatea privirii lui îmi face inima să bată puţin mai repede. Ţinându-mă prizonieră cu ochii, spune cu vocea lui calmă şi profundă:

— Nu mă ofer voluntar să pierd timpul cu oricine.

Nu mai respir. Pentru că nu mai pot suporta intensitatea privirii lui, mă uit în altă parte, rugându-mă în gând să nu roşesc.

— Aha.

Mă drăcui în gând că nu sunt capabilă să găsesc altceva de spus.

Conversaţia se întoarce la comentariile lui Mason despre fotbal şi eu stau acolo tăcută, gândindu-mă la cuvintele lui Aiden. Lângă mine fiind, îl simt cum se apropie cu faţa periculos de aproape de urechea mea. Îi simt respiraţia fierbinte când îmi spune în şoaptă:

— În plus, trebuie să descopăr şi ce ascunzi.

Întorc capul şi îl văd cum se reazemă de spătar cu o expresie neutră, de parcă n-ar fi spus niciodată nimic. Îl privesc cu ochi mici când ia o gură de suc. În niciun caz n-o să-l las pe Aiden să scoată ceva de la mine.

❖

Ziua zboară destul de repede de când mintea mea e ocupată cu chestia cu meditațiile. Poate că n-o să fie așa de rău să mă mediteze Aiden. Dumnezeu știe că am nevoie de orice ajutor.

Închid dulapul și apoi îmi fac loc printre grupurile de elevi, sperând să-l prind pe Aiden înainte de a pleca. După ce ies afară și mă uit în parcare, mă simt ușurată când îl văd că e încă acolo, stând în picioare lângă Dodge-ul lui Challenger negru. Stă de vorbă cu Mason și Julian, care au mașinile parcate de o parte și de alta.

— Aiden!

Întind gâtul când ajung la cele trei siluete înalte. Mason zâmbește radios, Julian zâmbește și el. Aiden își încrucișează brațele la piept, verifică parcarea cu strâmbătura lui caracteristică și apoi se uită la mine.

Când îl văd așa – cu trupul lui înalt și musculos în fața mașinii mișto, cu mușchii pronunțați, în timp ce își ține brațele încrucișate, și cu expresia aia dură – e ușor să-ți dai seama de ce e așa de intimidant. Mi-am amintit brusc de acel Aiden care i-a bătut singur pe toți fotbaliștii ăia la petrecerea lui Noah; la acel Aiden care poate intimida pe oricine doar cu o privire dură. Roșesc când mă gândesc că a făcut toate lucrurile astea pentru mine.

— Nu am stabilit când să mă meditezi. Avem lucrare săptămâna viitoare.

Mă uit drept în ochii lui de oțel.

— Vin eu la tine mâine la șapte.

Se îndreaptă spre portiera șoferului.

Mama pleacă mâine după-amiază, așa că o să avem toată casa la dispoziție. Nu știu din ce motiv, gândul că Aiden va veni la mine acasă, că vom fi doar noi doi îmi strânește fluturi în stomac. Atunci îmi amintesc că vrea

să afle ce ascund. A mai fost la mine acasă, dar niciodată înăuntru. E ocazia perfectă să tragă cu ochiul la viaţa mea.

— De ce să nu vin eu la tine? Sau altundeva, la bibliotecă poate?

El se întoarce spre mine şi spune:

— Acasă la tine. La şapte.

— Poate fi vreodată...

Insulta mea pentru încăpăţânarea lui Aiden e întreruptă de zgomotul unui motor care devine mai puternic pe măsură ce se apropie.

Mason şi Julian înţepenesc amândoi şi se uită în jur, să vadă de unde se aude. Zgomotul de motor îl aduce din nou pe Aiden lângă noi, cu muşchii încordaţi şi cu o privire asasină. Mustangul roşu cu care e plimbată Kaitlyn se opreşte fix în faţa noastră. Şoferul opreşte motorul şi un tip se dă jos din maşină.

E înalt, dar nu de 1,95 m, ca Aiden. Părul blond e ras în părţi, dar sus e lung şi prins în coadă. E şi frumos bronzat, şi recunosc că arată mişto, mai puţin sclipirea aia răutăcioasă din ochii lui căprui, ostili.

Trânteşte portiera şi se apropie de noi cu un rânjet agresiv. Aiden face imediat un pas în faţă şi mă împinge în spatele lui. Stă cu picioarele bine înfipte în pământ, cu braţele încrucişate la piept şi cu muşchii încordaţi ca pentru luptă. Mason şi Julian îşi iau locul lângă el, într-o poziţie asemănătoare.

Mă mişc puţin, ca să-l văd pe tip din spatele lui Aiden.

— Ryan, mârâie Aiden.

Deci *acesta* e Ryan, infamul de la Silver care rivalizează cu Aiden. Rânjetul lui îmi stârneşte fiori pe şira spinării.

— Calm, băieţi. N-am venit să mă bat. Deocamdată...

— O să te facem praf ca de obicei, Simms, replică Julian.

— Iubire!

Kaitlyn îl ia în braţe pe Ryan şi îl sărută, după care se uită la noi, agăţată de el.

— Vai, Aiden. Joacă-te frumos cu noul meu iubit, rânjeşte ea.

Pff, am dubii că măcar îl simpatizează. Toţi ochii se îndreaptă spre mine şi îmi dau seama că am pufnit tare.

— Asta e târâtura care ţi-a stricat maşina? o întreabă el pe Kaitlyn, uitându-se fix la mine.

— Asta e, mârâie ea, cu ochii strălucind a triumf.

Aiden se apropie mai mult de Ryan, blocându-i privirea.

— Îţi sugerez s-o tai de aici, Simms.

Ryan îi face semn lui Kaitlyn să urce în maşină, iar ea se îndreaptă spre portieră.

— Îţi sugerez să-ţi păzeşti târfa, Parker.

Ryan se apleacă să se uite iar la mine.

— Ar fi păcat dacă i s-ar întâmpla ceva.

Cine se crede idiotul ăsta, să mă ameninţe pe mine? Sunt gata să-l dau la o parte pe Aiden, ca să-l pot insulta personal pe nemernic, dar dintr-odată timpul pare că se domoleşte şi totul se întâmplă cu încetinitorul.

Nici o clipă nu trece după ce termină Ryan de vorbit, că Aiden îşi trage braţul în spate. În mai puţin de o fracţiune de secundă îmi amintesc de ce mi-a spus Noah cu mult timp în urmă, în ziua în care m-am întors la şcoală după ce am fost la spital. Mi-a spus că Aiden nu îşi permite să mai fie suspendat. Dacă l-ar lăsa lat pe un individ în curtea şcolii, ar primi mai mult decât o suspendare. Îl apuc de braţ şi mă strecor pe lângă el, să ajung în faţa lui. Dau drumul braţului şi îmi pun palmele pe pieptul lui, încercând fără succes să-l împing puţin, uitându-mă în ochii lui arzători. El se uită la mine cu sprâncenele împreunate, ca şi cum s-ar întreba ce naiba fac.

— O să fii suspendat, îl avertizez eu.

El mă studiază câteva secunde, după care lasă brațul jos și se uită la Ryan, care a făcut ochii mari când și-a dat seama că a fost la câteva secunde de a fi făcut praf.

Așa, nemernicule. Aiden era gata să-ți spargă fața.

— Pleacă. Acum, latră Aiden.

Kaitlyn se urcă în mașină și Ryan face câțiva pași cu spatele, ochi în ochi cu Aiden.

— Nu s-a terminat, Parker, amenință el.

— Mă bazez pe asta.

Dacă n-aș fi fost prietenă cu Aiden, mi-ar fi fost sincer frică de el. Nu știu cum poate Ryan să-l provoace direct, fără să facă pe el. Urcă în mașină și noi ne uităm cum iese din parcare, huruind enervant. Abia când nu i se mai vede mașina mă uit la Aiden și îmi dau seama cu întârziere că țin și acum mâinile pe pieptul lui ferm. Fac un pas înapoi și las mâinile jos, stânjenită.

— Îl detest pe individul ăsta, mormăie Mason.

— Mai precis, cine e? întreb eu.

Nu primesc răspuns. Dar capăt o privire acuzatoare de la Aiden.

— Ce-a fost în capul tău? Puteam să te lovesc! se răstește el tare.

— Dar nu m-ai lovit.

— Dar *aș fi putut*!

Mă apropii de el puțin și întind gâtul ca să mă uit în ochii lui cenușii, agitați, încercând să-i transmit încrederea pe care o am în el.

— Dar n-ai făcut-o.

— Nu-mi vine să cred că e a doua oară când îți spun să nu te bagi în mijlocul unei bătăi, spune el.

— Am intervenit pentru *tine*, Aiden, spun eu, sperând că obrajii mei nu arată așa cum se simt: fierbinți. Uită-te și tu – sunt elevi și profesori peste tot.

Arunc aceste cuvinte tocmai când se uită direct la una dintre directoarele adjuncte, care se urcă în mașină peste doar câteva rânduri de locul în care ne aflăm. Se uită iar la mine și în ochii lui se citește o emoție necunoscută.

— Ar fi meritat.

— O să mai ai ocazia, intervine Julian.

Sunt scoasă din mica mea bulă cu Aiden de sunetul vocii lui Julian și mă îndepărtez de Aiden a doua oară în ultimele cinci minute.

— Acum îmi spune și mie cineva cine e? întreb eu.

— Ryan Simms. E de la Silver, un tip cu care nu vrei să te încurci, spune Mason.

— Te rog. Dacă l-a atins Kaitlyn cu mâinile ei scârboase, nu vreau să am de-a face cu el.

— A zis că e iubitul ei. E clar că se mișcă repede, glumește Mason.

— E logic. Se simte respinsă de Aiden, așa că se duce la tipul care îl urăște la fel de mult ca ea, explic eu, punând piesele cap la cap în timp ce vorbesc.

— Atunci se potrivesc perfect unul cu celălalt, adaugă Julian.

— Ai de gând să-mi spui de ce îl urăști pe individul ăsta sau...

— Nu contează, tu ține-te departe de el, spune Aiden, recăpătându-și expresia impasibilă, dar tot iritat de întâlnire.

Se îndreaptă din nou spre portieră.

— Du-te acasă și învață, Amelia.

Urcă în mașină și motorul puternic prinde viață, apoi iese din parcare și dispare pe șosea.

— Chiar a plecat fără să-mi spună cine e individul? M-a amenințat! mă justific eu în fața lor.

Mason îmi aruncă un zâmbet obosit.

— Hai, ursule K, te conduc la mașină.

Ne luăm la revedere de la Julian şi pornim spre celălalt capăt al parcării.

— Serios, Mason. Ryan m-a ameninţat. Cred că am dreptul să ştiu de ce îl urâţi.

El oftează.

— El şi Aiden au o poveste lungă. Întotdeauna s-au urât.

Sunt gata să deschid gura să întreb de ce, dar Mason mă opreşte.

— Nu pot să-ţi spun de ce, ai încredere în mine când îţi spun că e cel mai mare nemernic de pe planetă şi că e mai bine să nu-l cunoşti.

Ajungem la maşina mea, dar eu nu fac nicio mişcare să mă urc.

— O să fie o problemă pentru noi?

Mason râde fără veselie.

— El întotdeauna e o problemă.

— Kaitlyn pune ceva la cale. N-a mai făcut nimic de când „s-a despărţit" de Aiden, iar acum e cu duşmanul lui?

— N-o să ţi se întâmple nimic, ursule K. O să am eu grijă de asta.

Forţa şi hotărârea cu care face Mason declaraţia mă fac să roşesc.

— Nu mă îngrijorează Kaitlyn. Mă descurc şi singură, ai uitat?

Am avut chestii mai grave ca farsele ei jalnice şi sâcâielile ei. Şi-apoi, dacă se ajunge la bătaie, sunt sigură că pot s-o bat.

— Te cred, ursule K.

Îmi oferă un zâmbet fermecător, dar care nu se oglindeşte şi în ochii lui.

13

E aproape şapte şi îmi tot frământ puloverul, agitată de venirea lui Aiden. Trebuia să mă fi schimbat? Să fi făcut un pic de curăţenie? Ce o să creadă despre casa mea? Stai, de ce îmi pasă?

Cu cinci minute înainte de şapte se aude soneria şi, când deschid uşa, el e acolo, superb ca întotdeauna.

— Hei, spun eu când Aiden intră în casă.

— Eşti pregătită să înveţi? mă întreabă el, în timp ce se descalţă.

— Depinde. Tu eşti gata să-mi predai?

Şi să nu fii nesuferit e ceea ce nu adaug.

El îmi aruncă un rânjet şi mă urmează în casă, după care îşi pune lucrurile pe masa din bucătărie. Înainte să mă mai întreb dacă Aiden o să-şi ia treaba în serios, el trece direct la subiect, scoate o problemă obişnuită şi îmi explică cum se rezolvă. Trebuie să mă stăpânesc, să nu mă arăt şocată. Explică problema răbdător şi calm, nu seamănă deloc cu acel Aiden pe care îl cunosc eu.

Îi urmez paşii ca şi cum ar fi o hartă care duce la o comoară pierdută, dar de fiecare dată când încerc, tot nu ajung la rezultatul de la sfârşitul manualului.

— Aiden! Am făcut exact cum ai spus tu şi nu e ăsta rezultatul!

Îi bag calculatorul în ochi, să-i arăt rezultatul greşit.

— Știam eu! Știam că îți bați joc de mine! Măcar ai de gând să mă ajuți sau vrei să te distrezi văzându-mă că greșesc? E o pierdere de timp – nici măcar nu o iei în serios!

El se uită calm la ecranul calculatorului meu, apoi se uită la mine cu o față complet lipsită de emoție.

— Amelia, spune el, calculatorul tău e setat greșit.

— Ce?

Sunt convinsă că mi-a dispărut culoarea din obraji când m-am uitat din nou la calculator, și ce să vezi? E setat greșit.

Mă aștept la un comentariu sarcastic sau la o remarcă nesuferită din partea lui, dar el nu spune nimic. Doar recapitulează pașii pe care trebuie să-i urmez.

— Dar... dar asta e chiar logic!

Aiden se reazemă de spătarul scaunului și își încrucișează brațele la piept, cu un zâmbet triumfător.

— Asta fiindcă e simplu.

— Dar la test am avut un exercițiu similar pe care l-am greșit.

— Până acum nu m-ai avut pe mine să te ajut.

Chiar râd. Ce zici de asta? Aiden e chiar un profesor bun. E răbdător și înțelegător, nici nu se compară cu nesuferitul pe care îl știam. Ba chiar am comandat o pizza spre final și am mâncat-o împreună ca și cum eram prieteni vechi. La vreo trei ore după prima mea izbucnire jenantă, chiar înțelegeam ultimele lecții care se predaseră în ultimele două săptămâni.

Acum, când s-a făcut zece și jumătate, hotărâm să încheiem.

— Îți mulțumesc. Și îmi cer scuze că am țipat la tine.

Mă ridic și strâng cutia de pizza.

Se ridică și el și ia farfuriile.

— Faci progrese.

— M-ai ajutat surprinzător de mult, zâmbesc eu. Nu mi-am închipuit vreodată ca tocmai tu să mă poţi ajuta.

El se reazemă de dulap şi muşchii i se pronunţă când îşi încrucişează braţele la piept.

— Cum? Nu credeai că sunt destul de deştept?

— Nu, nu e vorba de asta. În fine, poate şi asta. În primul rând, nu credeam că o să ai destulă răbdare. Dar cred că sunt şi un pic surprinsă că eşti cu adevărat genial. Nu pentru că nu ai părea deştept, dar ai aerul ăla, gen „nu mă interesează nimic, dispari din faţa mea", turui eu, lăsând vorbele să-mi iasă din gură înainte să-mi dau seama ce spun.

În loc să se simtă jignit de cele spuse, Aiden îmi aruncă o privire serioasă.

— Notele bune sunt singurele care mă pot ajuta să plec din cloaca asta.

— Ah.

N-am încetat niciodată să mă gândesc ce viaţă duce Aiden. Conduce o maşină destul de scumpă, dar niciodată nu vorbeşte despre familia lui. Pe de altă parte, nici eu nu vorbesc.

El îşi îndreaptă spatele şi îşi ia rucsacul de jos.

— Trebuie să plec. Când se întorc părinţii tăi?

— Mama vine probabil mâine după-masă.

A ridicat o sprânceană o fracţiune de secundă, suficient cât să-mi dau seama că a văzut că n-am pomenit nimic de tata. Dar nu spune nimic.

— Eşti singură în noaptea asta?

Îmi dau părul după ureche, simţindu-mă puţin vulnerabilă.

— Mda, de obicei sunt singură.

— Asta explică bâta de baseball.

— A, da. Speram că ai uitat de asta.

Roşesc.

— O să fii OK, singură aici?

— Interesează pe cineva? glumesc eu, încercând să nu mă gândesc prea mult dacă asta înseamnă că lui Aiden îi pasă de mine.

— Ai spus că mama ta e rareori acasă. Tatăl tău unde e? mă întreabă el.

Normal că trebuia să întrebe. Am lăsat o portiță deschisă când nu am vorbit de tata și Aiden o să tot încerce să mă descoasă până când o să-mi descopere secretele.

Nu știu dacă e vorba de progresul pe care l-am făcut azi ca prieteni, sau de deschiderea lui față de mine, când mi-a spus că vrea să plece din oraș, sau poate de faptul că știu că el nu-și cere scuze pentru nimic, dar ceva m-a făcut să-i spun adevărul.

— A murit.

Presupun că a fost una dintre teoriile lui, pentru că nu a părut surprins. În schimb, m-a surprins el când mi-a spus solemn:

— Și mama mea.

M-am gândit că nu ar aprecia o scuză, așa că nu i-am oferit-o. Sunt doar surprinsă că e deschis față de mine. Aiden este imaginea clasică a copilului închis în el, cu expresiile lui impasibile, și nu-mi vine să cred că mă lasă să intru în viața lui.

— Când?

— Când aveam zece ani. Cancer. Tatăl tău?

— Acum un an și ceva. Șofer băut.

Îmi mut privirea.

El tace un moment, după care spune:

— L-au prins pe individ?

Din nou, nu știu ce mă face să fiu atât de deshisă și de sinceră cu Aiden în seara asta, dar asta nu mă împiedică să nu mă uit direct în ochii lui cenușii, intuitivi.

— El *a fost* şoferul beat.

Nimănui nu i-am spus asta până acum. Nu am spus-o niciunuia dintre prietenii pe care i-am avut în alte oraşe. Întotdeauna am încercat să nu mă apropii prea mult de ei, în caz că o dau în bară şi ne mutăm din nou. Poate am obosit să mă distanţez de persoanele în care ştiu că pot avea încredere. Poate am obosit să tot mint, de un an încoace. Poate am pur şi simplu nevoie de cineva cu care să vorbesc, pentru că niciodată nu am avut timp să-l plâng, după toate câte s-au întâmplat. Indiferent ce e, lucrul acesta mă face să-l privesc pe Aiden în ochi şi să spun cu glas tare adevărul despre tata.

Mă uimeşte când se apropie de mine, cu vădită îngrijorare în ochi.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă el blând, în contrast izbitor cu tonul lui, de obicei aspru.

— Eram acolo.

Îmi întorc privirea şi ochii mi se umezesc uşor amintindu-mi de noaptea aceea îngrozitoare.

Eram la mall şi pierdusem autobuzul, ultima cursă din seara aceea. Mama avea un zbor de noapte spre Italia, încerca să stea cât mai departe de casă. Încerca să fugă de problemele ei, ca de obicei, cufundându-se în muncă. Să zboare departe de căsnicia ei care se destrăma şi de un soţ care o sufoca – un soţ care a apelat la alcool, ca să nu fie nevoit să înfrunte realitatea căsniciei eşuate. Părinţii mei au fost înstrăinaţi de când mă ştiu eu. Nu se atingeau niciodată. Nu mâncau niciodată împreună. Atmosfera era încordată când erau amândoi acasă. Poate ani de neglijare din partea tatălui meu sau poate mama îşi dăduse seama, în sfârşit, că se căsătorise prea devreme – nu mi-au spus niciodată, dar nici nu trebuiau să-mi spună. Ştiam că relaţia lor era un dezastru. Părinţii ar trebui să aibă mai multă încredere în copiii lor – văd mai mult decât lasă să se înţeleagă.

Lumina lunii îi dădea o strălucire stranie parcării pustii unde stăteam, la o curbă, aşteptându-l pe tata. Trecuse

o oră de când îl sunasem să vină să mă ia și deveneam tot mai neliniștită. Mă mișcam neliniștită și mă certam în gând, promițându-mi că, dacă venea, niciodată n-aveam să mai întârzii undeva, cum întârziasem la autobuzul acela afurisit. Probabil aș fi ajuns acasă pe jos până la momentul în care SUV-ul tatălui meu a oprit în curbă, dar era târziu, era întuneric și până atunci întotdeauna venise să mă ia.

Deja agitată și neliniștită din cauza împrejurimilor sinistre, am sărit în mașină fără să stau pe gânduri, iar tata a pornit, practic, înainte să închid portiera. Mirosul m-a izbit instantaneu. Totuși mi-am pus centura, m-am întors spre tata și am observat că se clatina puțin și strângea din ochi ca și cum nu vedea bine.

Mi-am dat seama că era supărat. În realitate, el nu obișnuia să bea înainte să ajungă să se certe atât de mult cu mama, așa că nu știusem cum se comporta când era beat. Dar când certurile deveniseră mai aprinse și mai frecvente și când începuse să bea mai des, ajunsesem să-mi dau seama că bea când era supărat.

Ce naiba, copile? De ce a trebuit să vin să te iau? Nu poți să iei și tu autobuzul ăla nenorocit ca un copil normal?

Atunci am știut că era beat – în afară de faptul că i se împleticea limba, era prima dată când îmi spunea „copile".

Ținea strâns volanul în mână, în timp ce se lăsa alimentat de furie și deja depășise limita de viteză cu cincizeci de kilometri.

Normal că nu. Ai încurcat orarul autobuzului, cum le încurci mereu pe toate!

Tata nu era un om rău. Nu m-a lovit niciodată, mereu mă ducea în oraș și îmi cumpăra tot ce voiam. Doar că nu era bine să fii prin preajmă când viața lui era țăndări și el era beat.

Tată. Oprește mașina. Strângeam centura de siguranță în mână, fiindcă nu mă simțeam în siguranță cu un șofer beat.

Să nu-mi spui tu mie ce să fac! Eu sunt adultul aici!

Maşina a accelerat şi mai mult, iar furia tatălui meu emana din el în valuri.

Am intrat în panică. *Tată! Încetineşte!!*

Ţi-am zis să nu-mi mai spui ce să fac! Destul îmi spune maică-ta! Doamne, eşti exact ca ea!

Maşina a zvâcnit când a forţat din nou pedala de acceleraţie şi în jur totul se vedea ca prin ceaţă.

Tată! am urlat eu.

Ce e? N-ai încredere în tatăl tău?

Am început să plâng. *Eşti beat! Opreşte maşina! Te rog, tată! Vreau să cobor!*

Normal că n-ai încredere în mine! Exact ca maică-ta! Sunt perfect capabil să conduc, vezi?

Maşina a făcut repede spre stânga când a întors violent volanul în direcţia aceea şi corpul meu s-a mişcat odată cu maşina. Apoi, la fel de rapid, maşina a revenit pe bandă, tot cu o mişcare bruscă, iar eu m-am lovit cu capul de geam din cauza violenţei şi a rapidităţii mişcărilor.

Vezi? Ştiu ce fac!

Mergeam în continuare cu viteza luminii. Mi se prelingeau lacrimile pe obraji de atâta frică şi acum mă durea şi capul fiindcă mă lovisem tare de geam.

Opreşte! am ţipat eu. *Lasă-mă să cobor! Acum!*

În loc să mă asculte, a repetat acţiunea, „dovada" lui că ştia ce făcea. A intrat pe contrasens, după care a revenit rapid pe banda noastră. A mai făcut-o o dată, numai că acum tocmai intram într-o intersecţie întunecoasă. S-a auzit un scrâşnet puternic când maşina a lovit cu partea din spate stâlpul cu semaforul. Timpul s-a oprit. Zgomotul a dispărut, înlocuit de un fel de bâzâit surd. Maşina s-a învârtit de câteva ori în intersecţie, după care am fost orbiţi de nişte faruri.

A fost ca şi cum ciocnirea aceea ar fi dat din nou play. Timpul a părut că accelerează şi bâzâitul acela surd a fost

înlocuit de zgomote asurzitoare: geamuri sparte, scrâșnete de metal și țipetele unei fete îngrozite.

Privind în urmă, probabil eu eram fata.

Am fost aruncată în aer când mașina s-a răsturnat o dată și încă o dată, dar s-a întâmplat atât de repede, încât nu știu de câte ori s-a răsturnat sau cât de mult a durat. Când mașina s-a oprit, în sfârșit, intersecția nici măcar nu se mai vedea. Am aterizat pe roți – cu partea dreaptă în sus.

Eram dezorientată, confuză. Capul îmi bubuia și mă simțeam teribil de ametită. Aveam o durere ascuțită în braț, tot corpul mă durea și era o grămadă de sânge. Tata nu era pe scaunul lui; nici măcar în mașină nu era.

Polițiștii mi-au spus mai târziu că nu avusese centura de siguranță și că zburase prin parbriz după coliziunea cu cealaltă mașină. Dar mi-au spus că era mort înainte să zboare prin parbriz, pentru că și-a rupt gâtul când s-a lovit cu capul de volan, în momentul ciocnirii.

Trupul lui aterizase la jumătatea străzii. Când paramedicii mă cărau pe targă, am întors capul exact la timp să-i văd cum îi acoperă trupul zdrobit.

Mi-aș fi dorit să n-o fi făcut. Imaginea aceea mă va bântui până la moarte. Așa cum mă va bântui și imaginea pe care am văzut-o înainte să-mi pierd cunoștința: lângă o mașină distrusă, cu roțile în sus, paramedicii puneau un cearșaf peste trupul lipsit de viață al unei fetițe de șase ani.

— Amelia? Ești OK?

Vocea blândă a lui Aiden mă readuce în prezent.

Îmi pune mâna pe umăr și simt cum căldura lui mă arde, pur și simplu, prin tricoul subțire. Duc mâna la față și îmi șterg lacrimile trădătoare care mi-au scăpat din ochi.

Cât timp am fost oare pierdută? Aiden nu pare iritat; pare sincer îngrijorat. Dau din cap, mută, răspunzându-i la întrebare, și îmi șterg ultimele lacrimi de pe obraz. Îi simt degetul mare pe umărul meu, mișcându-se încet, înainte

și înapoi și liniștindu-mă într-un fel în care niciodată nu mi-am imaginat că poate să o facă un gest atât de mic.

— Ai fost... ai fost rănită?

Mă uit din nou la el și dau din cap.

— Mână ruptă, coaste rupte, entorsă la mână, contuzii, câteva julituri și vânătăi. Dar chiar am avut noroc. Tata...

Mă înec din nou și îmi întorc privirea.

A trecut atât de mult timp de când nu m-am mai gândit cu adevărat la el – la trauma prin care am trecut în noaptea aceea. A fost umbrită de tot ce s-a întâmplat după ziua aceea. Niciodată nu m-am gândit la faptul că am fost acolo când *tata a murit*. Aș fi putut să fac ceva, aș fi putut face ceva altfel, ca să previn asta. Ar fi putut să fie și acum aici. Aș fi putut să fiu și acum acasă, și nu să mă mut tot timpul. Iar Sabrina...

— Tata.

Încerc din nou, cu ochii în perete.

— A ieșit prin parbriz înainte de a se rostogoli mașina. Mi s-a spus că a murit repede și că probabil era prea beat ca să fi simțit ceva.

Râd fără veselie.

— Ca și cum asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine.

Mâna lui Aiden s-a încleștat în pumn pe lângă trup, ca și cum ar fi încercat să se stăpânească. Atunci sesizez că tot corpul lui e încordat și, când mă uit din nou la el, are iar expresia aceea dură. În ciuda faptului că toată atitudinea lui sugerează furia, mâna de pe umărul meu rămâne blândă și degetul lui mare mă mângâie și acum, liniștitor.

Expiră pe nas și fălcile i se relaxează puțin. Lasă jos mâna care a fost pe umărul meu, mâna aceea liniștitoare, și se uită în peretele din spatele meu.

— Nici tata n-a fost prea grozav. Când aveam nouă ani, am aflat că mama e însărcinată cu gemeni. Doi băieți. E un lucru rar ca o femeie care are cancer să rămână însărcinată și

ea nici măcar nu credea că va mai putea avea vreodată copii, continuă el, strângând iar pumnii, cu un văl subțire de furie peste ochii lui de obicei apatici. Tata i-a spus că nu poate să-i țină, cu toate facturile medicale și celelalte cheltuieli.

Îmi țin respirația, sunt atât de captivată de cuvintele lui. Se întâmplă rar să se deschidă în fața cuiva și nu vreau să fac ceva ca să-l descurajez. Se încrede în mine.

— Ea a refuzat să facă avort, a continuat el, și el a plecat, pur și simplu, din viața noastră. Nu l-am mai văzut de atunci.

De data asta era rândul meu să-l consolez pe Aiden și i-am pus mâna pe braț, liniștitor. E groaznic. Tatăl lui și-a lăsat copilul de nouă ani și soția însărcinată și bolnavă de cancer, pentru că nu voia să plătească facturile.

— Nici tatăl meu vitreg n-a fost mai bun.

— Ce...

Înghit în sec, cu gura uscată, știind într-un fel ce îmi va răspunde.

— Ce a făcut tatăl tău vitreg?

Cuvintele mele par să-i amintească unde se află și ce spune și ochii lui se îndreaptă repede spre mine, cu expresia impasibilă de dinainte.

— Ai spus că a fost o coliziune. A mai fost cineva rănit?

Las mâna jos. Știu că vrea să schimbe subiectul și îi respect dorința. Deja s-a deschis foarte mult în fața mea, iar pentru cineva care nu lasă pe nimeni în viața lui, mi-a spus foarte multe.

Aș fi putut să mint. Ar fi fost mai simplu. Ar fi fost mai bine. Dar, pur și simplu, n-am putut. Nu puteam să-l trădez, după ce el fusese atât de sincer și mă lăsase să-l văd mai vulnerabil decât l-a văzut cineva vreodată. Minciunile costă și eu deja trăiesc într-o minciună uriașă. Într-un fel, am simțit că trebuie să fiu sinceră, doar de data asta.

— O fetiță. O chema Sabrina, mărturisesc eu încet. Avea doar șase ani când a murit. Și a fost doar vina mea.

— Nu. Amelia! Nu poți să...

— A fost, Aiden! îl întrerup eu. Am pierdut autobuzul! L-am sunat pe tata să vină să mă ia. Am urcat în mașină cu un *șofer beat!* Aiden, eu am ucis-o pe fetiță!

Acum plâng fără să mă mai stăpânesc, las emoțiile cărora nu le-am permis să se descătușeze de la moartea Sabrinei să curgă liber. Aiden nici măcar nu șovăie. Mă cuprinde cu brațul și mă trage aproape de el, iar corpul meu se potrivește perfect în brațele lui sculptate. Îl iau și eu în brațe și mă ghemuiesc în trupul lui cald și liniștitor; el mă ține în brațe, iar eu plâng.

Această unică îmbrățișare, acest gest de afecțiune din partea unui băiat care în mod obișnuit e așa de indiferent și de aspru înseamnă pentru mine mai mult ca orice. Niciodată nu m-am simțit așa în siguranță, nu am fost atât de OK cu faptul că sunt vulnerabilă, încât asta mă face să-mi doresc să rămân pentru totdeauna în brațele lui.

El își sprijină bărbia în creștetul capului meu, cu o mână mă mângâie ușor pe spate, liniștitor, iar cu cealaltă îmi mângâie părul.

— Nu e vina ta. Nu tu i-ai turnat alcoolul pe gât. Nu tu i-ai pus cheile în mână. Nu tu i-ai spus să pună în pericol viața lui și viața singurei lui fiice. *Nu* este vina ta, să nu uiți asta niciodată.

— Dar Sabrina e moartă. Tatăl ei, Tony, a pierdut totul în ziua aceea. Soția lui a decedat de curând și din cauza mea e moartă și singura lui fiică.

Aiden îmi cuprinde obrajii în palme și îmi dă capul pe spate, ca să mă uit la el, ținându-mă prizonieră cu ochii lui cenușii.

— Nu. A. Fost. Vina. Ta. Tatăl Sabrinei n-are cum să creadă asta.

Ba da. Știu *sigur* că asta crede.

— Tu n-ai fost acolo, Aiden. M-am dus pe furiș la înmormântarea ei, m-am așezat în spatele bisericii și a fost o tortură să îi văd pe toți oamenii aceia care se adunaseră s-o plângă; toți oamenii aceia care se adunaseră acolo să mă urască, pentru că eu eram cea din cauza căreia ea nu mai e.

— Încetează, Amelia!

Îmi dă drumul și se retrage, frustrat, iar eu nu mă pot stăpâni, simt imediat că îmi lipsește căldura lui liniștitoare.

— Nu a fost vina ta și cu asta, basta. Să spună cineva că nu e așa și îl bat de îi sună apa în cap.

S-ar putea să fie nevoie. El nu l-a văzut pe Tony în ziua aceea. Arăta complet distrus și nesigur, ce să facă el cu viața lui acum, când prințesa lui s-a dus, ultimul suvenir viu care îi amintea de soția lui.

Ochii lui. Erau tulburi; grei de suferință și plini de durere. N-o să uit niciodată ochii aceia, pentru că transformarea lor este motivul pentru care viața mea s-a dat peste cap.

Cu timpul, ochii aceia s-au schimbat, de la durere la disperare.

De la disperare la deznădejde.

De la deznădejde la furie.

De la furie la răzbunare.

Dar am dat din cap, în acord cu Aiden.

❖

Chiar n-am văzut nimic rău în faptul că mi-am deschis sufletul în fața lui Aiden – la momentul acela, m-am simțit mai liniștită ca niciodată. Am avut cel mai bun somn de la accident.

Dar când mă trezesc a doua zi, mă cuprinde panica. Și mă ține tot weekendul. Mintea mea surescitată se învârte

în jurul tuturor motivelor pentru care *nu ar fi trebuit* să-i povestesc lui Aiden.

Nu ar fi fost atât de rău dacă m-aş fi oprit la „tata a fost şoferul beat", dar, cu cât discutam mai mult, cu atât mai mult mă simţeam îndemnată să-i spun adevărul. Avea ceva care mă făcea să mă simt atât de bine, să fiu OK cu faptul că sunt vulnerabilă, că am uitat să ţin garda sus şi să mă ţin de scenariu.

Nu am povestit niciodată nimănui lucrurile astea şi acum, brusc, m-am hotărât să dezvălui cele mai întunecate secrete ale mele în faţa durului şcolii? Ce naiba, Amelia? Adună-te!

Mama o să fie aşa de supărată când o să afle. O să trebuiască să ne mutăm iar, va trebui să-şi găsească iar o altă slujbă şi în fiecare zi mă va detesta tot mai mult şi... nu.

Mă opresc din plimbarea agitată. N-o să afle. Nu îi voi spune nimic, pentru că Aiden n-o să spună nimănui. Vreau să spun, în mod normal probabil le-ar povesti Băieţilor, pentru că ei fac totul împreună, dar nu le va spune. Nu şi de data asta. Eu şi Aiden am avut aseară o conexiune la un nivel profund. Mi-a povestit despre mama şi fraţii lui. Mă întreb ce s-a întâmplat cu ei.

Dar, în fine, cred că este destul de intuitiv să-şi dea seama că nu vreau să afle cineva.

Vreau să spun, n-a spus nimănui că Chase o iubeşte pe Charlotte, deci nu e ca şi cum băieţii împart acelaşi creier; au şi ei secretele lor. O să-l prind singur pe Aiden cu prima ocazie, ca să-mi confirme că nu va spune nimănui. Nu va spune. Ştiu eu. Pot să am încredere în Aiden. Sigur, am început prin a ne urî, dar acum suntem prieteni. Şi-a deschis sufletul în faţa mea. Are încredere în mine. Mă înţelege.

Fac un duş şi îmi aranjez părul ciufulit, făcând o împletitură franţuzească la spate ca să ascund rădăcinile

șaten-închis. Mă machiez ceva mai mult decât de obicei, ca să ascund pungile întunecate de sub ochi.

Cum nu mai trebuie să-mi îndrept părul ușor ondulat, termin relativ repede și mai am vreo douăzeci de minute până să plec.

Deschid dulapul și scot o cutie veche de pantofi, ascunsă printre altele. Mă așez turcește pe pat și o pun în fața mea.

Aiden a fost prea aproape de aflarea adevărului aseară. Uitându-mă prin cutie, îmi amintesc de ce *nu trebuie* să afle mai mult. De ce nimeni nu trebuie să știe nimic și de ce e important să păstrez secretul.

Primul lucru pe care îl scot e un teanc de tăieturi din ziare despre accidentul tatălui meu, sunt acolo detalii despre accident și fotografii cu SUV-ul nostru distrus și cu mașina lui Tony avariată. Până la urmă, planul lui Aiden a funcționat. A vrut să mă mediteze ca să-mi afle secretele și așa s-a întâmplat. A aflat mai mult decât aș fi vrut să afle cineva. Și nici nu i-a fost greu.

Ce nu știe el, însă, este cât de mult l-a afectat pe Tony suferința.

Scot un alt articol de ziar și îmi trec degetele peste titlul scris cu litere groase: THEA KENNEDY, DE ȘAISPREZECE ANI, A FOST RĂPITĂ.

Scot altul: SUSPECTUL PRINCIPAL ÎN CAZUL RĂPIRII LUI KENNEDY ESTE TONY DERANDO.

Și așa mai departe, trec prin ele inconștient și mă opresc la unul: THEA KENNEDY A FOST GĂSITĂ TEAFĂRĂ; DERANDO, DE NEGĂSIT.

Îl las deoparte și iau altceva: un bilet, pe care apar doar cuvintele *Vei muri*, cu un scris apăsat și dezordonat. Scot un alt bilet similar, și altul, și altul – mai multe amenințări cu moartea exprimate diferit prin același scris amenințător.

Umblând prin hârtii, ajung la un obiect pe care este capsată o fotografie. Este singura fotografie existentă cu fata aceasta. Are părul blond, tuns bob şi poartă ochelari cu rame groase, pentru care nimeni nu ştia că nu are, de fapt, reţetă. Fotografia aceasta a fost făcută fără ştirea ei, ca o fotografie de supraveghere, pe când pleca de la şcoală.

A fost capsată pe o păpuşă – o păpuşă care fusese modificată astfel încât să semene cu fata, cu o singură diferenţă. Păpuşa venise cu un cuţit înfipt în cap cu cruzime. Pe biletul prins de cărămida care intrase pe geam scria: *Tu poţi să fugi,* Isabella, *dar eu te voi găsi* întotdeauna.

Mă cutremur şi pun deoparte păpuşa şi fotografia. Scot un alt articol de ziar: ADOLESCENTĂ ATACATĂ ÎN LOCUL UNDE LUCRA CU JUMĂTATE DE NORMĂ: TREI OAMENI MORŢI.

Altul: MARTORII SPUN CĂ SCOPUL PRINCIPAL AL ATACATORULUI A FOST RĂPIREA ADOLESCENTEI HAILEY JOHNSON.

Altul: POLIŢIA ÎL CAUTĂ ŞI ACUM PE ATACATORUL DE LA MALL, CARE A LĂSAT TREI OAMENI MORŢI ŞI TOT ATÂŢIA RĂNIŢI.

Altul: ADOLESCENTA HAILEY JOHNSON SE RECUPEREAZĂ LA SPITAL DUPĂ ATACUL CARE S-A SOLDAT CU TREI MORŢI.

Îmi trec degetele peste fotografia lui Hailey, făcută când părăsea spitalul, şi îmi amintesc culoarea lentilelor de contact care îi făceau ochii albaştri şi părul negru şi drept care îi încadra faţa învineţită. Se ţinea de coastele din stânga, revenindu-şi după lupta cu atacatorul de la mall.

Mă cutremur iar şi arunc repede lucrurile în cutia de pantofi.

Aiden ştie că Tony, tatăl Sabrinei, a pierdut totul în ziua accidentului, dar nu ştie că de atunci e pe urmele mele. Nu ştie că de un an de zile fug de el şi că acesta este motivul pentru care m-am mutat atât de des. Nu ştie că Tony m-a

găsit și a încercat să mă ucidă de trei ori în ultimul an. Nu știe nici măcar că numele meu adevărat nu e Amelia.

Nu va afla nimeni nimic din toate astea. Dar Aiden e deștept. E perspicace. Știe cum să pună lucrurile cap la cap.

I-am spus mai multe decât ar trebui să știe – i-am spus mai multe decât e prudent să știe. Nu trebuie să mai las garda jos.

Mă țin de scenariul pe care mi l-au băgat în cap polițiștii și agenții federali pregătiți pentru treburile astea.

Nu mai ești Thea Kennedy. Ești Isabella Smith, mi-au spus ei.

Când asta n-a mers, mi-au spus că nu mai sunt Isabella Smith, ci Hailey Johnson.

Când n-a mers nici asta, am știut ce urmează. Nici n-am mai așteptat să îmi dea ei un nume – am ales eu Amelia Collins și ei au făcut actele.

Nu merge decât dacă păstrezi secretul, mi-au spus ei. *Ești Amelia Collins. Nimeni nu trebuie să știe altceva. Dacă află cineva, află și Tony.*

Și-a dedicat viața găsirii mele. O mică scăpare din partea mea și e la ușă. O mică scăpare și e iar aici, să-mi trimită amenințări cu moartea, să intre în casa mea sau să mă găsească la slujbă și să încerce iar să mă răpească, sub amenințarea pistolului.

Tony nu va afla. Nimeni nu va afla. Îmi place aici. Nu voi avea nicio mică scăpare.

14

După ce las maşina în spatele parcării, mă îndrept spre şcoală exact la timp să-l văd când vine.

— Aiden! îl strig eu să-i atrag atenţia, când coboară din superbul lui Challenger. Hei, în legătură cu seara de vineri...

El se reazemă de maşină şi îşi ia poziţia de acum familiară: cu braţele încrucişate la piept şi privirea pătrunzătoare.

— Ce-i cu ea?

— Vreau doar să, ştii... poate că...

— Tu chiar crezi că trebuie să-mi ceri asta?

— Poftim?

— Nu aveai de gând să mă rogi să-mi ţin gura în legătură cu seara de vineri?

— Poate?

El râde încet, fără veselie, şi se dezlipeşte de maşină.

— Tu chiar crezi că trebuie să mă rogi să-ţi păstrez secretul?

— Păi, cum să spun – m-am gândit că n-ar trebui, dar e oarecum important şi am vrut să fiu sigură.

— Tu chiar te-ai gândit că o să mă apuc să povestesc? Dumnezeule, Amelia, ar trebui să-ţi iau o trambulină, dacă tot îţi place aşa să sari la concluzii.

— Cine eşti tu şi ce ai făcut cu Aiden Parker? râd eu.

— Ce? zâmbeşte el.

— N-am ştiut că stăpâneşti arta de a face glume, spun eu.

Nu-mi vine să cred că s-a deschis atât de mult în atât de puţin timp. Dacă mi-ar fi spus cineva acum câteva zile că Aiden Parker va face glume cu mine, l-aş fi întrebat de la ce sanatoriu a scăpat.

E introvertit: îşi ţine ascunse emoţiile şi pe oameni îi lasă să vadă doar furia, plictiseala sau indiferenţa. Dar în faţa mea s-a deschis, mi-a povestit despre mama şi tatăl lui, iar acum face glume cu mine. Încep să-l cunosc pe adevăratul Aiden Parker, nu pe acel şmecher nesuferit, aşa cum vrea el să-l creadă lumea, şi îmi place.

— Devine plictisitor să fii tot timpul un ticălos intimidant. Îmi place să mai condimentez puţin lucrurile, glumeşte el.

Râd din nou, după care mă opresc şi mă uit la el, şocată. Aiden îmi oferă un zâmbet adevărat, complet, vesel. Inima mea începe să bată mai tare când am revelaţia că zâmbetul acela e pentru mine. Şi e cel mai superb zâmbet pe care l-am văzut vreodată.

El vede că mă holbez şi ridică o sprânceană, cu o umbră din zâmbet pe faţă.

— Ce e?

— Nimic. Doar că... niciodată nu te-am văzut zâmbind aşa, îi spun eu cu sinceritate, apoi adaug mai încet: Ar trebui s-o faci mai des.

Orice urmă de zâmbet dispare şi îşi mută privirea de la mine spre parcare.

— Presupun că n-am prea multe motive să zâmbesc.

Acel Aiden cu care eram obişnuită s-a întors, din cauza gurii mele mari: acel Aiden introvertit şi dur, la care

singurul lucru care seamănă cu un zâmbet este rânjetul sau strâmbătura neimpresionată.

— În fine, nu trebuie să-ţi faci griji. N-o să povestesc nimănui ce mi-ai spus.

— Ştiu. Îmi... îmi pare rău că a trebuit s-o fac. Ştiu că nu vei spune.

Sunt multe lucruri legate de imaginea mea. Dacă cineva ar începe să caute în trecutul meu, nu va găsi absolut nimic. Amelia Collins nici nu exista cu câteva luni în urmă.

Aiden m-a întrebat la un moment dat de ce nu am nicio fotografie în telefon, iar asta e pentru că nu trebuie să existe nicio dovadă a existenţei mele. Nici măcar în telefonul meu personal – nu putem să ne asumăm niciun risc până când poliţia nu-l găseşte pe Tony. Faptul că ar şti şi alţii cine sunt nu ar face decât să complice lucrurile şi, cu cât mai mulţi oameni ar şti, cu atât ar creşte şansele ca Tony să afle.

Cu toate că am încredere în Aiden, sper să nu facă mai multe săpături. În realitate, nu e nevoie decât de o simplă căutare pe net ca să afli că nu a existat niciodată o Amelia Collins implicată într-un accident grav de maşină în care a murit o fetiţă.

Nu face nimic să-mi alunge fricile când adaugă:

— Dar sigur nu mai ascunzi ceva?

— Poftim?

— Anumite chestii nu se leagă. Sunt mai multe în povestea asta. Poţi să vorbeşti cu mine, dacă vrei.

Încercând să nu par alarmată, preiau şi eu metoda lui şi schimb subiectul.

— Dar tu? Nu mi-ai spus ce s-a întâmplat cu gemenii. Mai...

— Trăiesc? Da. Belea pe capul meu, dar sunt vii şi sănătoşi. Am reuşit să ne descurcăm un timp fără tata.

Mama i-a născut pe gemeni și viața noastră a fost OK o perioadă.

— Cum îi cheamă?

— Jason și Jackson. Acum au nouă ani.

O urmă de zâmbet revine când vorbește de frații lui mai mici. Se vede că îi iubește mult. Numai furia și ura cu care îmi povestea cum o presa tatăl pe mama lui să avorteze e o dovadă în sine.

— Mi-ai zis ceva de un tată vitreg. Mama ta s-a recăsătorit?

Orice urmă din iubirea pentru frați e înlocuită în ochii lui de ură, când pomenesc de tatăl vitreg. Se apleacă după rucsacul care e jos, la picioarele lui, dar eu nu am terminat. Trebuie să știu. Nu doar de curiozitate, ci pentru că mă interesează sincer Aiden și viața lui și trebuie să știu mai multe despre el.

Întind mâna și îl prind de bicepsul sculptat, împiedicându-l să-și ia geanta și astfel încheind conversația.

— Hai, Aiden. Eu am fost sinceră cu tine.

— Bine, dar e valabil același lucru. Rămâne între noi.

Se uită din nou în parcare, ferindu-și privirea.

— Am fost bine o perioadă, dar cancerul a recidivat și pentru mama era tot mai greu să plătească toate facturile și să aibă grijă de copii. Când Jason și Jackson aveau două luni, s-a recăsătorit – probabil mai mult de nevoie, decât de altceva.

Face o pauză, încruntându-se.

— Mama a murit după vreo două luni. Gemenii nici nu aveau un an, iar eu aveam zece ani.

— Ai rămas cu tatăl tău vitreg?

Se încordează când îl întreb asta.

— Și cu fiul lui, o perioadă. Acum, nu.

— Cum adică?

Se strâmbă.

— Greg e la pușcărie.

Nu îmi scapă faptul că nu îi place să spună „tată vitreg" sau „frate vitreg".

— Deci acum ești doar cu frații tăi?

— Dap. Am stat o vreme cu un vecin, dar acum suntem doar eu și copiii.

Gândul la frații lui pare să-i inducă o dispoziție relativ mai bună.

Clopoțelul care răsună în parcare sparge mica noastră bulă, amintindu-ne unde suntem.

El își îndreaptă spatele, ia de jos rucsacul și îl aruncă pe umăr.

— Hai, trebuie să plecăm, ca să nu întârziem.

Pornesc cu el fără chef spre intrarea în școală. Mai am atâtea întrebări pentru el, sunt încă atât de multe lucruri pe care vreau să le știu.

Are singur grijă de frații lui? Cum face rost de bani să plătească pentru toate? Îl ajută cineva cu copiii sau cu facturile? E tutorele lor legal? Cum se simte el, cu toate astea?

Cu cât mai multe lucruri aflu despre el, cu atât mai mult simt nevoia să aflu. Tot ce face Aiden mă fascinează și mă trezesc că îmi doresc să fiu mai mult cu el. Noi doi avem mai multe lucruri în comun decât credem: amândoi avem un trecut despre care am prefera să nu afle nimeni. Amândoi avem probleme în familie și, în mod sigur, amândoi avem secretele noastre întunecate.

❖

La prânz îmi scot sandviciul cu Nutella și Mason pune ochii pe el.

— Pare delicios, Amelia.

— Ne aducem aminte ce s-a întâmplat ultima dată când mi-ai furat sandviciul cu Nutella, nu-i aşa?

El îşi dă ochii peste cap şi îşi subţiază vocea cu câteva octave, ca să mă imite.

— Mi-ai luat sandviciul, îţi iau viaţa.

— În niciun caz nu vorbesc aşa! protestez eu.

— Trebuie să mai lucrezi la interpretare, îl ironizează Chase.

— Dar eu îmi amintesc că a spus ceva de genul ăsta, adaugă Charlotte.

Mason râde.

— Dap, aşa e ursul meu K.

Îmi ciufuleşte părul, iar eu râd şi îi dau mâna la o parte.

— Fir-ar, Mason! Acum trebuie să-mi refac împletitura franţuzească! mă strâmb eu.

El mă ignoră şi râde.

— În fine, mă duc să-mi iau de mâncare, vin repede.

Se ridică de la masă, îndreptându-se spre coada de la cantină, dar nu înainte de a încerca să mă ciufulească iar.

Eu râd la el şi îmi trec mâinile prin păr, încercând să-l aranjez, dar Aiden îi aruncă lui Mason o privire indescifrabilă, cu o mică strâmbătură pe faţă.

Îmi amintesc brusc că peste o săptămână avem test la analiză şi chiar mi-ar trebui nişte şedinţe de meditaţii cu Aiden până atunci.

— Hei, Aiden. Crezi că poţi să mă mai meditezi de vreo două ori până la testul de săptămâna viitoare? Poate diseară sau mâine?

El îşi desface cutia de suc.

— Până joi nu pot.

Nici măcar n-a şovăit să-mi ofere din timpul lui şi sunt convinsă că are un milion de lucruri pe care ar prefera să le facă decât meditaţiile mele.

— Atunci rămâne joi. Şi vineri? întreb eu cu speranţă.

Dumnezeu ştie că am nevoie de tot ajutorul.

— Ocupat vineri, spune el criptic, fără să se obosească să explice. La şapte sunt la tine.

Ah, fir-ar. Am uitat complet că mama va fi acasă joi, înainte de cursă. Nu vreau să vină Aiden când e ea acasă. Nu vreau să mai întâlnească şi alţi prieteni. Nu am nevoie de altă predică că nu trebuie să spun nimănui adevărul, indiferent cât de mult mi-ar plăcea cineva sau cât de sexos ar fi. Ar fi şi penibil, fiindcă deja i-am spus lui Aiden mai mult decât trebuia.

— De fapt, n-am putea face acasă la tine?

— La bibliotecă? contracarează el.

— E OK la bibliotecă.

— Vai, ce drăguţ. Aiden face acţiuni de caritate, îi meditează pe cei mai puţin înzestraţi.

Kaitlyn vine la masă şi se opreşte lângă mine.

— Cred că e greu să fii tot timpul atât de prost.

— N-am de unde să ştiu, spune-mi tu cum e, mă răstesc eu.

Ea se încruntă.

— Aşteaptă puţin. O s-o capeţi.

Se întoarce şi porneşte spre prietenele ei, care stau la o altă masă. Mason trece pe lângă ea când se întoarce la masa noastră şi se uită mirat la ea.

— Ce-a fost asta? întreabă el şi se aşază cu două farfurii cu chicken fingers şi cartofi prăjiţi care îţi lasă gura apă.

— Ei, ştii tu. Jigniri şi ameninţări. Ca de obicei, îi explică Chase.

Mason râde.

— M-aș îngrijora dacă n-ar fi așa.

Fără să spună un cuvânt, Mason împinge în fața mea o farfurie cu chicken fingers și cartofi și eu, simultan, îi dau jumătate din sandviciul meu cu Nutella, ca și cum am fi coregrafiat schimbul.

Râdem și ne apucăm să mâncăm. Charlotte îmi caută ochii și îmi aruncă o privire întrebătoare. Eu îi răspund doar cu o clătinare de cap. Sigur că m-am gândit la Mason într-un mod romantic, dar nu poate fi nimic între noi. Mă face întotdeauna să râd și îmi place să stau cu el, dar e un fustangiu. În plus, viața mea e destul de complicată și fără să mai interpun și o poveste de amor. Plus plus, nu pot să am un iubit, pentru că toată relația noastră ar fi o minciună. Propriul meu iubit nici măcar nu ar ști că mă cheamă Thea, nu Amelia.

❖

Restul săptămânii e destul de lung și plictisitor. Acum, joi seara, aproape de ora șapte, eu și Aiden stăm cu spatele rezemat de dulapuri, pe holul școlii. Am fost la bibliotecă, dar biblioteca s-a închis pe la cinci și jumătate, iar eu eram în mijlocul unei descoperiri, așa că am migrat pe hol, unde stăm de atunci.

Școala e întunecată și goală, cu excepția îngrijitorului care trece din când în când pe acolo, dar se pare că nu deranjează pe nimeni faptul că încă suntem aici.

Am făcut multe progrese și de fiecare dată sunt surprinsă când Aiden se dovedește a fi un profesor extraordinar. Răbdarea lui nesfârșită și abilitatea de a-mi explica niște concepte fără să se dea cu capul de pereți pentru că nu pricep mă uluiește.

— Aiden, e grozav! Încă o ședință ca asta cu tine și luni la test o să iau sigur un C!

— Scopul nostru nu e să iei C. Scopul nostru e să iei A, mă corectează el.

— Aiden, eşti bun, dar nu poţi face miracole.

— Poţi să faci asta, Amelia. Prinzi destul de repede conceptele şi eşti mult mai inteligentă decât te crezi.

Sinceritatea şi convingerea cu care spune asta mă fac să roşesc şi să mă uit în altă parte.

— Da, în fine, am un bun...

Sunetul unei alarme de maşină care vine dinspre parcare stârneşte ecouri pe hol. Singurele maşini din parcarea care se întunecă rapid, în afară de maşina îngrijitorului, sunt maşina lui Aiden şi a mea. Ne uităm unul la altul, iar el mă ridică de jos. Într-o secundă, suntem afară, cu uşa trântindu-se în urma noastră.

Luminile de la maşina mea se aprind intermitent, în timp ce se opreşte alarma. Aiden face vreo doi paşi spre maşină, trăgându-mă după el de mână. Acum, că suntem mai aproape, văd că cele două cauciucuri vizibile sunt tăiate şi, din felul în care stă maşina, îmi dau seama că şi celelalte două au avut aceeaşi soartă.

Mă uit la Aiden, să văd ce reacţie are, dar el nici măcar nu se uită la mine sau la maşina mea.

Privirea lui aprinsă e fixată pe pasagera cu părul blond-platinat care ţine degetul mijlociu pe geamul deschis al Mustangului roşu ce se îndepărtează în goană. Ce mama naibii? Cauciucuri tăiate? Suntem în anii 1970?

Mă plimb pe lângă maşina mea vandalizată, încercând să-mi stăpânesc furia, fără succes însă.

— Cine se crede Kaitlyn? Şi Ryan Simms? Normal că fac un cuplu perfect, amândoi sunt sociopaţi!

Aiden se întoarce spre mine după ce a verificat dacă şi maşina lui e vandalizată şi paşii lui răsună în parcarea întunecată.

— Maşina ta...

— E în regulă, mă întrerupe el, şi înconjoară maşina mea s-o inspecteze iar.

— Nu s-au atins de ea?

Sunt cumva surprinsă. Ryan îl urăşte pe Aiden mai mult decât îl urăşte Batman pe Joker şi nici Kaitlyn nu este cel mai mare fan al său.

— Simms ştie că n-ar avea niciun rost să-mi taie cauciucurile; oricum îmi schimb cauciucurile la câteva săptămâni.

— Cum? De ce schimbi cauciucurile la câteva...

Aiden îmi face semn cu mâna să o las baltă.

— Nu contează. În plus, ştie că îl omor dacă se atinge de maşina mea.

Nu mă îndoiesc de asta.

— Şi apoi – face semn cu capul spre camerele de supraveghere montate sus, pe clădirea şcolii – eu parchez chiar în raza camerelor. Maşina ta e parcată în afara razei lor de acoperire.

Mă strâmb.

— Nu-mi vine să cred că au fost ei aşa de deştepţi să-şi dea seama de asta. Poate că împreună au jumătate de creier funcţional.

Gândindu-mă mai bine, mama lui Kaitlyn *e*, totuşi, directoarea şcolii – deci Kaitlyn poate să afle unde nu bat camerele. Aiden îmi inspectează maşina, în timp ce eu mă plimb pe lângă el, îngrijorată. Chiar am destule lucruri la care să mă gândesc, acum trebuie să îi bag în melanjul ăsta pe ticăloasa asta şi pe sonatul ei?

— Amelia?

Ezitarea din vocea lui mă face să mă opresc din plimbarea mea furioasă şi să mă uit la el întrebător.

— Toate patru cauciucurile sunt tăiate...

Îmi spune ce văd şi eu.

— *Știu,* Aiden, mă răstesc eu.

— Și partea laterală dinspre șofer e zgâriată cu cheia, încheie el.

Pentru o clipă, e tăcere mormântală.

— Mi-a zgâriat mașina! Mi-*a zgâriat* mașina, la naiba! Nemernicul ăla mi-a tăiat cauciucurile, iar Domnișoara Manichiură mi-a zgâriat mașina!

Nu știu ce să fac cu furia care mă încarcă. Pumnii mi se tot încleștează, de parcă nu se pot hotărî, să pocnească pe cineva ori să strângă de gât pe cineva, sau poate ambele.

Aiden ezită.

— E și mai rău.

— Ce poate să fie mai rău? explodez eu. Mi-*au vandalizat* mașina!

Mă îndrept spre partea laterală a mașinii să văd despre ce vorbește Aiden și mă opresc când îmi dau seama ce e cu mașina.

Cu litere mari, strâmbe, dar lizibile, cuvintele CURVĂ CARE FURĂ BĂRBAȚI sunt scrijelite pe vopseaua mașinii.

Curvă care fură bărbați? De unde naiba sunt eu o curvă care fură bărbați? Cine se crede ea, să-mi spună mie curvă care fură bărbați? Nu am făcut nimic! Pe cine i-am furat eu? Cum poate să justifice calificativul...

— Amelia?

Tirada mea interioară este întreruptă de Aiden, care e îngrijorat.

Aiden. Normal. Toate au legătură cu el. Toate problemele pe care le-am avut de când am început școala asta nenorocită au fost din cauza lui. Eu trebuia să nu atrag atenția asupra mea. Trebuia să țin capul plecat și să-mi termin anul.

Dar nu. Trebuia să fie Aiden un ticălos insensibil și autoritar ca să creeze probleme. El a atras atenția asupra mea. El n-a fost în stare să-și țină pantalonii pe el și s-a

culcat cu sonata aia de Barbie. De el mi-a spus Kaitlyn să stau departe, că altfel îmi face rahaturi. Pe el îl voia Kaitlyn și, pentru că el a fost chitit să facă pe nesuferitul cu mine, și-a închipuit că ne-am cuplat.

Nu-mi trebuie nimic din toate astea.

Și acum nemernica și intangibila Divă s-a pus pe capul *meu*, înhăitându-se cu o javră care deja era pornită împotriva lui Aiden. E clar că n-au nicio problemă *să încalce legea* ca să mă facă să sufăr.

Deja aveam de-a face cu un psihopat obsedat care n-are treabă cu legea și care și-a pus în cap să mă termine.

Și. Acum. Sunt. Trei.

Nu pot s-o fac. Nu mă descurc. Vreau să mă duc *acasă*. Vreau să fiu Thea Kennedy, fata cu ochii căprui și veseli și cu păr șaten ondulat, care să nu aibă altă grijă decât ce culoare de lac de unghii să aleagă sau dacă o să arate bine în rochia pentru balul de absolvire. A cărei singură frământare e dacă Daniel Russel o place sau nu sau dacă Eli Woods o va băga vreodată în seamă. Vreau să-mi trăiesc viața fără să mă prefac că sunt altcineva, fără să fiu nevoită să mă uit peste umăr, după oameni chitiți să-mi facă rău.

Mă ia amețeala de atâtea revelații. Sau poate de la criza de hiperventilație.

— Amelia! Liniștește-te! Respiră!

Aiden pare speriat, ca și cum nu știe cum să mă scoată din atacul de panică.

— E OK, mă liniștește el, privindu-mă pătrunzător cu ochii lui cenușii. Mă ocup eu de asta. O să fie OK. O să le rezolv pe toate, îți promit.

Mă cuprinde în brațele lui puternice, dar, în starea în care sunt, îl îmbrâncesc.

— *Nu!* Aiden, nu poți să le rezolvi tu pe toate!

— Am să...

— Nu! Nu crezi că ai făcut destul rău?

— Ce tot...

— E numai vina ta! Am fost implicată în povestea asta din cauza *ta*! Kaitlyn mă urăşte din cauza *ta*. Ryan mă urăşte din cauza *ta*. Am destule rahaturi pe cap fără să se mai gândească şi ăştia doi cum să mă tortureze.

Expresia lui revine de la îngrijorare la cea pe care o afişează faţă de restul lumii: impasibilă, lipsită de emoţie, indescifrabilă, dură.

— M-am săturat! M-am săturat de toate rahaturile astea! M-am săturat să fiu implicată în povestea *ta*, cu duşmanii *tăi*. Şi mai ales m-am săturat ca tu să te prefaci că ţii la mine, când în realitate te simţi doar vinovat că m-ai băgat şi pe mine în rahatul tău! Ţie nu îţi pasă de mine, Aiden! Conştiinţa ta îţi spune că trebuie să-ţi repari greşelile.

Dacă Aiden se simte rănit de cuvintele mele, nu voi şti niciodată – expresia lui impasibilă şi stoică nu se schimbă nicio clipă şi ochii lui duri nu trădează nimic.

— Să nu-ţi imaginezi că-mi faci mie o favoare când te prefaci că ţii la mine. Mă duc înapoi în şcoală să-mi iau telefonul şi să sun pe cineva căruia îi pasă *cu adevărat* de mine, ca să vină să mă ia! Nu te mai deranjez, obligându-te să te prefaci că îţi pasă de mine.

Mă întorc, încăpăţânată, şi mă îndrept cu paşi mari spre şcoală fără alt gând, cu toată că o mică parte din mine tânjeşte şi îmi spune că sunt proastă, mă roagă să mă întorc şi să alerg în braţele lui protectoare, unde sunt în siguranţă. Îmi spune că exagerez şi că ştiu că nu s-a întâmplat din cauza lui Aiden absolut nimic. Sunt tristă, rănită şi frustrată şi m-am descărcat pe primul om care mi-a fost la îndemână. Ştiu că nu e vina lui Aiden că nu mai pot fi Thea Kennedy. Ştiu că nu e vina lui că Ryan şi Kaitlyn mi-au vandalizat maşina. Şi ştiu foarte bine că Aiden nu s-a prefăcut că ţine la mine: nenumăratele lui acţiuni din trecut demonstrează contrariul.

Dar o parte mai mare din mine spune că nu contează, că sunt sătulă de drame, de durere și de emoții furtunoase. Îmi spune că mi-e mai bine fără Aiden și poate că lui Aiden îi e mai bine fără mine. Niciodată nu am făcut altceva decât să provoc durere și suferință oamenilor de care m-am atașat. Îmi spune că sunt atât de defectă emoțional, încât e mai bine să rămân singură.

Când ajung la ușă, trag de mâner, dar ușa nu se clintește. Încerc ușa cealaltă și obțin același rezultat.

Nu. Nu. Nu. Nu. Nu se poate așa ceva. Trag disperată de ambele mânere.

E încuiat.

❖

— Deschide ușa! urlu eu cred că pentru a suta oară și bat cu pumnii în ușile încuiate.

Aiden stă rezemat de peretele din dreapta mea, cu brațele încrucișate pe pieptul musculos și cu un aer teribil de plictisit.

— Știu că ești acolo, îngrijitor tâmpit!

Bat din nou în ușă, evident frustrată.

Și acum îmi vâjâie capul, de la cearta cu Aiden, de la mașina mea vandalizată, de la Kaitlyn și Ryan și, în general, de la toate.

— Stăm aici de douăzeci de minute, oftează Aiden, indiferent. E clar că omul se masturbează pe undeva, cu căștile pe urechi. N-o să deschidă nimeni ușa.

Se sprijină cu capul de perete, cu ochii închiși și brațele tot încrucișate; întruchiparea perfectă a dezinteresului relaxat.

— Nu ți-a cerut nimeni să stai! mă rățoiesc eu, după care mă întorc să bat iar în ușă.

Dar cea mai mare parte din mine e prea ocupată să se umple de furie pentru tâmpita asta. *Bang*. De uşă. *Bang*. Care nu. *Bang*. Se deschide. *Bang*.

— Ahhh!

Urletul meu primitiv de exasperare răsună în parcarea întunecată.

Aiden se desprinde de perete.

— Amelia. E târziu. Hai să mergem acasă şi ne recuperăm lucrurile dimineaţă.

— Toate rahaturile noastre sunt acolo! Geanta mea! Telefonul. Cheile de la casă. Cheile de la maşină – nu că mi-ar mai folosi la ceva, dar, oricum –, cheile de la maşina ta. Cum naiba să ajung acasă? Cu maşina fac douăzeci de minute! Asta înseamnă o oră de mers pe jos! Şi cât e ceasul? Vreo zece jumate? Unsprezece? Mama a plecat la nouă în cursă! Cum să intru în casă, când cheile mele sunt în şcoala asta nenorocită şi acasă nu e nimeni? Trebuie să sun pe cineva şi pe aici nu e nicăieri deschis, să găsesc un telefon! Mai există telefoane publice? Nici nu cred că aş şti cum funcţionează. Nici nu am monede de douăzeci şi cinci sau de cinci, sau care o fi antichitatea aia care se foloseşte acolo şi, o, *Doamne*! Maşina mea! Trebuie s-o iau de aici înainte să vadă toţi din şcoală mesajul scrijelit de Kaitlyn şi...

— Amelia!

Aiden mă scutură de umeri.

— Respiră!

Fac ce mi se spune şi înghit cantităţi mari de aer. Aiden îşi plimbă mâinile liniştitor pe braţele mele, încurajându-mă, şi corpul meu trădător se relaxează instantaneu la atingerea lui.

— Sunt OK.

Îi împing mâinile după ce îmi revin şi simt imediat lipsa atingerii lor liniştitoare.

— Ascultă, începe el, băgându-şi în buzunare mâinile terapeutice. Este clar că ţipatul şi bătutul în uşă nu au efect. Facem probabil cincisprezece-douăzeci de minute până acasă la mine, e mai aproape decât casa ta. Mai am un rând de chei pentru maşină şi putem să-l sunăm pe Mason sau pe altcineva să ne aducă aici. Aşa putem să chemăm un camion de tractare să-ţi ia maşina de aici.

— Dar nu e închis peste tot...

— Am nişte relaţii.

Mă întrerupe cu blândeţe.

— Şoferul îmi e şi dator, aşa că va fi gratis.

— Dar unde...

— O s-o ducă la mecanicul meu. Am şi acolo relaţii, aşa că o să-ţi facă rost de cauciucuri noi şi o să vadă cum fac cu vopseaua.

— Dar tu cum o să...

— Poţi s-o suni pe Charlotte sau pe Anna să stai la ele în seara asta. Sunt convins că nu le deranjează. Eu o să vin aici mâine la prima oră, când se deschid uşile, şi recuperez lucrurile înainte să pună cineva mâna pe ele.

Închid gura şi mintea mea reia cuvintele pe care mi le-a spus înainte să fac crize şi să dau vina pe el pentru toate necazurile mele. *Mă ocup eu de asta. O să fie OK. O să le rezolv pe toate, îţi promit.*

Se pare că aşa e. S-a gândit la toate şi a găsit soluţii fără să piardă timpul. Cât timp am stat eu acolo să atac uşa şi să-mi scuip plămânii urlând, Aiden a conceput un plan *adevărat*, care nu e doar *OK*, ci e cel mai bun plan posibil într-o situaţie ca asta.

După ce cu doar câteva minute în urmă am fost o javră mai mare decât primăriţa din Oraşul Javrelor, nu l-aş fi învinovăţit dacă m-ar fi lăsat aici să urlu la uşă şi el ar fi făcut ceea ce era logic, şi anume să plece acasă. La naiba, şi *eu* m-aş fi lăsat pe mine să stau aici şi să fiu javră de una singură, după câte i-am spus.

Dar el a rămas. A aşteptat cu mine cât am făcut crize şi tot s-a gândit cum poate să mă ajute. Apelează la relaţiile şi la obligaţiile pe care le au unii faţă de el ca să mă ajute *pe mine*. Şi eu chiar nu merit asta.

— De ce? întreb eu înainte să-mi dau seama.

El îşi încruntă sprâncenele.

— Nu vreau să pună cineva mâna pe lucrurile mele şi sunt convins că nici tu nu...

— Nu, nu asta, îl întrerup eu. De ce mai eşti aici? De ce n-ai plecat?

— Nu puteam să te las singură în mijlocul parcării, noaptea, spune el, ca şi cum ar fi cel mai clar lucru din lume.

— Nici după toate chestiile pe care ţi le-am spus?

— Indiferent de ce crezi tu, eu chiar ţin la tine.

Corpul meu e confuz. Ca şi cum nu ştie dacă ar trebui să se topească după replica lui, să explodeze, aruncând în aer fluturi, sau să zboare în al nouălea cer. Mintea mea se opreşte la cel mai elementar şi mai nerafinat răspuns.

— A.

— Hai. Cu cât plecăm mai repede, cu atât rezolvăm mai repede problema.

Coboară treptele şi o ia prin parcare, fără să se deranjeze să verifice dacă vin după el. Mă holbez la spatele lui, înţepenită, şi creierul meu încă mai încearcă să unească punctele.

El se opreşte şi se întoarce la mine cu un aer iritat.

— Vii sau ai de gând să stai acolo toată noaptea?

Ies din reverie şi alerg să-l prind din urmă, aruncând o ultimă privire ostilă uşilor. Ajung lângă el şi singurul sunet care se aude e al paşilor noştri care răsună slab pe străzile pustii.

— Aiden? întreb eu încet, continuând să privesc înainte, în timp ce mergem.

— Da?

— Îmi pare rău pentru ce am spus. Nu am vrut, recunosc eu, tot fără să mă uit la el.

El îmi ia mâna cu delicateţe şi îşi împleteşte degetele cu ale mele. Scântei electrice încep să se plimbe pe braţul meu din locul unde ne atingem, mâna mea simţindu-se în siguranţă în strânsoarea lui puternică şi liniştitoare.

Răspunsul lui e instantaneu.

— Ştiu.

Drumul până acasă la Aiden nu a durat mult. Cu cât ne îndepărtam mai mult de şcoală, cu atât îmi dădeam seama că intrăm într-o parte mai dubioasă a oraşului. Nu atât de dubioasă încât să vrei să-ţi bagi copiii în casă şi să tragi draperiile la primul semn că se întunecă, dar nu atât de confortabil cum e cartierul meu intim din suburbii.

Cu toate că mergem printr-un cartier intimidant, târziu în noapte, şi cu toate că ştiu că există un nebun care şi-a pus în cap să mă omoare şi doi tineri sonaţi şi-au făcut o misiune din a-mi face mie viaţa un iad, sunt ciudat de relaxată. Liniştea mea are de-a face exclusiv cu zeul grec, puternic şi neînfricat, care mă ţine de mână, prezenţa lui îmi promite în tăcere siguranţa.

Şi totuşi, vocea aceea enervantă şi sâcâitoare din capul meu îmi spune că nu ar trebui să mă bazez pe Aiden ca să mă simt liniştită şi în siguranţă. N-o să fie întotdeauna lângă mine, când am necazuri, iar eu sigur nu aş vrea să fie lângă mine în cazul în care Tony şi-ar face din nou apariţia.

Istoria mi-a demonstrat că, atunci când mă instalez prea comod, se întâmplă ceva groaznic şi sunt forţată să fug, să încep totul de la zero şi să las în urmă fărâme din inima mea în toate oraşele prin care trec. De data asta, ştiu că atunci când, inevitabil, va trebui să plec, voi lăsa în urmă

o bucată mult mai mare din inima mea, iar asta mă sperie aproape la fel de mult ca Tony. Dar o voce mai puternică din capul meu ţipă la vocea cealaltă să tacă naibii din gură şi aduce înapoi senzaţia de căldură şi de linişte pe care o am când sunt cu Aiden.

Mă conduce către o casă cenuşie, cu etaj şi cu garaj. Are o dimensiune medie spre mică, dar e o dimensiune bună, dat fiind că acolo stau numai Aiden şi fraţii lui. Uşa e chiar la mijlocul faţadei şi de o parte şi de alta sunt ferestre cu cadru de lemn. Cu toate că se află într-un cartier mai dubios, casa e uimitor de primitoare.

Aiden se uită discret în jur când ne apropiem de casă şi îmi eliberează mâna, lăsând-o rece şi lipsită de confort. Se apleacă şi dă la o parte o cărămidă din alee, scoate cheia ascunsă sub ea şi apoi o pune la loc.

Parcurgem cei câţiva paşi până la uşa solidă din lemn de stejar. Aiden o descuie, o deschide larg şi mă lasă să intru eu prima. Mă urmează, închide uşa şi aprinde lumina.

Nu ştiu precis ce mă aşteptam să văd, dar ca să spun că am rămas şocată ar fi prea puţin.

Aiden e un elev în clasa a douăsprezecea, cu doi copii de nouă ani în custodie. Presupun că mă aşteptam ca în casă să fie ceva deranj, sau haos, sau murdărie, sau cu totul altceva decât ce văd acum. Este curat şi organizat. Podeaua neagră din lemn masiv şi mobila modernă fac casa să pară primitoare şi confortabilă. Nu pot decât să mă simt în siguranţă şi binevenită şi să ignor faptul că e posibil ca asta să se datoreze mai puţin casei şi mai mult tipului superb şi inteligent care se agită pe lângă mine. Aiden, de obicei calm şi impasibil, pare acum puţin neliniştit din cauza prezenţei mele şi îmi aduc aminte că, de câte ori l-am întrebat, întotdeauna părea că preferă să mă mediteze oriunde altundeva decât acasă la el.

— Casa ta e tare drăguţă, spun eu.

— N-ar trebui să te surprindă, la mine totul e drăguț. Practic, sunt întruchiparea drăgălășeniei, spune el pe un ton solemn, cu o față perfect serioasă.

Ne uităm unul la altul, încep să râd și râde și el.

— Ai și tu momentele tale, spun eu și orice urmă de tensiune care ar mai fi rămas după seara de azi sau orice îngrijorare a lui că sunt aici a dispărut.

Îmi amintesc brusc de gemeni și duc mâna la gură, încercând să-mi acopăr chicotelile. Aiden ridică sprâncenele la mine, întrebător.

Iau mâna de la gură și șoptesc:

— Îmi pare rău că sunt așa de gălăgioasă. Adică e super târziu... frații tăi nu dorm?

— În seara asta dorm la un prieten, spune el nepăsător și mă conduce în casă.

Intrăm într-o bucătărie modestă, dar curată, sunt câteva farfurii murdare în chiuvetă, câteva bilețele și fotografii pe frigider și o cutie desfăcută de Froot Loops pe masă.

— Deci chiar mănânci Froot Loops! exclam eu și izbucnesc din nou în râs, amintindu-mi de prima noastră întâlnire, când l-am întrebat cine s-a pișat în cutia lui de Froot Loops.

El zâmbește.

— Ai nimerit-o din întâmplare.

Mă așez pe un scaun de lângă dulap, râzând, și îl urmăresc cu privirea pe Aiden, care deschide frigiderul și scoate o sticlă de apă.

— Vrei ceva? De mâncat, de băut?

— Apă e foarte bine, mulțumesc.

Îmi întinde sticla cu apă și închide frigiderul.

— Mă duc să dau niște telefoane, simte-te ca acasă.

Mă foiesc un timp, dar tentaţia de a trage cu ochiul e prea mare, aşa că sar de pe scaun să studiez bileţelele de pe frigider. E un test la matematică prins cu magnet, pe care scrie sus *Jackson*, alături de un A + mare, scris cu roşu. Lângă el e un test identic, cu o notă identică, dar cu numele *Jason*.

Mi se topeşte inima şi fac mari eforturi să nu spun cu voce tare vreun „vaaai". Aiden pune testele fraţilor pe frigider ca să le arate că e mândru de ei. E un frate şi un tutore aşa de bun; este limpede că îi iubeşte mult pe copii.

Chiar sub teste e o listă de cumpărături şi nu sunt chiar aşa de şocată când văd că e în general mâncare sănătoasă; nu poţi să ai un corp ca Aiden şi să mănânci rahaturi. Rezist tentaţiei de a râde când văd că gemenii au adăugat pe listă Twinkies[3], Pop-Tarts[4] şi Cheese Puff[5], scrise cu litere mari.

E şi o fotografie în care presupun că sunt gemenii. Seamănă puţin cu Aiden, numai că el e mai închis, mai încruntat şi mai serios, în timp ce gemenii par deschişi, veseli şi fără griji. Au părul blond-nisipiu care le cade pe frunte, ochi albaştri, strălucitori şi zâmbete şmechere. Sunt aproape identici, dar există anumite trăsături caracteristice care n-ar putea păcăli un ochi atent, dacă ar încerca să se dea drept celălalt.

E şi o fotografie cu Aiden şi cu băieţii. Unul se suie pe spatele lui şi pe celălalt îl ţine cu capul în jos. Zâmbesc văzând inocenţa şi veselia celor trei fraţi şi păstrez în memorie rarul zâmbet degajat pe care îl are Aiden în fotografie.

Cu cât aflu mai multe despre Aiden, cu atât mai greu îmi e să mă gândesc la el ca la nesuferitul care a dat peste mine în prima zi de şcoală şi ca la pompierul care m-a urcat pe scări. Fiecare zi pe care o petrec cu el mă face tot mai

3 Prăjiturele cu cremă, produse de Hostess Brands (n. red.).

4 Produse de patiserie produse de Kellog (n. red.).

5 Pufuleţi cu brânză (n. red.).

mult să îl văd ca pe un tip loial, inteligent şi creativ, care îi apără cu înverşunare pe oamenii la care ţine.

Iau de pe frigider fotografia cu Aiden cel zâmbitor şi degajat şi cu fraţii lui şi mă uit zâmbind la ea cu drag.

Sunt încă multe lucruri pe care nu le ştiu despre Aiden, dar ştiu că am încredere în el mai mult decât am avut vreodată încredere în cineva şi că s-a apropiat periculos de mult de spargerea armurii mele, care m-ar lăsa mai vulnerabilă ca niciodată. E ceva cu totul diferit, nu am mai simţit niciodată asta – toate secretele pe care le împărtăşeam până acum cu prietenii mei de acasă mi se par acum stupide, îngrijorări legate de nişte bârfe sau manevre mărunte de clică în şcoală. Tony e real. Gemenii sunt reali. Iar Aiden şi cu mine suntem amândoi complet diferiţi din cauza lor.

❖

BANG! BANG! BANG! Bubuiturile din uşă mă scot brutal din gânduri.

— Amelia! Vrei să-i dai tu drumul lui Mason? strigă Aiden din cealaltă cameră.

— OK!

Imediat ce deschid uşa sunt cuprinsă într-o îmbrăţişare protectoare şi caldă.

— Ursule K, eşti OK? Aiden nu mi-a dat detalii, mi-a spus doar că s-a întâmplat ceva la şcoală şi că eşti implicată şi tu.

Îl iau în braţe şi îmi lipesc obrazul de pieptul lui solid, înduioşată de îngrijorarea şi sprijinul lui.

— Sunt OK, Mason. Nu şi maşina mea.

Mă desprind din îmbrăţişare şi el se uită la mine întrebător.

— Ce s-a întâmplat?

Închidem uşa şi ne ducem la bucătărie, unde ne aşezăm, iar eu îi povestesc de maşina zgâriată, de cauciucurile tăiate şi de lucrurile noastre care au rămas încuiate în şcoală.

— Nenorocitul! spune Mason printre dinţi, cu încheieturile mâinilor albite de la puterea cu care strânge pumnii.

— Nu pot să cred cum s-au găsit cei mai abjecţi indivizi de pe planeta Pământ. Ciudată e viaţa uneori.

Ryan şi Kaitlyn *sunt*, într-adevăr, perechea perfectă: amândoi au nişte creaturi întunecate, ţicnite şi malefice în loc de suflet.

— Care-i pasul următor? Trebuie să le plătim. Nu se leagă nimeni de ursul meu K, ca pe urmă să scape!

— Nu există niciun pas următor, anunţă Aiden când intră în bucătărie şi îmi aruncă un pulover de-ale lui.

— Cum adică nu există? întreabă Mason, înfuriindu-se şi mai tare enumerând faptele. I-au tăiat cauciucurile şi i-au zgâriat maşina! Asta nu e ceva mărunt! E vandalism şi distrugere de proprietate!

— Nu e nici un pas următor pentru că o să mă ocup eu de asta, explică Aiden.

Ne poftește spre uşă, închide uşa, o încuie şi ne îndreptăm spre Range Rover-ul lui Mason care e parcată pe aleea din faţa casei.

— O să te lăsăm la Charlotte, am vorbit deja cu ea. Mason o să mă ducă la şcoală să-mi iau maşina şi să aştept camionul de tractare, care trebuie să fie pe drum, spune el.

— Cum adică „mă ocup eu"?

Pun puloverul pe care mi l-a dat pe mine, el îmi deschide portiera din spate şi o închide după ce mă aşez. E rece afară, având în vedere că e aproape de miezul nopţii, şi mă simt pe loc recunoscătoare că Aiden s-a gândit să-mi dea un pulover.

Se așază pe locul mortului și Mason pornește SUV-ul.

— Adică așa cum am spus. Mă ocup eu.

— De *mine* s-au luat. Ar trebui să dau și eu o mână de ajutor sau măcar să am un rol în planul tău de a te *„ocupa"* de ei. Sau măcar *să știu* ce ai de gând, spun eu puțin iritată că nu vrea să mă lase să ajut sau măcar să-mi spună care e planul.

— Și eu vreau să ajut, mă susține Mason. Și sunt convins că Anna abia așteaptă un motiv să-i spargă nasul lui Kaitlyn.

Zâmbesc când pomenește de Annalisa. Ar fi încântată să facă asta.

Aiden se uită urât la Mason, vizibil enervat că acesta nu l-a susținut.

— Mă ocup eu, *mâine*, subliniază el.

Ca și cum Aiden și-ar fi dezvăluit planul măreț prin acele câteva cuvinte, Mason face ochii mari.

— Aha.

— De ce? Ce e mâine? întreb eu, neînțelegând ce s-a întâmplat.

— Nimic, mi-o taie Aiden.

— E clar că e ceva! exclam eu, tot mai frustrată.

— Nu-ți face griji, Amelia, adaugă Mason.

— Nu, spuneți-mi! le cer eu.

— Las-o baltă, Amelia.

— Spune-mi și mie, Aiden!

— E mai bine să nu fii implicată.

— Mason? mă rog eu.

— Are dreptate. Ne ocupăm noi.

— Ce? Acum se implică și Mason? O să se implice și ceilalți băieți?

Ei schimbă o privire. Gestul și tăcerea lor îmi confirmă bănuiala.

— Perfect! Deci toată lumea o să fie implicată, mai puţin persoana afectată direct de vandalism!

Oprim pe aleea din faţa casei lui Charlotte şi ea deschide uşa, aşteptându-ne pe verandă.

Aiden coboară din maşină, îmi deschide portiera şi se uită în ochii mei cu o privire intensă.

— Faptul că s-au luat de tine ne afectează pe toţi.

Ignor fluturaşii şi mă stăpânesc, dându-mă jos din maşină.

— Dar tot nu...

— Mai vorbim dimineaţă, OK? mă întrerupe Aiden cu blândeţe, probabil mai mult ca să-mi închidă gura.

— Dar...

— Mă duc mai devreme la şcoală să recuperez lucrurile şi ne întâlnim la dulapul tău, spune el şi închide portiera după ce cobor.

Se aşază din nou pe scaunul pasagerului.

— Noapte bună, Amelia, spune el, şi la fel spune şi Mason, după care Aiden închide portiera şi Mason iese în marşarier de pe alee.

Mă uit după ei şi Charlotte coboară la mine.

— Ce se întâmplă? mă întreabă ea îngrijorată.

Mă uit încruntată după Range Rover-ul care se îndepărtează.

— Nu ştiu. Dar o să aflăm.

15

Cu toate că sunt epuizată după toate evenimentele din ziua aceea, nu dorm prea mult la Charlotte. Nu numai că nu am pastilele de somn la mine, dar mintea mea tot cântărește posibilitățile referitoare la ce înțeleg Aiden și Mason prin „mâine".

Care e azi. Adică ceva o să se întâmple azi. Iar eu nu știu nici acum ce. Dar știu că aș prefera să nu se întâmple nimic. Normal, în sinea mea, chiar mi-ar plăcea să-i bat pe Kaitlyn și pe Ryan să le sune apa în cap, dar nu pot. Am avut la dispoziție toată noaptea pe care am petrecut-o la Charlotte să mă gândesc la asta, cât n-am dormit, și sunt absolut convinsă că cel mai bine e s-o las baltă.

Sunt lucruri mai importante la mijloc și nu vreau ca o rivalitate stupidă de liceeni să-mi distrugă viața – și foarte posibil să mi-o termine, la propriu.

Dacă mă răzbun și le fac ceva lui Kaitlyn și lui Ryan, ei vor riposta cu și mai multă violență. Se va ajunge la un ciclu nesfârșit, până când eu voi pierde; și știu sigur că nu voi câștiga acest război. Sunt sute de chestii pe care mi le-ar putea face ca să mă termine, cu atât mai mult cu cât nici măcar nu sunt Amelia Collins. Și atunci ar fi doar o chestiune de timp până când dramoleta asta stupidă de liceeni îl va aduce pe Tony la mine, după care n-ar mai fi o dramoletă stupidă. Ar fi o luptă serioasă pentru viața mea, în care ar putea avea de suferit oameni nevinovați.

Ultima dată când a venit Tony după mine, era așa de hotărât să mă distrugă, că au murit trei oameni nevinovați. Trei vieți nevinovate s-au sfârșit din cauza *mea* și voi trăi cu povara asta grea pe conștiință toată viața mea. E atât de dureros, încât doar gândul e insuportabil, așa că mi-l alung din minte și mă concentrez asupra prezentului – ăsta nu e un joc. E mai grav decât o rivalitate a unor tineri. E mai grav decât ura mea față de Kaitlyn și Ryan și decât ura lor față de mine, de Aiden și de băieți. E viața mea și viața oamenilor la care țin. Așa că trebuie să se termine acum, înainte ca Ryan și Kaitlyn să facă ceva și mai rău decât să-mi taie cauciucurile și să-mi zgârie mașina.

Hotărâtă să-i spun lui Aiden să renunțe la orice fel de răzbunare, mă întâlnesc cu el la dulapuri, așa cum mi-a spus, și, tot așa cum mi-a spus, a venit aici dis-de-dimineață să recupereze lucrurile înainte să pună cineva mâna pe ele. În ciuda promisiunii lui, că vom discuta dimineață, n-am făcut asta. Îmi întinde lucrurile și efectiv o ia la fugă înainte să apuc măcar să mă gândesc să-l bat la cap ca să-mi dea niște răspunsuri. Bine. Dar nu va putea să mă evite toată ziua.

Îmi fac planul să-l chestionez în timpul orei de analiză, dar domnul Fidiott ne dă o simulare pentru testul de luni, așa că nu avem voie să vorbim. În plus, Aiden pleacă de la oră înainte să-l prind, lăsându-l în urmă pe Julian, care îmi zâmbește ca și cum și-ar cere scuze în numele lui Aiden.

Acum toți prietenii mei știu ce au făcut Kaitlyn și Ryan și toți sunt furioși. Felul în care își arată solidaritatea și gradul de furie la care ajung pentru ceea ce mi s-a întâmplat mă fac să simt că locul meu e acolo. Că acesta este într-adevăr grupul meu de prieteni și, atunci când unul dintre noi este afectat, toată lumea e afectată. Doar că nimeni nu știe cu adevărat cine sunt; îi mint pe toți. Așa cum am făcut cu gândurile despre Tony și despre viața mea, alung și gândul acesta și încerc să mă concentrez asupra discuțiilor din jur.

— Eu tot mai cred că ar trebui să facem cum am spus prima oară și să-i spargem nasul, spune Annalisa, lingând linguriţa de iaurt.

Toată lumea, în afară de Aiden și de Mason, stă la masă, la cantină și discută despre ce s-a întâmplat cu maşina mea.

— Iubito, am discutat asta de atâtea ori. Nu ai voie să-i spargi nasul, i se adresează râzând Julian prietenei lui.

Ea mormăie ceva de genul că Julian n-o lasă niciodată să se distreze.

Eu mă uit cu nerăbdare la locurile ocupate de obicei de Aiden și de Mason. Oare absenţa lor are vreo legătură cu acel „mâine"? Sau când au spus „mâine" s-au referit de fapt la „diseară"? Sper că nu e prea târziu să le spun să renunţe. La naiba. Trebuia să mă străduiesc mai mult să iau legătura cu ei. Am ştiut că o să se întâmple ceva azi, și uite că stau aici, în loc să fac din găsirea lor prioritatea numărul unu.

— A, hei, Amelia, spune o voce nazală, sarcastică.

Ne uităm cu toţi la Kaitlyn, care trece pe lângă masa noastră cu gaşca ei de toante.

— Am văzut că azi nu ai venit cu maşina. Tot mai ai probleme cu ea?

Râd și pleacă mai departe.

Annalisa se ridică brusc, părând că e gata să sară la bătaie, dar Julian o trage înapoi pe scaun.

Ea se uită cu ostilitate la silueta care se îndepărtează.

— Dacă n-o loveşte karma prea curând, o s-o fac eu.

— Chiar pe asta mă bazez, râde Noah.

— Ce o să facem? întreabă Charlotte.

— Sincer, oameni buni, eu cred...

Încerc să le spun că ar trebui s-o lăsăm baltă, dar nu mă bagă nimeni în seamă.

— Ceva care s-o enerveze maxim, mă întrerupe Chase.

— Nu, oameni buni, eu chiar cred...

— Trebuie să fie ceva mai grav decât ce a făcut ea cu maşina Ameliei, mă întrerupe Noah.

— Dar eu aş prefera...

— Ar trebui să intrăm la ea în casă! sugerează Annalisa.

— Să-i punem cremă epilatoare în sticla de şampon!

Ne uităm cu toţii la Charlotte.

— Serios, Charlie? Noi tocmai am propus intrarea prin efracţie, iar ţie ţi se pare că cel mai rău lucru pe care am putea să-l facem e să-i punem cremă epilatoare în şampon? glumeşte Chase.

— Scuze, nu prea mă pricep la răzbunări, admite Charlotte, ruşinată.

— Hei, cremă epilatoare în şampon e destul de diabolic, apără Noah ideea lui Charlotte. Vreau să zic, vă imaginaţi ce faţă ar face Kaitlyn când ar vedea că-i cade părul?

— *Nu* pătrundem prin efracţie. Oricât de mult o urăsc, nu vreau să încalc legea, spun eu cu fermitate, reuşind, în sfârşit, să strecor o vorbă. Oameni buni, eu nu vreau să...

— În casa cui nu intrăm prin efracţie? ne întrerupe Mason, care vine la masa noastră cu Aiden.

Ridic capul imediat când îi văd. Dacă sunt aici înseamnă că nu e prea târziu să abandonăm totul.

— Discutam cum am putea să ne răzbunăm pe Kaitlyn şi pe Ryan, lucru pe care *Aiden* ar fi trebuit să ni-l spună, spune Charlotte, în timp ce Mason se aşază la locul lui obişnuit, în stânga mea, şi Aiden în stânga lui.

— Dar de ce e responsabil Aiden cu răzbunarea? protestează Noah. De ce nu pot să fiu şi eu responsabil?

Toţi de la masă izbucnesc în râs la sugestia lui Noah, la fel de surescitaţi ca până acum ca să ia în seamă protestele mele.

— Noah, dragule, tu eşti prea dulce ca să concepi un plan de răzbunare, îi explică Annalisa.

— Bine. N-o să fiu eu capul. Dar ar trebui să facem împreună un plan. Să avem un fel de vot de grup. Aşa e corect!

— Nu, oameni buni. Eu nu...

Sunt întreruptă iar, vorbesc toţi deodată, venind cu sugestii şi idei.

— *Gaşcă!*

Discuţiile încetează şi toţi ne uităm la Aiden, aşteptând să continue. Când mă uit la el, văd că ochii lui pătrunzători sunt fixaţi pe mine, ca şi cum îmi poate citi gândurile şi simte personal frustrarea mea.

— Amelia încearcă să spună ceva.

— Să fiu sinceră, mi-e silă de toate astea. Nu vreau să mă răzbun. Gândiţi-vă. Eu mă răzbun. Ea se răzbună. E un ciclu fără sfârşit. Cineva trebuie să fie matur şi să pună punct undeva.

Masa explodează, toată lumea protestează şi vorbeşte în acelaşi timp. Singurul care nu spune nimic e Aiden.

— Nu poţi s-o laşi aşa, după ce a făcut!

— Ar însemna că-i lăsăm să câştige!

— Trebuie să facem ceva!

— Măcar lasă-mă să-i sparg nasul!

— Merită să plătească!

— Băieţi! Sunt impresionată. Sincer. Dar nu vreau să declanşez un război fără sfârşit. Ryan deja îl urăşte pe Aiden, iar Kaitlyn mă urăşte pe mine. Împreună alcătuiesc o echipă de nemernici care nu au limite. Nu vreau să stau tot timpul cu ochii după cuţitul pe care vor să mi-l înfigă în spate. Vă rog, n-am putea să ne comportăm cu maturitate şi să o lăsăm aşa, înainte să fiu ţinta altor răzbunări? mă rog eu de ei, dezvăluindu-le măcar o jumătate de adevăr.

Charlotte e prima care rupe tăcerea.

— Dar Aiden și Mason nu au deja un plan? Băieți, nu trebuia să vă ocupați azi de asta?

— Diseară. Diseară ne ocupăm, explică Mason.

Ochii tuturor băieților se luminează și chiar Annalisa pare să înțeleagă despre ce vorbesc.

— Ce e diseară? întreabă Charlotte.

— Vinerea Aiden iese pe pis...

Noah se oprește când vede că Aiden îi aruncă o privire ucigătoare.

— Vinerea e ziua în care se duce *unde*? Aiden? Despre ce vorbește Noah? întreb eu.

— Pe pistă, spune el. Vinerea e ziua când ies pe pistă.

— Pe pistă? Cum adică? întreb eu.

— Fac curse pe bani. Ilegale.

— Dar... cum? Adică, cum e asta?

Îmi vin în cap fără să vreau scene din *Furios și iute*: lume multă, indivizi dubioși, muzică dată la maximum și fete practic dezbrăcate care se plimbă peste tot. Vreau să spun, realiști fiind, dacă asta se întâmplă în fiecare seară de vineri, mai ales cu atâtea mașini zgomotoase, cum de nu se prind oamenii și polițiștii?

— Noi îi spunem pistă, dar nu e chiar un circuit. E la vreo oră distanță de oraș, în nord, pe drumurile pustii din district, mă informează Mason.

Noah continuă:

— Nu e o chestie teribilă, ceva organizat profesionist. Nu are legătură cu ce vezi în filme sau cu cursele adevărate. Da, e o chestie mare, dar nu așa de mare. Niște oameni care se adună și pariază pe mașini.

— Cei doi-trei concurenți pariază între ei, dar și spectatorii pariază. E o modalitate super de a face bani rapid, explică Julian.

Mie asta îmi spune multe. Evident că Aiden face așa ceva. E elev în ultimul an la liceu și are în custodie doi copii. Nu are slujbă, dar trebuie să plătească facturi, benzină, mâncare și alte cheltuieli.

— Și cât câștigi la o cursă? îl întreb eu.

— Depinde cât se pariază, răspunde el vag.

— Vinerea trecută cât ai câștigat?

Acolo era vinerea trecută – de-asta mi-a ignorat telefonul, când trebuia să-l duc undeva pe Chase.

— Vreo două mii.

— Două mii de dolari! Într-o noapte? strigă Charlotte uimită, în timp ce eu sunt gata să-i împroșc pe toți, abia reușind să țin apa în gură.

Eu și ea suntem singurele care habar nu aveam de asta. Annalisa nu pare șocată, dar nici nu îl vedeam pe Julian să-i ascundă lucruri de acest gen. Sunt surprinsă că Chase nu i-a spus nimic lui Charlotte. Dar din felul în care se comportă toți de când s-a deschis subiectul, bănuiesc că e un lucru pe care Aiden nu vrea să-l facă public.

— Și voi participați?

Mă uit la ceilalți băieți de la masă.

Julian, Chase, Noah și Mason clatină toți din cap că nu.

— Nu suntem nici pe departe așa de talentați ca Aiden, mărturisește Chase.

— Dar asta nu înseamnă că nu ne ducem să-l susținem sau să-i ținem spatele, adaugă Julian.

— În plus, dacă pariez pe Aiden, pot să fiu sigur că nu voi fi nevoit să-mi iau o slujbă, glumește Mason și toți izbucnesc în râs, de acord cu el.

— Și cât de bun ești? îl întreb pe Aiden, știind dinainte răspunsul.

— Cel mai bun.

— Pierzi vreodată?

— Rareori.

— Mai degrabă niciodată, spune Mason.

Normal că învinge; sunt oameni care depind de victoria lui. A fost silit să se maturizeze. Are o mulțime de responsabilități, mai multe decât ar trebui să aibă un adolescent.

— Și cine se duce la cursele astea? întreabă Charlotte.

— Noi, câțiva din liceu, câțiva de la Silver și niște găști de la alte școli din zonă, ne informează Noah.

— Când ai zis că o să rezolvi în noaptea asta, la ce te refereai? îl întreb eu.

Evident, dacă și cei de la Silvers se duc la curse, se duce și Ryan. Așa s-ar putea explica de ce se urăsc atât de mult.

Aiden ridică din umeri.

— Să-l fac să plătească. Și o să-l fac.

— Aiden, nu vreau să...

— Aici nu e vorba doar despre tine, Amelia. E vorba despre Simms. S-a luat de mine și de ai mei și pentru asta va plăti, mă întrerupe Aiden cu o hotărâre de oțel în ochi.

De mine și de ai mei.

— Dar, Aiden, nu vreau ca situația să scape de sub control. Nu vreau să pățești ceva sau să le dai motiv ca data viitoare să lovească și mai tare. Dacă torni gaz pe un foc deja aprins, nu rezolvi nimic, spun eu.

Eu tot prefer s-o las baltă și să nu bag bățul prin gard. Nu vreau să le dau motive să se intereseze de mine. Aiden cel perspicace, singura persoană de la masă care simte ezitarea mea, pare să priceapă că nu vreau ca toată povestea asta să se întoarcă împotriva mea.

— Nu-ți face griji, Amelia, spune el. Nu va părea o răzbunare. Va părea doar o zi obișnuită la curse.

Probabil că m-am uitat la el cu un aer sceptic, fiindcă adaugă încet:

— Tu nu vei fi implicată cu nimic. Promit.

Aiden își ia promisiunile în serios și, în ciuda sentimentului meu de nesiguranță, nu pot să fac altceva decât să am încredere în el. Sunt convinsă că știe ce face. E un motiv pentru care toți se tem să-l supere pe Aiden, și acesta e că el are întotdeauna câștig de cauză.

— Bine. Dar vin și eu.

Aiden nu stă nicio secundă să se gândească, înainte să mârâie:

— Nu.

— Ba da, vin.

Îmi susțin decizia cu încăpățânare.

Trebuie să fiu acolo, ca să mă asigur că e OK și că nu face vreo prostie. Dar cel mai mult vreau să văd și să trăiesc experiența – să înțeleg de ce cursele sunt o parte atât de importantă din viața lui, să-l văd în elementul lui. Și, sincer, vreau să-l susțin.

— Nu vii.

Se uită la mine încruntat.

— De ce nu?

— Fiindcă așa spun eu.

— Nu-mi spune mie asta! Nu am *cinci ani*!

— Recunoaște, Amelia. Întotdeauna reușești să intri în necazuri. Sau să te găsească pe tine necazurile. Indiferent cum ar fi, eu n-o să fiu acolo să am grijă de tine, spune el cu sinceritate.

— Te rog, Aiden. O să fiu cuminte, jur! mă rog eu.

— Nu, spune el ferm.

— Dar dacă...

— Nu.

— Dar ce zici dacă...

— Nu.

— Dar când aș...

— Nu.

— Ahhh! îmi arunc mâinile în sus, exasperată. Ești imposibil! Știai asta? Adică, dacă aș fi Kaitlyn, ți-aș zice că mă scoți efectiv din sărite.

La auzul numelui lui Kaitlyn, băieții schimbă o privire cu subînțeles.

— Stai așa, va fi și Kaitlyn acolo, nu?

Aiden oftează.

— Nu are importanță. Asta nu schimbă faptul că tu nu vii acolo.

— Ba normal că are importanță, explodez eu. Aiden, te încăpățânezi. Spune-i, Mason!

Mason, care acum stă între mine și Aiden, se uită pe rând la noi, ca și cum n-ar ști sigur dacă să fie de partea mea sau de partea lui Aiden.

— Stau eu cu ea, sugerează el cu prudență.

— Da! Stau cu Mason! Și Noah, Julian și Chase pot să stea și ei cu mine! Adică *patru băieți* care se vor asigura că nu am probleme. În plus, Anna și Char vor avea și ele grijă de mine. O să fiu cuminte, jur!

Îi arunc lui Mason o privire recunoscătoare și mă uit la Aiden cu ochi rugători.

El mă studiază cu ochii lui cenușii indescifrabili, după care oftează și își trece mâna prin păr, învins.

— Bine. Dar stai lângă Mason *tot timpul*. Vorbesc serios, Amel...

— Stau, promit! îl întrerup eu și schimb un zâmbet bucuros cu Mason.

— Serios, Amelia, am deja destule de făcut și nu pot să-ți duc grija tot timpul.

— Jur pe roșu.

Mă întind peste masă și îl iau de mână. El mă lasă să-mi agăț degetul mic de al lui, pecetluind astfel jurământul, ca să-l liniștesc, și ignorând în acest timp faptul că presimțiri negre îmi strâng stomacul.

16

Durează cam o oră să ajungem la pistă, așa că stabilim să ne întâlnim acasă la mine. Părinții lui Charlotte nu știu unde ne ducem, așa că le-a spus că doarme la mine. Nu e cu totul minciună, fiindcă, de fapt, o să doarmă la mine.

— Văd că nu se grăbesc deloc. S-a făcut tare frig, se plânge Noah, care a venit acum douăzeci de minute, îmbrăcat în blugi și tricou.

— Nu ți-ai luat o geacă? îl întreabă Annalisa.

— Nu.

— Putem să trecem pe la tine casă înainte să plecăm la curse, propune Charlotte.

— Exclus. Mama e acasă.

— Și?

Noah se strâmbă, ca și cum ar fi fost cel mai evident răspuns din lume.

— Niciodată n-aș putea să recunosc în fața ei că e frig, când ea mi-a zis să-mi iau geaca „fiindcă e noiembrie".

Nu mă pot abține și râd când văd cum o imită Noah pe mama lui. *Dap. Înțeleg perfect.* Dar îi dau un mesaj lui Mason și îi spun să-i aducă un pulover. Să sperăm că încă nu a plecat.

Sporovăiala noastră e întreruptă de sunetul frumos al Challenger-ului negru cu care Aiden intră pe alee, farurile

maşinii luminând veranda unde stăm. Opreşte maşina, se dă jos şi vine spre noi.

Arată superb ca întotdeauna cu tricoul lui negru, mulat, geacă de piele neagră şi blugi negri, masculinitatea şi dominanţa lui sunt incontestabile. Totuşi nu pare prea încântat de povestea asta; toată ziua a încercat în mod subtil să mă facă să mă răzgândesc, dar câteodată sunt prea încăpăţânată pentru binele meu. Apare şi Range Rover-ul, Mason opreşte motorul şi coboară. Pare la fel de sigur pe el şi fermecător ca întotdeauna, cu nişte blugi negri, un tricou alb şi strâmt, cu mânecă lungă, care are la gât trei nasturi desfăcuţi, şi cu o geacă de piele.

— În sfârşit! Ţi-a luat o veşnicie! exclamă Noah. Sper că ai pornit căldura în maşină!

— Scuze, a trebuit să mă întorc să-i aduc unui idiot un pulover.

Mason zâmbeşte şi îi aruncă lui Noah un pulover negru, care aterizează direct pe faţa lui.

— Amice! Eşti cel mai tare!

Noah râde şi îşi pune puloverul.

— Nu-mi mulţumi mie. Amelia mi-a zis să ţi-l aduc.

Noah se uită la mine, după care mă strânge în braţe ca un urs şi mă pupă exagerat de bălos pe toată faţa.

— O, mulţumesc, mulţumesc, Amelia!

Râd şi îl împing, ştergându-mă de bale.

— N-ai pentru ce, Noah. Nici mie nu mi-ar plăcea să mă confrunt cu furia mamei mele.

Aiden şi Mason se strâmbă brusc, identic.

— Bine! Hai să-i dăm drumul!

Chase se ridică de unde stătea, pe trepte, şi se apropie de Aiden şi de Mason.

— Cine merge cu cine?

— Anna şi Char cu Julian. Amelia...

— Ea e cu mine, termină Aiden în locul lui Mason, pe un ton autoritar, care nu lasă loc de proteste.

Toată lumea se întoarce să se uite la mine. Nu am absolut nicio problemă cu asta – nici măcar o mică obiecție. Îmi place să stau cu Aiden, mai ales dacă suntem doar noi, și, ca să fiu complet sinceră, cel mai în siguranță mă simt când sunt cu el.

— OK. Atunci Noah și Chase vin cu mine, încheie Mason, cu o voce puțin dezamăgită.

— Perfect. Acum, că am stabilit, putem *să urcăm odată în mașina încălzită*?! exclamă Noah și fuge spre mașina lui Mason, după care ne așteaptă nerăbdător să venim.

Urc în mașina lui Aiden, îmi pun centura și aștept să apese pe butonul de pornire ca să pot da drumul la încălzitorul de scaun. Cea. Mai. Grozavă. Invenție. Din. Toate. Timpurile.

— Ultima șansă să te răzgândești, spune el când motorul prinde viață.

Clatin din cap.

— Nu mai e cale de întoarcere.

— Cu mine stai în seara asta. Când nu sunt eu acolo, stai cu băieții. OK?

— Nu am nevoie de dădacă, spun eu, doar ca să văd ce zice.

— Știu că n-ai, spune el, luându-mă prin surprindere. Dar în seara asta nu poți sta singură. Sunt o groază de dubioși acolo. O groază de indivizi de la Silver, cu care nu ne înțelegem. Plus indivizi de la alte școli cu care nu prea ne avem pe bune. Majoritatea sunt OK și nu mă aștept la prea multe probleme, decât de la Simms și gașca lui de jigodii. Dar cu antecedentele tale la belele, sunt mai liniștit dacă știu că ești cu o persoană de încredere.

— Dar Char și Anna? întreb eu, încercând să-mi mut gândul de la felul uimitor în care se poartă Aiden cu mine.

El își ia o clipă ochii de la drum ca să se uite la mine.

— Chiar crezi că Chase se va dezlipi de Charlotte?

— Ai dreptate. În plus, mă îndoiesc că Char poate să facă ceva care să-i aducă necazuri.

— Iar Anna a mai fost de vreo două ori la curse și n-o să aibă probleme.

Mă uit pe geam la peisaj, la copacii care se văd în depărtare ca prin ceață.

— Ce vrei să faci în seara asta? îl întreb eu încet, referindu-mă la hotărârea lui de a se răzbuna pe Ryan.

— Exact ce am spus. Să-l fac să plătească.

Aiden are un aer hotărât, duritatea aceea a reapărut pe fața lui doar când s-a gândit la Ryan. E o furie care nu e stârnită doar de ce a făcut Ryan cu mașina mea – vine mai din urmă. Povestea e mai lungă, dar nu vreau să-l presez. Indiferent cât de mult îl urăște pe Ryan, tot n-aș vrea să pățească ceva din cauza asta.

— Nu aș vrea să intri în vreo bătaie, recunosc eu încet, trecându-mi ușor degetele peste articulațiile mâinii lui drepte, care se sprijină pe maneta de viteză. Mâna lui e aspră, de la loviturile și rănile sângeroase pe care le-a căpătat bătându-se. Fața lui se îmblânzește, cuprinsă de o emoție necunoscută. Întoarce palma și îmi prinde mâna, trecându-și degetele printre degetele mele.

— Nu mă duc acolo cu gândul la bătaie, îmi spune el.

— Dar la ce te referi când spui că o să-l faci să plătească?

Încerc să nu mă simt dezamăgită când îmi lasă mâna pe maneta de viteză și încerc să mă conving că nu îmi lipsește deja atingerea lui caldă.

— O să-l fac să plătească *la propriu*. Concurez cu el și îi iau banii. Mulți bani.

Zâmbesc când îi înțeleg planul, iar grija și stresul meu se mai potolesc. Trebuia să-mi dau seama. Aiden nu e prost.

Știe că o bătaie nu ar rezolva nimic. Sigur, cel mai probabil l-ar bate și probabil s-ar simți ceva mai bine dându-i câțiva pumni, dar pe urmă? Da, l-ar bate pe Ryan de l-ar zvânta, dar este acesta un mod eficient de a te răzbuna? Vreau să spun, probabil s-ar simți *fantastic*, dar să-l bată pe Ryan la curse, în fața amicilor și a colegilor lui, și să mai plece și cu o groază de bani de la el cred că l-ar face să se simtă și mai bine.

Abia aștept să văd cum mătură pe jos cu mutra lui arogantă și obraznică.

❖

Când ajungem la curse, după ce am trecut cu toții pe la un drive-thru să ne luăm ceai și cafea, e vreo zece seara. Sunt mulți oameni strânși în grupuri pe lângă diverse mașini parcate pe iarbă la o oarecare distanță. Din câte îmi dau seama, majoritatea celor de aici au între șaptesprezece și douăzeci și ceva de ani. Locul în sine este exact așa cum l-a descris Mason la prânz: drumuri pustii din zona rurală. Drumul propriu-zis e în stare bună, dar este clar că zona asta e atât de izolată, încât nimeni n-ar ajunge aici din întâmplare, ci doar dacă ar ști la ce e folosită.

Deși e întuneric, drumurile și câmpul sunt totuși puțin luminate de la strălucirea lunii și de la farurile mașinilor de acolo. Se vede limpede că nu toate mașinile sunt pentru curse: mulți au venit aici cu mașinile lor obișnuite ca să-și susțină prietenii, să facă pariuri sau doar ca să aibă unde se duce într-o vineri seara.

Aiden parchează pe iarbă, oprește mașina și Mason parchează lângă el. Mă dau jos din Challenger să-mi dezmorțesc picioarele și îl văd pe Julian parcând lângă Mason.

E o singură clădire prăpădită în apropiere care pare că ar mai fi folosită la ceva, dar în afară de ea nu există vreo construcție. E mai degrabă câmp deschis, cu niște drumuri care se intersectează și șerpuiesc pe câțiva kilometri. Zgomotul ne asurzește, motoarele de la două mașini, una albastră și una portocalie, care concurează turând puternic.

Distanța la care sunt și viteza cu care merg fac dificilă identificarea modelelor, dar culorile vii te fac să le distingi cu ușurință în timp ce se îndepărtează de partea principală a pistei. Sunt câteva zone cu copaci în depărtare, care îți blochează vederea, dar în general vezi bine mașinile chiar și în cel mai îndepărtat punct, unde zici că sunt mașini de jucărie. Oamenii stau pe capota mașinilor și a furgonetelor, ca să vadă mai bine cursa. Țipă și ovaționează, sperând că va învinge persoana pe care au pariat.

Pe când studiez mulțimea, mi se oprește privirea asupra unui Mustang roșu din depărtare, în mijlocul unui grup de oameni și al altor mașini parcate. Ryan stă rezemat de mașină, cu brațul pe umărul lui Kaitlyn și vorbește cu niște indivizi, presupun că amici de-ai lui de la liceul Commack Silver. Kaitlyn nu e singura fată din grup, dar e singura care e îmbrăcată ca pentru o noapte la club.

Nu i-o fi frig? Oamenii picați din iad simt vreodată frigul? Observ că Makayla e singura dintre prietenele ei prezentă; celelalte sunt probabil de la Commack. Câțiva dintre băieții care stau cu Ryan fac parte dintre cei care au dat năvală la petrecerea lui Noah de Halloween. Unul dintre ei îmi surprinde privirea și se uită urât la mine, făcându-mă să mă înfiorez.

Dave.

În mod subconștient mă apropii mai mult de Aiden, care e în mijlocul unei discuții cu Mason și Noah. Dave mă urmărește cu privirea, îl vede pe Aiden și e clar că își aduce aminte cum l-a zvântat în bătaie fără să facă vreun efort și își freacă obrazul cu un gest inconștient.

— Nu trebuia să vin. Dacă e aici?

Îmi iau privirea de la Dave și mă uit la Annalisa, care stă de vorbă în șoaptă cu Julian, în dreapta mea. N-ar trebui să trag cu urechea, dar tonul ei agitat mă îngrijorează. De obicei e atât de puternică, de sigură pe ea și de dură – mi se pare ciudat s-o văd agitată și nesigură.

— Nu l-am mai văzut de mult pe aici, o liniștește Julian și o ia în brațe. Chiar dacă e aici, n-o să-l las să se apropie de tine.

Îmi întorc privirea, ca să nu le deranjez momentul de intimitate.

— Amelia.

Sunt readusă la realitate când mă strigă Aiden și ridic privirea spre el, aflat lângă mine.

— Mă duc să vorbesc cu niște tipi. Rămâi cu grupul, bine?

— Cu niște tipi de gașcă? întreb eu cu un aer îngrijorat, sperând că nu a văzut schimbul de priviri cu Dave.

Are destule griji și fără să se gândească la jigodia aia.

— Da, prieteni de-ai mei, spune el cu un zâmbet amuzat, ca și cum îl distrează grija mea pentru el. Vin imediat.

Se îndreaptă într-o altă direcție și cu hainele lui negre e ușor să-l pierzi în mulțime. Grupul nostru stă o vreme de vorbă și se uită la diverse curse, până când încep să mă foiesc. *La naiba, Amelia. Ți-ai luat o extra porție de ceai verde, nu?* îmi spun eu.

— Hei, Mason? îl întreb eu și el se uită la mine. Nu e vreo toaletă pe aici, nu?

Noah râde.

— Este. Se numește *„la copaci"*.

Probabil că am o față îngrozită, fiindcă băieții izbucnesc în râs.

— Calmează-te, ursule K, spune Mason. E o toaletă, dar te previn că e cam împuţită, din moment ce nimeni nu face curat.

Mă gândesc dacă pot să mă ţin şi ajung la concluzia că nu.

— N-are importanţă, trebuie să mă duc.

Mason clatină din cap, amuzat.

— Te duc eu. Venim repede.

Mă conduce timp de vreo două minute printre grupurile de oameni – salutând din cap pe câţiva – până la clădirea dărăpănată pe care am văzut-o când am ajuns aici. E o clădire fără etaj şi sunt parcate maşini şi pe lângă ea.

Mason deschide uşa clădirii slab luminate şi îmi arată prima uşă pe stânga.

— Mă găseşti aici când termini.

Dau din cap, intru repede înăuntru şi mă abţin să nu vomit de miros. Nu glumea când spunea că era împuţită. Încui uşa şi mă mişc rapid.

— E frig afară, ziceai tu. O porţie extra te va încălzi, ziceai. Vezică mică şi proastă, mormăi eu încet, folosind toaleta repede, spălându-mă pe mâini şi deschizând uşa.

Când ies din clădire, îmi curăţ mâinile cu dezinfectantul pe care îl am permanent în geantă. Unde e Mason? Era aici. Unde s-a dus? Scanez zona, căutându-l. Îl văd undeva mai departe, flirtând cu o brunetă cu cizme până la genunchi şi pantaloni scurţi. Chiar şi din locul unde mă aflu pot să-mi dau seama că încearcă s-o farmece. Nu pot să cred că nu e în stare să-şi ţină pantalonii pe el nici două minute! Serios, mă lasă singură la o cursă ilegală de maşini ca să vorbească cu o fată. Şi asta după toate discuţiile că nu trebuie să rămân singură.

Nu ştiu ce să fac, dacă să mă duc la el sau nu. Nu vreau să fiu *genul acela* de fată – care e geloasă şi posesivă cu cineva care nici măcar nu îi e iubit, dar i-am promis lui

Aiden că stau pe lângă Mason. Un băiat tâmpit, care dă prioritate hormonilor lui tâmpiți.

Înainte să mă hotărăsc, o mână aspră îmi acoperă gura și un braț mă cuprinde într-o strânsoare de fier, prinzându-mi ambele brațe și lipindu-mă cu spatele de un corp tare.

Dumnezeule. Dumnezeule. Dumnezeule.

Încerc să-l lovesc cu piciorul pe cel din spate, dar în zadar, mă trage după el cu putere. Sunt disperată, rugându-mă în gând să se uite Mason încoace, sperând să vadă că m-a înhățat cineva. Ultimul lucru pe care îl văd înainte să fiu târâtă după colțul clădirii este spatele lui Mason, care flirtează și acum cu fata în pantaloni scurți.

Nu pot să mă stăpânesc, intru în panică și simt că mi se umezesc ochii.

M-a găsit.

Asta e.

O să mor.

Nu o să sfârșesc așa. Nu am trecut prin toate astea ca să mor singură, slabă și speriată, în spatele unei toalete, la o cursă ilegală, unde nu-mi va găsi nimeni cadavrul. Refuz cu desăvârșire să mor fără să lupt.

Ești doar tu cu el, Thea. Nu mai ești fetița aia speriată. Te-ai antrenat și te-ai pregătit fix pentru momentul ăsta – ai simțit nevoia și ai vrut să fii gata când te va găsi Tony.

Ești Thea Kennedy și ești o supraviețuitoare.

În timp ce ne îndreptăm spre spatele clădirii, mă chinuiesc să deschid gura, sub palma care, practic, mă sufocă, și mușc cât pot de tare.

— *Scârbă* ce ești! șuieră atacatorul meu, smucindu-și mâna de pe gura mea, iar eu simt gustul metalic al sângelui.

Brațul celălalt mă ține în continuare, îmi imobilizează mâinile pe lângă corp, dar nu pierd timpul. Cât încă mai are garda jos, mă reazem de el, îndoi picioarele în față, să-mi

iau avânt, şi apoi îl lovesc cu călcâiele între picioare cu toată forţa. Funcţionează şi, când îmi dă drumul, mă prăbuşesc la pământ, cu faţa în praf.

Nu pierd nici măcar o zecime de secundă să-mi trag sufletul, încerc să mă ridic în picioare şi să fug, simţind cum îmi pompează adrenalina în vene. Până să reuşesc să am ambele picioare sub mine, mă apucă de mână şi mă întoarce cu faţa la el.

Dave.

Sunt atât de şocată că nu e Tony, încât înlemnesc. Niciodată în viaţa mea nu m-aş fi gândit că o să mă simt uşurată văzându-i faţa lui Dave, duşmănoasă şi oribilă. Senzaţia de uşurare nu durează însă, mult, pentru că mă împinge cu spatele în zidul de cărămidă al clădirii şi îmi aduc aminte că Dave nu o fi Tony, dar se vede limpede că vrea să-mi facă rău.

— Ce scârbă mică şi proastă! mârâie el şi îmi strânge mai tare mâinile. Nu meriţi efortul, dar amicul tău mi-a dislocat falca. Am mâncat supă şi piure de banane câteva săptămâni din cauza ta. Mi-a stricat faţa şi mie îmi place foarte mult de faţa mea, deci ce-ar fi să spargem şi noi ceva care-i place lui mult?

Dave mă trage de lângă perete ca pe o păpuşă de cârpă şi sunt prinsă de două braţe. Abia apuc să-l văd pe individ şi observ că este unul dintre amicii lui Dave de la petrecere, unul dintre primii bătăuşi care mi-au blocat calea după ce l-am doborât pe Dave la petrecerea lui Noah.

Tipul apărut mă răsuceşte ca să stau cu spatele la el şi cu faţa la Dave. Îmi smulge, efectiv, mâinile din umăr, mă apucă de încheieturi şi îmi duce mâinile la spate, forţându-mă să stau pe loc. Dave rânjeşte diabolic şi satisfăcut când mă vede imobilizată fără scăpare de fotbalistul inuman de puternic.

— O să mă doară şi pe mine la fel ca pe tine, spune el cu un rânjet sadic. Dar să nu uiţi, ce o să ţi se întâmple acum e din cauza javrei care ţi-e iubit.

Dave îşi trage braţul în spate şi mă loveşte drept în stomac. Jur că mi s-au prăbuşit plămânii şi mă chircesc de durere. Îmi curg ochii, încercând să înghit cu disperare aer, şi singurul lucru care mă împiedică să cad e monstrul care mă ţine din spate. Coastele mele...

Bătăuşul îmi trage iar braţele în spate, forţându-mă să stau dreaptă iar în faţa lui Dave. El are o sclipire sadică în ochi când îşi apropie faţa de a mea şi îşi trece mâna prin părul meu, netezindu-l.

— Nu te da bătută, scumpo, asta e doar încălzirea.

Deşi mă chinuiesc şi acum să-mi recapăt suflul, îl scuip pe Dave direct în faţa lui de gargui. Faţa i se strâmbă într-o expresie de furie pură. Individul care mă ţine mă strânge şi mai tare, forţându-mi braţele să se apropie într-o poziţie imposibilă, dislocându-le, practic, din umeri. Dave îşi pregăteşte pumnul să mă lovească din nou în burtă, dar un fel de săgeată neagră îl doboară la pământ înainte să lovească. Individul care mă ţine îmi dă drumul şi se duce să-l ajute pe Dave, iar eu mă încovoi cu mâna pe stomac, încercând să-mi revin.

Sunt prea ocupată să-mi recapăt respiraţia ca să fiu atentă la luptă. Cu coada ochiului îi văd pe Dave şi pe celălalt luând-o la fugă, când îşi dau seama că vor pierde.

Respiraţia mea revine aproape la normal, mă îndrept şi mă întorc să-i mulţumesc lui Aiden că mi-a salvat încă o dată fundul, dar mă opresc brusc când văd un tip care sigur nu e Aiden.

De fapt, nu l-am mai văzut în viaţa mea.

E un tip înalt şi bronzat, cu ochi albaştri, strălucitori, cu păr şaten tuns scurt şi pare să aibă vreo douăzeci de ani. E subţirel, nu pare prea musculos, dar probabil că e foarte

puternic din moment ce i-a făcut pe Dave și pe amicul lui gigantic să fugă cu coada între picioare.

Stau în fața lui aiurită, neștiind ce să fac.

— Mersi? spun eu, amintindu-mi brusc că e posibil să fiu murdară de sânge după ce l-am mușcat pe Dave, și mă șterg la gură.

— Oricum e un nenorocit, spune tipul, nonșalant.

Apreciez faptul că m-a salvat de Dave și amicul lui, dar nu pot să scap de senzația sâcâitoare că e ceva în neregulă cu el. În plus, nu vreau să mai rămân nicio clipă în spatele acestei clădiri, unde nimeni nu știe că sunt. Sunt obosită. Am dureri. Sunt zdruncinată. Și, ca să fiu sinceră, în clipa asta nu îl vreau decât pe Aiden.

Pornesc spre fața clădirii.

— Exact. În fine, mulțumesc încă o dată.

— Stai! spune el repede și vine mai aproape, dar fără să-mi invadeze spațiul personal.

Mă uit la el neliniștită. Nu pare amenințător, dar sunt epuizată după toate prin câte am trecut și vreau doar să mă întorc la prietenii mei.

— Cum te cheamă? mă întreabă el cu blândețe.

Îi sunt datoare măcar cu numele după ce a sărit în ajutorul meu.

— Amelia.

— Eu sunt Luke.

Zâmbește.

— Mi-ar fi plăcut să ne cunoaștem în alte circumstanțe.

— Mda, nimănui nu-i place să fie ținut de mâini și pocnit așa de tare în stomac, că vede stele verzi, spun eu, încercând să-mi netezesc părul.

— Am trecut și eu prin asta, glumește Luke, după care devine serios. Ascultă, tu ești prietenă cu Annalisa White, nu-i așa?

Fac ochii mici şi creierul meu începe să strige: *Semnal de alarmă! Semnal de alarmă!*

Probabil că simte alarma mea, pentru că adaugă repede:

— Am văzut că aţi venit împreună şi vorbeai cu ea.

Asta nu mă face să mă simt mai bine. Îi sunt recunoscătoare că a fost aici, pentru că doar datorită lui nu sunt acum plină de sânge – în fine, plină de sângele *meu*, şi nu de sângele lui Dave. Pe bune, cred că i-am smuls o bucată din mână; am pete de sânge pe geaca de piele, de când m-a apucat de mâini. Dar dacă ăsta e individul care o face pe Annalisa cea dură să fie agitată, atunci poate că ar trebui să fiu şi eu mai atentă.

— Cine? A, fata aia cu bandană roşie? Nu, ea a venit cu nişte prieteni de-ai prietenilor mei. În seara asta ne-am întâlnit prima oară. În fine, mulţumesc încă o dată, bat eu câmpii, mergând încet cu spatele, după care mă întorc şi o iau la fugă spre faţada clădirii, lăsând în urmă un Luke foarte confuz.

Dau colţul repede şi intru direct în Mason. El întinde mâinile şi mă ţine, împiedicându-mă să cad în fund, după impactul cu el.

— Amelia? Unde naiba ai fost?

Mă cuprinde un vârtej de emoţii când îl văd. Nu ştiu ce să simt acum pentru el. Pe de o parte, Mason e un prieten grozav şi îmi place să stau cu el. Vreau să se simtă bine şi chiar n-ar trebui să fie treaba lui să aibă grijă de mine 24/24. Nu e treaba lui să aibă grijă să nu intru eu în belele, lucru care e, oricum, inevitabil. Pe de altă parte, *m-a lăsat singură* într-o toaletă dubioasă, înconjurată de indivizi şi mai dubioşi care sunt băgaţi în rahaturi ilegale. Efectiv, a avut o singură misiune: să aibă grijă să nu rămân singură. Ştia că Ryan şi ăia de la Silver, care mă detestă şi care deja mi-au făcut nişte chestii ilegale, sunt aici, şi totuşi m-a lăsat baltă.

Ce e mai rău e că m-a lăsat ca *să flirteze cu o fată*. Ca şi cum gagica aia nu putea să aştepte până când termin şi mă întorc la ceilalţi. Nu mă aştept să renunţe la viaţa lui, dedicându-se complet pazei şi protecţiei mele. Nu trebuia decât să aştepte *cinci minute* şi să flirteze cu ea când eu eram cu Julian, cu Chase sau cu altcineva.

Ştiu că nu pot să-l condamn pentru ce s-a întâmplat. Nu e vina lui că Dave ne urăşte pe mine şi pe Aiden. Dar dacă Mason ar fi fost acolo, Dave n-ar mai fi reuşit să pună mâna pe mine şi n-aş mai fi fost bătută, cu o vânătaie uriaşă care mi se pronunţă pe abdomen. Până la urmă o să trec peste asta şi o să-l iert, dar în clipa asta simt nevoia să mă descarc. Rahatul ăsta m-a traumatizat şi n-aş fi trecut prin asta dacă nu m-ar fi abandonat. Nici măcar nu m-a salvat el. Adică nici măcar n-a observat că am dispărut? Ar trebui să ştie că nu durează chiar atât să faci pipi.

— Ursule K? Ce s-a...

Se opreşte când vede cum arăt.

Sunt convinsă că arăt ca naiba. Ştiu că am părul ciufulit şi nu pot decât să sper că am reuşit să şterg sângele de pe faţă. Hainele îmi sunt răvăşite, ca să nu mai vorbesc de petele de sânge de pe geacă.

— Doamne, Amelia. Ce naiba s-a întâmplat?

Mă apucă de bărbie şi îmi cercetează faţa, să vadă dacă sunt lovită, dar eu îi dau mâna la o parte, fierbând de furie.

— Nu e sângele meu, răspund eu cu răceală şi intru din nou în toaleta infectă ca să mă curăţ înainte să mă vadă şi alţii aşa. Nu vreau să răspund la nicio întrebare şi în niciun caz nu vreau să afle Aiden.

Mason vine repede după mine.

— Amelia, opreşte-te. Spune-mi ce s-a întâmplat.

Ajung la toaletă şi fac un pas înăuntru, după care mă întorc şi mă uit la el cu o privire rece şi furioasă.

— De ce n-o întrebi pe gagica ta? mă răstesc eu, neputând să mă abţin, după care îi trântesc uşa în nas.

A fost o lovitură nedreaptă, ştiu. Nu e vina fetei şi chiar nu e nici vina lui Mason.

Am mai mult sânge decât ar trebui în jurul gurii şi pe gât. Acum, când adrenalina şi furia încep să scadă, sesizez că limba îmi zvâcneşte dureros. Probabil mi-am muşcat-o rău. Ud mâna şi încep să curăţ sângele de pe faţă, din păr şi de pe haine. Înainte să deschid uşa, mai verific o dată dacă arăt relativ normal. Mulţumită, deschid uşa şi dau nas în nas cu Mason, care e supărat şi stă rezemat de peretele din faţa uşii, cu mâinile încrucişate la piept.

Se dezlipeşte de perete când mă vede.

— Ce naiba, Amelia?

Intru instantaneu în modul defensiv.

— Nu mă lua pe mine cu „ce naiba", Mason! Dacă e, eu ar trebui să-ţi spun ţie „ce naiba"!

Ies din clădirea dărăpănată la aer şi el vine repede după mine şi se opreşte în faţa mea.

I se îmblânzeşte expresia, cu toată izbucnirea mea de furie, se apropie de mine şi mă prinde de mâini.

— Doar spune-mi ce s-a întâmplat.

— *S-a întâmplat*, mă răstesc eu, devenind tot mai furioasă cu fiecare cuvânt rostit, că *m-ai lăsat baltă* ca să te duci să vorbeşti *cu o fată*. *Am fost lăsată singură*, exact lucrul pe care ne-am luptat aşa de tare să-l evităm, după care am fost răpită şi târâtă în spatele clădirii, unde doi nenorociţi m-au luat la ture şi unul dintre ei *mi-a dat un pumn în stomac*, până să mă salveze un tip care nu erai *tu*!

Intenţionat n-am vrut să-i spun cine e. Sunt eu supărată pe Mason, dar nu aş vrea să facă vreo prostie şi să se ducă să se bată cu Dave.

Lui Mason îi dispare culoarea din obraji în timp ce ţip la el şi pe faţă i se aşterne o expresie de vinovăţie.

— Doamne, Amelia, îmi pare aşa de rău. Eşti OK? Normal că nu eşti, ce întrebare stupidă! Îmi pare rău; n-am vrut să se întâmple asta. N-am vrut să ţi se întâmple ceva! Sunt cel mai rău prieten din lume; iartă-mă, te rog. Îţi promit că nu mai plec niciodată de lângă tine.

Scuzele lui încep să-mi topească faţada rece, dar apoi fata cu pantaloni scurţi şi cu cizme lungi pentru care m-a lăsat baltă îl strigă pe nume şi îi face cu mâna plină de entuziasm şi iar devin dură. Mason se uită la ea când îl strigă şi un alt val de vinovăţie îi scaldă faţa.

— Du-te, spun eu rece, după care trec pe lângă el şi mă îndrept spre locul unde cred că am parcat maşinile. A, Mason? Nu află nimeni despre asta. *În special* Aiden.

Nu îi aştept răspunsul şi îmi continui drumul. Am dureri, nu e nicio îndoială. Dar ce mă doare mai tare e că îl consideram pe Mason unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, iar el a permis să mi se întâmple ceva atât de groaznic. Ştiu că nu e responsabilitatea lui să mă apere pe mine, dar tot nu pot să nu dau vina pe el. Îl voi ierta... la un moment dat.

Cât timp mă întorc spre grupul nostru, Mason îşi târşâie încet picioarele în spatele meu; pot să îi simt privirea încărcată de regrete care îmi sfredeleşte ceafa. Când îi văd pe cei din grup, mă opresc şi îl aştept pe Mason să mă ajungă din urmă, ca să ne apropiem împreună.

El se uită la mine rugător cu ochii lui căprui, aşteptând să vadă ce spun. Mă ţin tare, deşi hotărârea mea de a rămâne în continuare supărată pe el începe să se clatine, şi aleg în mod egoist să-l mai las să se simtă puţin vinovat înainte să cedez şi să-l iert.

— Nimeni nu află ce s-a întâmplat, *niciodată*. Ai înţeles?

Mason ezită.

— Numai dacă îmi spui cine a făcut asta. Ryan a fost?

Nu spun nimic şi ochii lui căprui se umplu de furie, gândindu-se cine ar fi putut să-mi facă asta.

— Spune-mi doar atât, Amelia. N-o să spun nimic, dacă îmi spui numele lor şi mă laşi să mă ocup de ei.

— Las-o baltă, Mason, spun eu şi supărarea mea practic a dispărut.

— Nu, Amelia.

Se ţine tare.

— E cineva care crede că e OK să se ia de tine şi să scape. La naiba, o să-i spun şi lui Aiden şi o să stau să mă bată dacă n-o să afle cine ţi-a făcut asta.

Mi se înmoaie inima.

— Cum să fiu supărată pe tine când vorbeşti aşa?

— Serios, Amelia. Spune-mi doar numele...

— De ce? îl întrerup eu. Ca să te duci să te baţi cu el? Ca să ai de suferit în mod inutil, doar ca să-mi aperi onoarea? E un motiv stupid de bătaie. Nu vreau să aibă nimeni de suferit pentru mine, Mason. S-a terminat. Luke m-a salvat şi sunt recunoscătoare, dar vreau ca povestea asta să se termine şi...

— Luke? întreabă Mason. De unde ştiu eu de un Luke?

— Nu contează, spun eu, deviindu-i atenţia de la Luke, de care n-ar fi trebuit să pomenesc. Promite-mi doar că n-o să spui nimic.

— Dar vreau neapărat să le trag...

— Mason! Dacă îmi promiţi că nu spui nimănui şi o laşi baltă, te iert, îl rog eu.

El se uită la mine sceptic şi pare că în el se dă o luptă între dorinţa lui de răzbunare şi dorinţa de a recăpăta prietenia mea.

— Întotdeauna *e* mai simplu să ceri iertare mai târziu, decât să ceri permisiunea acum, raţionează el.

— Mason! Jur, dacă te apuci să te baţi aiurea, mă supăr rău pe tine! Preferi să te baţi şi să pierzi un prieten sau să mă ajuţi şi să fim prieteni din nou?

El cântăreşte argumentele pro şi contra, după care cedează.

— Bine. Dar dacă se mai întâmplă ceva, am voie să trag nişte picioare!

— S-a făcut! exclam eu şi îl iau în braţe, cu supărarea acum dispărută.

El mă trage mai aproape şi îşi sprijină bărbia de creştetul meu.

— Chiar îmi pare tare rău, ursule K, îmi şopteşte el la ureche.

— Ştiu. E OK, îi răspund eu cu sinceritate, înainte de a ne desprinde din îmbrăţişare şi de a porni din nou spre grup.

Acum e totul în regulă cu mine şi Mason şi nimeni n-o să fie implicat în vreo bătaie. Nu vreau ca situaţia să escaladeze mai mult decât trebuie. Nu mai trebuie să sufere nimeni din cauza mea. Ajungem la cei din grupul nostru, care stau strânşi în jurul maşinilor lui Julian şi Mason, şi se întorc cu toţii spre noi.

— Unde naiba aţi fost? Nu durează aşa de mult să faci pipi – dacă nu cumva... v-aţi dus prin tufişuri, glumeşte Noah şi dă din şolduri. Bum-cichi-bum-bum.

Nu ne putem abţine şi începem să râdem când Mason îl plesneşte peste ceafă.

— Ar vrea el, glumesc eu. Mason s-a oprit să stea de vorbă cu toţi, mint eu frumuşel, ştiind că Mason este destul de cunoscut şi de simpatizat ca să fie o minciună credibilă.

— Mda, exact, adaugă Mason, nu prea convingător.

— Te căuta Aiden. Cred că nu vrea să înceapă cursa cu Ryan până nu eşti şi tu aici, îmi spune Charlotte.

O căldură mângâietoare îmi cuprinde corpul când aud numele lui Aiden. După toate câte s-au întâmplat în noaptea asta, simt dorința de a mă desfăta în siguranța brațelor lui puternice. Dar mă izbește realitatea și îmi dau seama că nu pot să fac asta fără să par total scrântită.

— De ce? întreb eu.

— Cred că știe că nu vrei să-l pocnească pe Ryan imediat cum dă ochii cu el și singurul mod în care poate să-ți respecte dorința e să fii tu aici, ca să-l oprești, intuiește Annalisa.

Cuvintele ei declanșează în mine două rânduri de emoții. Pe de o parte, Aiden este pur și simplu... Aiden, superb ca întotdeauna. Pe de altă parte, când mă uit la Annalisa, mi se strânge stomacul de neliniște și nesiguranță.

Când o văd, îmi aduc aminte de Luke și de faptul că el e, probabil, individul din cauza căruia era așa de agitată când am ajuns aici. Să-i spun că l-am văzut? Dar asta ar însemna să recunosc că am auzit discuția ei privată cu Julian, dar și incidentul cu Dave. Nu vreau să recunosc nimic din toate astea, dar dacă Luke e vreun fost iubit care a bătut-o? M-am gândit că ar fi posibil să fie fratele ei, dar nu seamănă deloc cu ea, deci cine altcineva să fie? Dacă e agitată la gândul că el poate fi aici, atunci ar trebui să știe că e. Nu aș vrea să fie șocată sau prinsă cu garda jos când o să dea peste el, dacă va da.

— De fapt, Anna, trebuie să-ți...

— Aici erai, spune Aiden. Te-am căutat.

Se oprește un minut și se uită la mine cu un aer confuz, ca și cum ar încerca să-și dea seama ce e diferit la mine.

— Ce-ți trebuie? încerc eu să-i distrag atenția.

El scutură din cap, ca și cum ar încerca să-l limpezească.

— Hai, trebuie să pregătim cursa.

Îmi reţin suspinul de uşurare, bucuroasă că m-am curăţat destul cât să trec cu bine de inspecţia lui.

Când îl văd pe Aiden atât de sigur pe el şi de curajos, îmi vine să alerg în braţele lui şi să mă liniştesc, ştiind că el mă ţine în braţe. Dar, din păcate, nu pot.

— Şi de ce ai nevoie de mine?

El se uită la mine cu strălucirea unei emoţii necunoscute în ochii lui, de obicei reci.

— Pentru că, dacă nu eşti acolo, o să fac ceva ce ţi-am promis că nu fac.

O senzaţie de căldură mângâietoare îmi cuprinde corpul când aud cuvintele lui şi încerc să nu mă topesc toată când mă ia de mână şi îşi strecoară degetele printre degetele mele.

— Mason, ia-l pe Jonesy şi adu-l la maşina lui Ryan, îi dă el instrucţiuni lui Mason, după care mă îndepărtează de grup.

Mă uit înapoi cu regret la Annalisa, pentru că ştiu că ar trebui să-i spun chiar acum despre Luke, dar Aiden mă trage după el. Julian n-o să plece de lângă ea şi o s-o protejeze. Va fi în siguranţă cu grupul şi îi voi spune totul în prima clipă după ce terminăm cu pregătirea cursei.

— Cine e Jonesy? îl întreb eu, încercând să ascund efectul pe care îl are atingerea lui asupra mea.

— Cam el se ocupă de chestia asta. E tipul neutru care ţine banii din pariuri. Participanţii pun jos banii cu martori, ca să nu fie nimeni ţepuit. Jonesy îi ţine în timpul cursei şi după cursă îi dă învingătorului. Aşa, totul e corect şi nimeni nu poate să evite să plătească.

— Are logică. Dar unde mergem acum? întreb eu, ştiind deja răspunsul, dar temându-mă să-l aud.

— Să-l provocăm pe Ryan şi să-i luăm banii, spune el cu simplitate.

Dacă e Dave acolo şi spune ceva? Nu cred că o va face, pentru că, dacă ar fi vrut să se bată cu Aiden, se ducea direct la el, n-ar fi luat-o la bătaie pe fata lui, ca să se răzbune. Înlemnesc şi Aiden se uită la mine ciudat, după care clatin din cap, să mă limpezesc, şi continui să merg lângă el.

Am spus *fata lui.*

Şi faza cea mai ciudată? Îmi place cum sună „fata lui".

O, doamne, îmi place Aiden. Adică mai mult decât ca prieten. Fir-ar. Ea. De viaţă. Ce se întâmplă cu mine?

Aiden se uită în jos la mine şi îmi mângâie delicat mâna cu degetul mare, imaginându-şi că pulsul meu accelerat şi strânsoarea mâinii mele au legătură cu nervozitatea la gândul de a mă apropia de Ryan şi cei de la Silver, şi nu cu revelaţia mea înspăimântătoare.

Pe măsură ce ne apropiem, îmi dau seama că ar trebui să mă simt mai îngrijorată sau mai agitată, cu atât mai mult cu cât Dave şi amicii lui m-au atacat cu câteva momente în urmă, dar nu sunt. Mă linişteşte prezenţa lui Aiden şi cumva ştiu că, dacă lucrurile ar lua-o razna, prioritatea numărul unu pentru el ar fi să aibă grijă de mine.

Ryan stă rezemat de Mustangul lui şi vorbeşte cu alţii de la Silver. Dave e acolo, afişând o buză recent spartă şi un ochi proaspăt învineţit, graţie lui Luke, şi simt că sângele mi se transformă în lavă fierbinte. Îmi vine să mă duc la el şi să-l castrez chiar acolo. Cât de laş să fii, să-l pui pe amicul tău să ţină o fată, ca s-o baţi? Plus, e de două ori laş, fiindcă m-a bătut doar ca să îi facă rău lui Aiden, cum el era prea speriat să se bată cu el parte în parte (ceea ce ar trebui să facă, Aiden l-ar bate de l-ar zvânta). E şi Kaitlyn acolo, vorbeşte cu Makayla, şi încă vreo câteva fete de la C. S.

Când ne apropiem de grup, ei ne observă şi îşi îndreaptă spre noi privirile ostile. Pe faţa lui Ryan apare un rânjet răutăcios când ne vede. Pare ras proaspăt pe lateralele capului şi e îmbrăcat cu un tricou gri, mulat, cu mânecile lungi şi negre, care îi accentuează muşchii, şi

blugi negri. Din nou sunt şocată, gândindu-mă la cum ar putea fi, dacă nu ar fi un cretin.

Se îndreaptă cu paşi siguri spre noi, urmat de gaşca lui de susţinători. Kaitlyn merge alături de el, iar el o ia pe după umeri. Amândoi au în ochi o lucire veninoasă şi sunt atât de siguri pe ei, de parcă toată lumea ar fi a lor. Mi-ar plăcea să le şterg îngâmfarea aia de pe feţe.

— Parker, i se adresează Ryan lui Aiden, apoi îşi îndreaptă privirea pătrunzătoare spre mine. Târfa lui Parker.

Aiden se încruntă şi dă să facă un pas ameninţător spre el, dar eu îl trag înapoi cu mâinile noastre unite.

— Satana, îi spun eu lui Ryan fără întârziere, după care mă uit la Kaitlyn. Târfa Satanei.

Kaitlyn se strâmbă, uitându-se la mâna mea care se odihneşte confortabil în palma lui Aiden.

— Ce vreţi, aspiranţilor? întreabă ea.

Aiden se uită întrebător la faţa proaspăt distrusă pe care o are Dave, după care îşi îndreaptă din nou atenţia spre Ryan.

— Ţi-ai dorit întotdeauna să te întreci cu mine, acum ai ocazia, spune el impasibil.

— Vrei să-ţi încerci norocul cu *mine*? întreabă Ryan, ca şi cum ar fi cel mai tare din parcare.

— Ăsta e un da?

Aiden îşi păstrează un ton calm şi aceeaşi expresie sigură şi impasibilă.

— Eşti sigur că e o idee bună? întreabă Ryan, încercând să arate că nu e mare scofală, dar se vede că nu e încântat. Ştie toată lumea că bărbaţii din familia mea te-au bătut întotdeauna.

De data asta nu pot să-l mai ţin pe Aiden când îmi dă drumul la mână, se apropie de el şi îi trage un pumn lui Ryan, care făcuse ochii mari. La câţiva paşi în spatele

lui, Kaitlyn, şocată şi încremenită, începe să ţipe când Ryan cade la pământ de forţa loviturii lui Aiden.

Căldura pe care o emană furia lui Aiden se simte din locul unde mă aflu. Ryan scuipă sânge pe jos, iar haita lui de căţei credincioşi are nevoie de câteva clipe să-şi dea seama că liderul lor a fost doborât la pământ, după care îşi fixează privirile asupra lui Aiden.

Oh, la naiba.

Aiden e mult depăşit numeric şi treaba asta n-o să se termine bine... pentru ei.

Aiden s-a mai ocupat de găşti de dimensiunea asta, ba chiar mai solide şi mai forţoase, şi i-a bătut pe toţi chiar când nu era atât de furios. De data asta e ceva personal şi, dacă furia lui poate fi un indiciu, promite nu doar să-i bată, ci să-i *distrugă*.

Exact când haita de câini se pregăteşte să atace, auzim o voce puternică şi autoritară.

— Gata, ajunge, băieţi.

Haita de câini încremeneşte şi Ryan se ridică încet de jos. Profit de ocazie să alerg pe lângă Aiden şi să mă aşez în faţa lui, pun palmele pe pieptul lui musculos şi îl împing, încercând să pun mai multă distanţă între ei şi cei de la Silver.

Devine conştient că eu sunt cea care îl atinge şi nu opune rezistenţă când îl împing, pentru că altfel n-aş fi putut să-l urnesc, dacă nu mi-ar fi dat voie. Are respiraţia grea şi corpul îi e tare şi încordat, gata să atace la secundă. Ne dăm înapoi câţiva paşi, dar în tot timpul acesta ţine privirea fixată asupra lui Ryan.

— Aiden, spun eu calm şi îi pun mâna pe obraz, încercând să-l fac să se uite la mine. El îşi mai ţine câteva secunde privirea fixată asupra lui Ryan, după care o îndreaptă încet spre mine.

— Te rog, nu te bate, îi şoptesc eu, uitându-mă în ochii lui cenuşii, acum întunecaţi, şi simţind sub mâna cealaltă cum i se ridică şi coboară pieptul.

El mă studiază o clipă, apoi expiră puternic pe nas şi închide ochii. Îl iau de mijloc, pe sub geaca de piele, şi îl strâng în braţe, rezemându-mi capul de pieptul lui.

Corpul lui începe să se relaxeze şi mă ia în braţe. Aud discuţii la distanţă în spatele meu, aşa că mă îndepărtez puţin, dar ţin în continuare mâinile pe mijlocul lui. Mă uit întrebător la el şi el dă din cap uşor, în semn că e OK.

Mă desprind de el fără tragere de inimă, dar el păstrează un braţ în jurul meu şi mă ţine strâns lângă el. Se pare că atingerea mea are un efect liniştitor asupra lui şi mă lipesc, fără să-mi dau seama, de el, îmbătată de scânteile pe care le simt când îl ating.

Ne îndreptăm cu faţa spre ceilalţi şi văd că vocea aspră care a oprit bătaia îi aparţine unui individ scund şi solid, cu braţele tatuate şi cu părul negru şi scurt. Probabil are cel mult unu cincizeci şi opt, mai scund chiar ca mine, dar pare să aibă spre treizeci de ani. Vorbeşte cu Ryan într-o manieră profesionistă, iar Mason stă lângă el. El trebuie să fie Jonesy, pe care Mason l-a adus în sfârşit aici, după cum primise instrucţiuni de la Aiden. Deşi e scund, Jonesy are un aer autoritar, care arată că e capabil să se ocupe de chestia asta.

Ne întoarcem spre grup şi Aiden şi-a reluat aerul profesionist.

— Deci avem o cursă sau nu? întreabă Jonesy.

Aiden se uită în ochii lui Ryan.

Dacă nu îi e frică să concureze cu mine.

— S-a făcut, fraiere.

— Perfect! anunţă Jonesy, încântat. Ştiţi care e regula, banii jos înainte de cursă. Cât o să fie în seara asta? Suma standard, trei sute?

Ryan scoate un hohot de râs sec, rece.

— Suma standard e pentru pămpălăi. Ce-ar fi să urcăm la două mii?

Faţa lui Aiden nu dezvăluie nimic.

— Eşti sigur că îţi permiţi?

Ryan se strâmbă şi rânjeşte răutăcios.

— O să-mi placă la nebunie să-ţi iau două miare.

Îl trag uşor de tricou pe Aiden, cu mâna cu care îl ţin pe sub geaca de piele, încercând să-l avertizez să nu parieze pe atâţia bani. Ştiu că băieţii au spus că nu pierde niciodată, dar întotdeauna există o şansă. În plus, el face asta ca să se răzbune pe Ryan fiindcă mi-a vandalizat maşina. Ştiu că rivalitatea lor e mult mai veche, nu e numai maşina mea, dar tot nu vreau ca Aiden să rişte să piardă o sumă atât de mare din pricina mea.

El mă ignoră şi spune:

— Hai să-i dăm bătaie.

— *Perfect!* spune Jonesy, vizibil încântat.

Aiden mi-a spus că Jonesy nu ia nimic din banii puşi de concurenţi, dar îşi opreşte o cotă din pariuri. Probabil o să facă o groază de bani pentru că cei doi rivali se vor înfrunta în sfârşit.

— Duceţi-vă să vă pregătiţi şi ne întâlnim la linia de start, cu banii, în cincisprezece minute! Hai să facem o cursă curată, băieţi!

Jonesy se întoarce rapid şi pleacă să facă anunţul şi să încaseze banii de pariuri pentru ceea ce va fi, probabil, cursa anului.

Când mă întorc la grup cu Aiden şi Mason, sunt încordată, ca să nu spun mai mult. Aiden nu e în toate minţile. Diferenţa dintre a fi mai bogat sau mai sărac cu *două mii de dolari* o poate face o cursă de cinci minute cu plodul Satanei.

Înainte să ajungem, Aiden mă trage de mână şi ne oprim.

— Vreau să vorbesc un minut cu Amelia. Du-te și spune-le băieților care e treaba și venim și noi repede, îi spune el lui Mason, care dă din cap și pornește spre grup.

Aiden îmi lasă mâna și se uită la mine cu o expresie de... vinovăție? Niciodată nu am văzut expresia aceea la el. Felul diferit în care se comportă este izbitor acum, când rămânem singuri, și uit că se poartă cu mine altfel decât cu ceilalți. Lasă garda jos și îmi permite să-i văd emoțiile, ceea ce e total diferit față de acel Aiden introvertit, dur și impasibil cum a fost în fața celor de la Silver.

Acesta e cel real. Acesta e Aiden. Se simte suficient de confortabil în preajma mea ca să lase garda jos și să mă lase să intru. Și faza care mă sperie cel mai mult? Nici măcar nu-mi dau seama dacă face asta conștient sau nu.

— Ești supărată pe mine? mă întreabă el încet.

— Nu sunt supărată, dar două mii de dolari e *o sumă mare*, Aiden! Sunt bani pe care i-ai putea folosi pentru facultate, sau pentru frații tăi, sau...

— Nu, nu de asta.

Face un semn cu mâna.

— Mă refer la încălcarea promisiunii.

Înlemnesc când îmi dau seama, în sfârșit, la ce se referă și de ce se simte vinovat.

— Ți-am spus că n-o să mă bat și a fost gata să declanșez o bătaie. Am fost pur și simplu... el a fost pur și simplu... trebuia s-o fac.

Nu pot. Nu pot să fac față. Dacă se face și mai mișto, o să-mi explodeze inima. Corpul meu se mișcă în voie și mă apropii de el.

— Sigur că nu sunt supărată, îi răspund eu cu sinceritate. Nu trebuie să știu toate detaliile ca să-mi dau seama că a meritat pumnul.

— Tatăl lui Ryan este tatăl meu vitreg, el este fratele meu vitreg și îl urăsc, dar probabil ți-ai dat seama de asta.

În sinea mea am știut, dar mi s-a părut că, dacă nu admit asta, nu e adevărat – ca și cum dacă ai ignora ceva suficient de mult, ar putea să dispară. Ideea că Aiden a trebuit să aibă de-a face cu un monstru ca Ryan pentru că mama lui s-a căsătorit cu tatăl lui Ryan când erau mici mă doare. Dau din cap, fără să întrerup contactul vizual și fără să-i dau drumul.

În primul rând, nu vreau să mă gândesc la povestea lor sau la ce s-a referit Ryan când a spus că se știe că bărbații din familia lui îl „bat" pe Aiden. Nu vreau să mă gândesc la posibilul dublu sens și ce ar însemna asta pentru copilăria lui Aiden. Nu vreau să mă gândesc la faptul că tatăl lui Ryan, Greg, e la închisoare și la posibilele atrocități pe care le-a avut de suferit micul Aiden și care l-au făcut tânărul introvertit și dur care e azi. Mă doare prea tare ca să mă gândesc la asta.

— Deci suntem OK? mă întreabă el încet.

— Întotdeauna am fost OK, spun eu.

Mă ia din nou de mână, un gest mărunt, care a început deja să-mi placă, și pornim din nou către grup.

— Aiden.

De data asta eu îl trag de mână și îl fac să se oprească. El ridică întrebător din sprâncene.

— Știi că poți vorbi cu mine despre orice, nu? spun eu, neluând în seamă împunsătura pe care o mi-o dă sentimentul de vinovăție pentru că sunt atât de ipocrită.

— E valabil și pentru tine, Amelia. Sunt alături de tine, replică el.

Și îl cred. Aiden chiar e alături de mine. Acțiunile lui din trecut nu au făcut decât să-i susțină afirmația și nu-mi doresc ceva mai mult decât să mă deschid în fața lui. Mi-ar plăcea să spun cuiva povestea mea, pentru prima oară, să pot fi *eu* însămi, pur și simplu. Dacă măcar o singură persoană ar ști adevărul, mi-ar ușura foarte mult povara de pe umeri.

Ar putea fi Aiden persoana aceea – persoana perfectă. Ştiu sigur că Aiden ar putea să mă ajute. Sunt atât de tentată să-i spun tot ce am ţinut în mine atâta timp şi să plâng în braţele lui.

Dar nu pot. Şi nu o voi face. Sunt Thea Kennedy. Şi realitatea mea e nasoală.

Nu e destinul meu să rămân cu un timp atât de mişto, de înţelegător şi de loial ca Aiden. Aşa că, în loc să-mi descarc sufletul, aşa cum urlă la mine inima s-o fac, îi zâmbesc lui Aiden şi dau din cap. El se uită la mine sceptic un moment, după care renunţă şi ne continuăm drumul spre grup.

— Aiden! Două miare pe o singură cursă? Când o să iei banii ăştia, sper să scrie pe unii *burgerul lui Noah*, exclamă Noah când ajungem la ei. Stai, ce zic eu, sunt două miare... doi burgeri pentru Noah!

Charlotte şi Annalisa sesizează că mâna mea stă comod în mâna lui Aiden şi încearcă să-mi surprindă privirea, dar eu le evit. Mă vor întreba ce e între noi şi eu nici măcar nu ştiu ce să răspund. În mod sigur n-o să scuip tot şi să le spun că m-am îndrăgostit de Aiden. Nu e cazul să complicăm mai mult lucrurile.

— Când începe cursa? întreb eu.

— Mă duc la linia de start în cinci minute, spune Aiden, exact când auzim huruitul puternic al unei maşini care trece pe lângă noi.

Mustangul roşu trece pe lângă noi încet şi Ryan a lăsat geamul jos, ca să ne poată vorbi.

— Ştii, Greg nu mai are mult până la eliberarea condiţionată. Poate dacă iese mai devreme o să vină să-i viziteze pe Jason şi Jackson. Au nevoie de un părinte cu mână forte, îl necăjeşte Ryan şi faţa lui Aiden se schimonoseşte de o furie pură.

Se repede la el, ca şi cum ar fi fost în stare să smulgă carcasa Mustangului cu mâinile goale ca să ajungă la el, dar

Mason și Julian sar în fața lui și îl țin pe loc, în timp ce Ryan demarează spre linia de start. Aiden rămâne cu privirea aceea arzătoare asupra mașinii lui Ryan și se scutură din strânsoarea lui Julian și Mason.

— Schimbare de plan, mârâie el. Vreau mai mulți bani de la scârba asta.

E furios. Frații lui mai mici sunt viața lui. Nu scapă nimeni, dacă îi amenință familia.

— Știi regulile. Odată ce ai stabilit suma cu Jonesy, rămâne bătut în cuie, îi amintește Noah, cu tristețe.

Chase dă din cap, cu o expresie gânditoare.

— În plus, când o să-l bați pe Ryan, o să-i fie așa de rușine, că o să facă crize și o să plece.

— N-ai putea să-i zdrobești genunchii cu un cric și să termini cu el? sugerează Annalisa.

Aiden se uită o clipă la mine, apoi la Annalisa și clatină din cap.

— Oricât de mult mi-ar plăcea, pe termen lung nu rezolvă nimic.

Aiden e inteligent. Întotdeauna va avea posibilitatea de a-l bate pe Ryan cu mâinile goale, dar în clipa aceasta are posibilitatea de a-l face să plătească mai mulți bani decât poate să numere Ryan.

— Sunt de acord cu Aiden. Scârba aia trebuie să primească o lecție, să nu mai fie așa nenorocit. Dacă pentru asta e nevoie de patru miare, atunci, așa să fie, declară Julian și toată lumea îl aprobă.

A spus cumva patru miare? Adică un patru cu trei zerouri după el?

— Perfect. Deci, care-i planul? întreabă Mason.

Aiden se uită la noi cu un aer serios.

— O să-l știți când o să vedeți.

Chase se uită la ceas.

— E timpul.

Julian desface hayonul camionetei, o urcă în remorcă pe Annalisa, oferindu-i locul cel mai bun de privit, și sare după ea. Chase face la fel cu Charlotte, în timp ce Mason vorbește în șoaptă cu Aiden.

Noah se îndreaptă spre Range Rover-ul lui Mason, parcat lângă camioneta lui Julian, și se urcă în mașină. După câteva secunde scoate capul prin plafonieră, se saltă în mâini și se așază cu fundul pe capotă și cu picioarele atârnate pe marginea SUV-ului. Mason termină discuția cu Aiden și se îndreaptă spre mașină, în timp ce Aiden se întoarce la mine. Se oprește în fața mea, își pune mâinile pe șoldurile mele și căldura palmelor lui mi se împrăștie în tot corpul.

— Ai grijă, șoptesc eu, având mintea prea concentrată pe căldura mâinilor lui, ca să găsesc altceva de spus.

El dă din cap, cu un consimțământ mut în ochi, apoi mă strânge mai tare și mă urcă în camioneta lui Julian.

Stau lângă Charlotte și Annalisa, nereușind să-mi revin după apropierea de Aiden și după furnicăturile pe care atingerea lui mi le-a stârnit în corp. El se urcă în Challenger, motorul lui se trezește la viață și noi ne uităm cum se duce spre linia de start ca să-l facă de râs pe Ryan și să-i stoarcă atâția bani câți n-am văzut eu niciodată la un loc. Ca să spun că sunt agitată ar fi prea puțin.

Aiden merge la linia de start ca să concureze cu inamicul și fratele lui vitreg pentru două mii de dolari – inamicul lui, care mi-a vandalizat mie mașina și care, probabil, i-a făcut viața mizerabilă lui Aiden când era mic și care l-a amenințat că îl asmute pe tatăl bătăuș asupra fraților lui. Ryan merită mai mult decât să piardă două mii de dolari într-o cursă. Aiden și Ryan își opresc mașinile alături la linia de start și Jonesy vine între ei. Îl văd pe Ryan înmânându-i un plic cu bani. Aiden face la fel, iar Jonesy stă o secundă să numere repede banii. Aparent satisfăcut

de conținut, bagă plicurile în buzunar și se dă câțiva pași înapoi.

— Cine e gata de cursă? strigă el ca să acopere muzica ce urlă din mașina cuiva, iar mulțimea izbucnește în urale entuziaste.

Oamenii stau pe capotele mașinilor și se îngrămădesc în jurul liniei de start, încercând să-i vadă pe cei doi mari inamici pornind în cursă. De unde suntem noi, în spatele camionetei lui Julian, se vede pista destul de bine. Farurile numeroaselor mașini risipite de-a lungul drumului întunecat și șerpuitor luminează mai mult decât luna.

— *Parker?* strigă Jonesy și arată spre Aiden, care turează motorul în semn de răspuns.

Îmi șterg palmele transpirate pe pantaloni.

— *Simms?* strigă Jonesy și spre Ryan, care răspunde la fel ca Aiden.

Mulțimea ovaționează și mai tare, sperând că cel pe care au pariat va învinge.

— Începem în *trei*...

Jonesy ridică trei degete și se retrage.

Inima îmi bubuie în urechi.

— ... *doi*...

Lasă un deget jos și se retrage mai mult.

Îmi țin respirația.

Jonesy stă nemișcat și întinde mâinile spre șoferi.

— *Start!*

Ryan a pornit înainte ca Jonesy să termine de vorbit, iar Aiden o fracțiune de secundă mai târziu. Mașinile gonesc pe drumurile pustii și se îndepărtează de partea principală a circuitului și astfel e greu să vezi ce se întâmplă în întuneric. În cea mai mare parte a circuitului, dacă ai ochi buni și stai sus, cum stăm noi în camioneta lui Julian, poți să distingi mașinile, chiar dacă par minuscule din cauza distanței.

Cu tot avansul lui Ryan, Aiden îl ajunge din urmă foarte repede şi eu chiui de bucurie, în ciuda nervilor de la stomac. Merg unul lângă altul până când Aiden accelerează şi o ia în faţa lui Ryan la o curbă, lăsându-l la ceva distanţă în spate.

— Da, Aiden! ţip eu şi ţopăi bucuroasă.

— E în poziţie bună! strigă Charlotte lângă mine, iar ceilalţi consimt prin ovaţii.

Aiden rămâne la conducere după alte două curbe, dar pe urmă Ryan avansează brusc şi acum merg cap la cap. Inima îmi bate atât de tare, că nu aş fi surprinsă dacă ar auzi-o şi Julian, care stă lângă mine.

— Hai, Aiden! strigăm eu şi Charlotte.

Ajung într-o zonă în depărtare unde sunt nişte pâlcuri de copaci care îţi blochează vederea. Putem doar să auzim huruitul puternic al motoarelor şi nu disting printre copaci decât nişte pete roşii de la Mustangul lui Ryan.

— Ce se întâmplă? Nu văd nimic, spune Annalisa, încercând să zărească ceva printre copaci.

Brusc, ies nişte faruri din zona copacilor şi alte faruri chiar în urma lor.

— Cine e în faţă? urlu eu.

Ca şi cum mi-ar fi răspuns la întrebare, maşinile se întorc şi vedem Mustangul lui Ryan la nici un metru în spatele Challenger-ului.

Continuă să meargă cu Aiden puţin mai în faţă.

— Asta-i ultima curbă şi pe urmă se merge drept până la linia de sosire, ne spune Julian mie şi lui Charlotte, fără să-şi ia ochii de la cursă.

E o curbă foarte strânsă şi sigur e greu pentru şoferi să o ia la o astfel de viteză. Ca să poţi trece de ea, fie încetineşti puţin, fie faci un drift, altfel maşina iese pe câmp.

Ajung la curbă şi se pare că Aiden încetineşte puţin, în timp ce Ryan o ia în viteză, ieşind puţin de pe carosabil.

— Ce face? murmură Julian, lângă mine.

— Ce? Ce a făcut? întreb eu agitată.

— Aiden face driftul ăla perfect. De ce nu l-a făcut şi acum? se miră el cu glas tare, vorbind mai degrabă pentru el decât pentru mine.

Mulţimea urlă şi oamenii încep să alerge spre linia de sosire. Ryan îşi revine după micul derapaj şi ţâşneşte spre linia de sosire, iar Aiden e la nici un metru în spatele lui, pentru că nu a făcut driftul în curbă. Eu sar în sus, incapabilă să-mi stăpânesc nervozitatea. Eu, Charlotte şi Annalisa îl încurajăm pe Aiden, dar băieţii schimbă o privire cu calm, ca şi cum ar fi înţeles ceva ce noi n-am înţeles.

La vreo cinci secunde după ce au trecut de curbă maşinile trec linia de sosire, mulţimea ovaţionează, ţipă şi huiduie. Eu rămân acolo, absolut împietrită. Aiden a pierdut.

Mintea mea e incapabilă să priceapă ce s-a întâmplat. Sar din camionetă fără să spun vreun cuvânt şi alerg către locul în care Aiden şi Ryan încetinesc maşinile şi opresc. Sunt şi alţii care se înghesuie să ajungă acolo, să felicite şoferul sau să ţipe că a fost un mare rahat. Îmi fac drum printre ei, fără să-mi pese că sunt absolut bădărană, nu ştiu decât că trebuie să ajung la Aiden.

— Amelia! mă strigă din spate Mason.

Întorc capul, dar nu mă opresc, continui să merg prin mulţime şi îi văd pe băieţi, pe Charlotte şi pe Annalisa venind în urma mea. Ajungem în locul în care au fost parcate maşinile şi mă duc direct la Aiden, care coboară.

— Aiden.

Acţionez instinctiv şi îl iau de mijloc, îmi lipesc obrazul de pieptul lui şi îl ţin strâns.

— E în regulă. O să găsim o modalitate de a recupera cele două mii de dolari. Jur că te ajut să le recuperezi. Îmi pare aşa de rău că i-ai pierdut din cauza mea, turui eu cu inima grea.

El stă acolo, confuz, dar mă ia încet în braţe şi mă strânge.

— Ştii că nu e vina ta, mă linişteşte el încet.

— Tot mă simt responsabilă, murmur eu.

— Crede-mă, nu eşti.

Îl văd pe Julian uitându-se la Aiden cu o privire complice. Mi-ar plăcea să-i văd faţa lui Aiden, dar sunt atât de ocupată să savurez îmbrăţişarea lui caldă, încât aş vrea ca niciodată...

Stai puţin. Tocmai m-am aruncat în braţele lui Aiden. În faţa tuturor prietenilor noştri. *Revino-ţi, Amelia!*

Cu părere de rău, dar cu un gest brusc, îi dau drumul lui Aiden şi fac ruşinată câţiva paşi înapoi. Acum îşi imaginează, probabil, că ceva nu e în regulă cu mine. Doamne, de ce mă fac mereu de râs în faţa oamenilor care sunt importanţi pentru mine?

Aiden se uită la Ryan, care stă lângă maşină, înconjurat de prieteni, de Kaitlyn şi de Makayla.

— Cred că te-am pus la punct, jigodie ce eşti, se laudă el, cu un rânjet victorios pe faţă.

O ia în braţe pe Kaitlyn şi râde.

— Acum târfa lui poate să facă ce ştie mai bine: să-şi desfacă picioarele pe bani, ca să recupereze ce-a pierdut el.

Aiden face un pas agresiv spre el, cu pumnii încleştaţi, dar Chase îi pune mâna pe umăr să-l oprească şi dă uşor din cap.

Jonesy alege exact acel moment să vină să-i dea lui Ryan cele două plicuri cu câte două mii de dolari.

— Felicitări, spune el.

— Da, felicitări pentru *victoria* ta, Ryan, exagerează Mason.

Dave simte ironia din cuvintele lui şi devine defensiv.

— Ce e? De ce o spui aşa?

Nu pot să nu mă uit urât la Dave. Dacă nu aş fi fost ţinută de unul de două ori mai mare ca mine, îl băteam de-l zvântam. Dacă nu venea Luke – la naiba, *Luke! Annalisa.* Trebuie să o previn pe Annalisa înainte să-l vadă!

— E destul de clar, îi răspunde Noah lui Dave, părând plictisit de toată discuţia.

— Ce e clar? întreabă unul dintre prietenii lui Ryan.

Julian îşi dă ochii peste cap.

— Păi e clar că ai câştigat fiindcă aţi umblat la maşina lui Aiden.

Ryan se face roşu la faţă şi se schimonoseşte, de uimire şi furie.

— Pot să-l bat pe nemernicul ăsta şi fără să-i umblu la maşină!

— E clar că nu poţi, îl provoacă el.

— Ba pot şi am şi făcut-o! ţipă Ryan.

Mason îşi încrucişează braţele la piept.

— Mai bine ia-ţi banii şi fugi, Ryan. Ştie toată lumea că a doua oară n-ai putea să-l baţi pe Aiden.

Ryan înghite momeala, se enervează şi intră în defensivă.

— Normal că pot să-l mai bat o dată. Pot să fac cercuri în jurul curului lui prost.

Noah se strâmbă.

— Da, bine. Spune-ţi asta, dacă te ajută să dormi la noapte.

Ryan e vizibil mai furios.

— Bine! O să vă demonstrez! Hai să punem patru miare, ca să vă arăt că nu mă joc!

Îi aruncă lui Aiden unul dintre plicurile cu două mii de dolari.

— O să fiu chiar generos şi o să-ţi dau înapoi cele două miare, fiindcă ştiu că nu ţi-ai permite încă o cursă cu campionul.

Aiden se uită la el indiferent.

— Nu credeam că-ţi permiţi să pierzi atât de mult!

Capul mi se îndreaptă spre Aiden, cu ochi mari. Taci, Aiden! Nu-ţi permiţi să pierzi atât de mult!

— Nu eu o să pierd! răspunde Ryan.

Jonesy plesneşte din palme ca să ne atragă atenţia şi să ne aducă aminte că e acolo.

— Bine atunci, hai să punem şi banii. Ştiţi regula. Banii jos.

Ryan ia primul plic şi mai bagă în el nişte bani. Le spune mârâind prietenilor să îi dea ce bani au, ca să completeze suma de două mii, şi îi dă plicul plin lui Jonesy.

— Atenţie toată lumea! Meci de revanşă! Faceţi pariurile la Gabe! îi anunţă Jonesy pe oameni, încântat că va avea un comision şi mai mare din pariuri.

Îl iau pe Aiden de braţ şi îl trag deoparte.

— Eşti nebun? Ce e în capul tău? Hai să plecăm; nu trebuie să pui mai mulţi bani.

El se uită peste capul meu şi face ochii mici spre Ryan, care vorbeşte urât cu prietenii lui.

— Ţi-am spus că vreau mai mulţi bani de la el.

— Şi dacă pierzi? Ar fi patru mii de dolari pe care ai fi putut să-i cheltui mai cu folos!

El se uită în ochii mei, alungându-mi toate grijile cu privirea lui intensă.

— O să fie OK.

— Dar...

— Hei! strigă Ryan de unde stă cu prietenii lui. Stai toată noaptea de vorbă cu târfa ta sau ne întrecem?

Dacă Ryan ar fi fost oricine altcineva, privirea pe care i-a aruncat-o Aiden l-ar fi făcut să se cace pe el de frică. Aiden se întoarce la mașină și urcă în ea, după care iese cu un alt plic pe care i-l întinde lui Jonesy.

— Bine, pare să fie în regulă, verifică Jonesy și bagă în buzunar noile plicuri. Să mergem la linia de start și să vedem cine câștigă runda a doua!

Oamenii aclamă, mulți aleargă spre Gabe, partenerul lui Jonesy, iar ceilalți se întorc la locurile lor să urmărească cursa.

— Aiden, nu trebuie să faci asta, îl rog eu din nou.

— S-a făcut înțelegerea cu Jonesy, așa rămâne, îmi spune Mason.

Zgomotul puternic al unui motor ne întrerupe.

— Ești pregătit să te fac iar târfa mea? strigă Ryan din mașină, după care râde și pleacă la linia de start.

— Nu-ți face griji, Amelia, zâmbește Aiden. Vor fi banii câștigați de mine cel mai ușor.

Cu asta se urcă în mașină și pleacă după Ryan la linia de start și eu sper că asta e ultima oară când mașina lui va fi în urma lui Ryan. Fugim înapoi la mașinile lui Julian și Mason și ne ocupăm locurile, ajungând chiar la timp să-i vedem pe Aiden și pe Ryan așezându-se la linia de start. Nu credeam că e posibil să fiu și mai agitată decât am fost prima dată când am urmărit cursa lui Aiden, dar bubuiturile puternice din inima mea îmi arată din plin că de data asta e mult mai rău.

— Sunteți gata pentru runda a doua? întreabă Jonesy, stârnind mulțimea.

Probabil că am inspirat zgomotos, pentru că Annalisa se uită la mine.

— Nu-ți face griji, o să fie OK.

— Anna, e ceva...

— Între tine şi Aiden? Da, da, ştim asta, îmi termină ea propoziţia, luându-mă complet prin surprindere.

Înlemnesc, îl aud în fundal pe Jonesy spunând ceva mulţimii, dar nu sunt atentă la el.

— Stai. Ce?

— Nu credeai că eu şi Char nu ne-am prins! Dar ne dai mai târziu detalii; începe cursa!

— Anna, nu asta...

— Nu-ţi face griji, o să aşteptăm să plece băieţii de lângă noi ca să te interogăm, glumeşte ea, fără să-şi ia ochii de la pistă.

— OK, dar, Anna, trebuie să-ţi spun...

— Nu mai vorbi, au pornit! ţipă ea la mine şi îmi întoarce efectiv capul în direcţia drumurilor întunecate pe care Aiden şi Ryan gonesc în viteză.

Toată gândurile îmi zboară din cap şi inima mea intră în fibrilaţie din cauza stresului pe care mi-l provoacă urmărirea cursei. Conduc unul lângă altul, când Aiden accelerează brusc şi îl depăşeşte pe Ryan în aceeaşi curbă ca data trecută, punând din nou o oarecare distanţă între ei.

Hai, hai, hai. Ryan ia strâns curba următoare şi e gata să treacă în faţa lui Aiden, când, brusc, se simte o schimbare palpabilă în atmosferă. Aiden merge în faţa lui Ryan şi ia cu uşurinţă curbele, lăsând Mustangul tot mai în urmă. Ajung în zona copacilor care blochează vederea, dar de data asta e uşor de văzut cine e în faţă. Aiden iese primul şi conduce relaxat. Mulţimea se dezlănţuie, îl încurajează pe Aiden să rămână în frunte şi energia mea se hrăneşte cu energia mulţimii, iar odată cu ea, încrederea şi bucuria mea cresc.

— Ultimul viraj! anunţă Noah, arătând spre curba strânsă unde Aiden a ratat driftul.

Aiden e tot în frunte, dar se vede clar că Ryan trage disperat să-l depăşească.

Aiden ajunge la curbă cu Ryan pe urmele lui și mă face să mă uit la el cu admirație plină de dorință. Stăpânește perfect Challenger-ul, fumul cenușiu se ridică de sub cauciucurile care patinează când ia virajul, după care redresează cu ușurință.

Niciodată n-am fost mai excitată.

Ryan încearcă un drift, la câteva secunde după Aiden, o manevră mult prea avansată pentru el, și vedem cu ochii șocați cum mașina începe să se răsucească, scăpată de sub control. E gata să-i acroșeze mașina lui Aiden, care evită ca un expert rotirile lui incontrolabile. Dacă nu conduceau pe drumuri de țară, înconjurați doar de câmpuri goale, Ryan s-ar fi răsturnat sigur, după ce s-ar fi ciocnit de ceva.

Sar în sus, surescitarea mea amenințând să explodeze când Aiden se apropie în viteză de linia de sosire. Trece de ea rapid, în timp ce Ryan reușește, în sfârșit, să stăpânească mașina, iar mulțimea înnebunește efectiv.

Din nou, sar din camioneta lui Julian, dar de data asta emoțiile pe care le am sunt absolut diferite.

Îmbătată de energia și frenezia din aer, nici măcar nu gândesc când alerg la Aiden, care se dă jos din mașină, și mă reped la el. Îl iau cam prin surprindere, dar mă prinde cu ușurință și eu îmi strâng picioarele în jurul mijlocului lui și îl țin în brațe, exaltarea blocându-mi toate părțile raționale din creier.

— Ai câștigat! strig eu în timp ce mă strânge în brațe. Veselia mea e contagioasă și îl aud că râde.

— Ți-am zis eu, se laudă el.

Mă retrag puțin să mă uit la el, dar rămân în brațele lui.

— Și driftul ăla! A fost *uluitor*! Cum ai învățat să faci asta?

— Hm, hm, să venim mai târziu? tușește Noah.

Eram atât de copleşită de încântare, de Aiden şi de cât e de grozav, încât nici n-am observat că prietenii noştri se uită la noi fără să se ascundă.

Întorc repede capul spre ei şi mi se înfierbântă obrajii. Ca şi data trecută, fără să vreau, mă desprind stânjenită de Aiden, încercând să-mi amintesc să respir, ca să nu mor, la propriu, de ruşine.

Aiden se uită la prietenii noştri, apoi se uită la mine, afişează un zâmbet superb şi face ceva de neconceput: îşi desface braţele şi mă strânge tare, făcându-mă să uit de toate, în afară de căldura şi liniştea oferite de îmbrăţişarea lui.

Pe urmă – ca şi cum ar fi vrut să vadă cât de mult mă poate face să-mi ţin respiraţia – înclină capul şi mă sărută pe creştet. Sunt convinsă că şi pe dinafară par la fel de şocată pe cât mă simt, dar pe dinăuntru fana îndrăgostită din mine ţipă şi ţopăie ca un copil drogat cu zahăr.

Annalisa îşi revine mai repede decât noi toţi.

— Felicitări, Aiden! spune ea voioasă, cu referire la cursă.

Cuvintele ei sparg cercul acela de şoc şi stânjeneală şi toată lumea îl felicită şi îl laudă, spunându-i cât a fost de grozav. El se desprinde din îmbrăţişare, dar păstrează o mână pe mijlocul meu şi mă trage lângă el, iar eu îmi muşc buzele, încercând (fără succes) să-mi ascund zâmbetul ultrafericit.

Jonesy se apropie de noi şi îi înmânează lui Aiden cele două plicuri a câte patru mii de dolari.

— Ai făcut treabă bună acolo, frate.

— Mersi.

Aiden ia plicurile şi le bagă în buzunarul interior al gecii de piele.

În depărtare, văd că Ryan e în plină criză, urlă la prietenii lui, după care ţipă la Kaitlyn şi la Makayla să „urce naibii în maşină" şi pleacă. Ceilalţi băieţi de la Silver

ne aruncă priviri ucigaşe, dar eu sunt atât de încărcată de fericire şi de Aiden, încât ameninţările lor nu ajung până la mine.

În plus, cum să te simţi ameninţată, când *Aiden* te ţine de mijloc? N-ai cum; e dovedit ştiinţific că e imposibil. Vin şi alte persoane să vorbească cu Aiden şi să-l felicite pentru victorie şi în tot acest timp el mă ţine de mijloc, lipită de el, ca şi cum s-ar lăuda cu mine.

17

După ce termină Aiden de vorbit cu niște oameni chestii plictisitoare legate de mașini, mă conduce la mașinile băieților, unde Julian și Noah stau de vorbă cu niște tipi din apropiere.

— Te-ai simțit bine? îl întreb eu aiurea.

El se uită la mine gânditor, când ajungem la mașina lui Julian și se oprește.

— Da, așa cred.

Deschide hayonul camionetei și se întoarce cu fața la mine.

— Cred că e destul de distractiv să iei patru mii de dolari de la Ryan, râd eu.

El îmi zâmbește, un gest care începe să-mi producă rapid dependență.

— Și totuși, nu asta a fost partea mea favorită.

Exact când încep să roșesc el mă prinde ferm de șolduri și mă așază cu fundul în camionetă și cu picioarele atârnate, după care se apropie de mine și își sprijină mâinile de camionetă, de o parte și de alta.

Nu știu cum să respir. Plămânii mei au uitat să funcționeze. Este clar, nu pot să stau prea aproape de Aiden; îmi afectează sistemul respirator. Ar fi o cauză foarte curioasă pe certificatul meu de deces. Cauza morții? Farmecul lui Aiden Parker.

— Sincer, ai fost grozav, recunosc eu, încercând să-i distrag atenţia de la pulsul meu vizibil accelerat. Dar de ce mi-a făcut impresia că la prima cursă ai fost mai reţinut, comparativ cu a doua?

El mă ţine prizonieră cu privirea lui intensă şi neclintită.

— Pentru că am fost.

— De ce?

— Îmi face viaţa un iad, pe tine te hărţuieşte şi, ce e mai important, mi-a ameninţat fraţii. După mine, două mii de dolari nu e o pierdere destul de mare pentru el.

— Am priceput. Odată ce s-a făcut pariul pe două mii, nu puteai să mai ridici miza, aşa că îţi trebuia încă o cursă, cu mai mulţi bani. Dar de ce nu l-ai bătut de prima oară şi apoi îi ofereai meciul de revanşă, în loc să faci atâtea eforturi, să pierzi şi apoi să-l provoci?

— Ai văzut ce crize a făcut când a pierdut? Şi cum a plecat ca din puşcă? La fel ar fi făcut şi dacă ar fi pierdut prima oară şi n-aş mai fi avut ocazia să-l provoc să parieze mai mult decât prima oară.

Dau din cap, înţeleg şi sunt de acord cu ce spune, chiar dacă mi-e cam greu să mă concentrez din poziţia asta intimă, cu el atât de aproape.

— Aveam două variante, să fac asta sau să accept propunerea Annei de a-i sparge rotulele cu cricul, râde el.

— *La naiba.* Unde e Anna? întreb eu, uitându-mă disperată în jur.

— Ce s-a întâmplat?

— Am dat peste un tip când am fost la baie...

— Ai fost la baie singură? mă întrerupe el cu asprime, cântărind distanţa până la baie şi câtă lume e până acolo.

— Nu, m-a dus Mason, spun eu repede. În fine, mi-a zis că îl cheamă Luke şi voia să ştie despre Anna. Nu ştiu,

m-am gândit că ar trebui să-i spun că o caută cineva. Nu mi-a făcut o impresie proastă, dar nici una bună.

El cade pe gânduri.

— Nu e bine.

— De ce? Cine e? mă panichez eu.

El se uită în jur, ca şi cum l-ar căuta pe Luke.

— Nu e o persoană pe care ar vrea să o vadă.

— Unde e? De ce nu e cu Julian?

Aiden se uită spre locul unde Noah şi Julian stau de vorbă cu nişte tipi.

— Hei, Julian! strigă el. Unde e Annalisa?

Julian se uită la noi şi se abţine să nu cadă pe spate văzându-ne poziţia intimă; în timpul acesta, Noah îşi mişcă sprâncenele sugestiv, fără jenă. Dacă nu aş fi fost atât de îngrijorată din cauza Annalisei, m-aş fi simţit şi mai ruşinată.

— Mason şi Chase s-au dus cu ea şi cu Charlotte la toaletă. Au plecat la cafeneaua cea mai apropiată, pentru că Char a refuzat să intre la toaleta asta, strigă Julian, râzând, după care amândoi revin la discuţia lor.

— Să ne ducem după ea? îl întreb eu agitată.

El clatină din cap.

— Nu. Când se întorc, plecăm imediat.

Dau din cap, uşurată că am spus, în sfârşit, cuiva şi mai ales lui Aiden, care întotdeauna are un plan.

— Hei, încep eu timid. De ce nu mi-ai spus că Ryan e fratele tău vitreg în seara aia, când ai fost la mine acasă?

Aiden oftează şi îşi schimbă poziţia, mutându-se din faţa mea; regret imediat că l-am întrebat de viaţa lui personală, dar el se reazemă în coate de remorcă, în stânga mea, cu braţul tonifiat sprijinit de coapsa mea, şi se uită în depărtare.

Îşi trece mâna prin păr.

— A fost o perioadă oribilă din viaţa mea şi nu vorbesc cu oricine despre asta.

— Dar eu nu sunt oricine, spun eu încet.

Se uită la mine ca şi cum ar fi cântărit în cap o mare decizie, după care ajunge la o concluzie şi răspunde hotărât.

— Nu, nu eşti.

Asta e. Pregătiţi-mi certificatul ăla ciudat de deces, pentru că am impresia că Aiden mi-a oprit inima.

— Mi-e greu să mă deschid în faţa cuiva.

Crede-mă, ştiu. Îi pun încet mâna pe ceafă, cu braţul rezemat de spatele lui sculptat, şi mişc uşor degetul mare, cu o mişcare liniştitoare.

— Ştii că poţi să-mi spui orice, dacă vrei.

Atingerea mea pare să-l relaxeze şi simt cum o parte din încordarea lui îi părăseşte corpul.

Oftează, privind în depărtare la nimic anume.

— Îţi aminteşti ce ţi-am povestit despre tata?

— Despre tatăl tău natural?

Cel care şi-a părăsit copilul de nouă ani şi soţia însărcinată care avea cancer pentru că a refuzat să-i avorteze pe gemeni şi a refuzat să se ocupe de facturi.

El dă din cap, la fel şi eu, înainte să-mi dau seama că nu mă vede.

— Da, îmi amintesc.

— După ce a plecat, mama era destul de disperată. O mamă singură nu se poate descurca prea bine cu un copil şi doi bebeluşi. Ştii tu, cu cancerul care recidivase, cu cheltuielile cu spitalul şi celelalte cheltuieli.

Nu scot niciun sunet, captivată de cuvintele lui Aiden.

— Ştiu că s-a căsătorit cu Greg mai mult ca să aibă un sprijin. A fost un tip oribil, la fel şi fiul lui.

— O învinovăţeşti pe mama ta? îl întreb eu cu delicateţe.

— Nu, nu chiar.

Se uită la mine gânditor, după care privește în depărtare.

— A făcut ce trebuia să facă pentru copiii ei. Știa că urma să moară și că atunci am fi intrat în sistemul de protecție socială. Eu aș fi fost despărțit de gemeni, iar asta ar fi fost mult mai rău decât tot ce mi-a făcut Greg vreodată.

Pasiunea mea pentru Aiden se înzecește. Își iubește așa de mult frățiorii, încât a ales un tutore abuziv, decât să nu-i mai vadă niciodată. Aiden e, probabil, cel mai aproape de un tată pentru copiii aceia.

— Greg a fost vreodată... a fost...

Abuziv? Nu pot să-l întreb asta.

— S-a purtat urât cu gemenii?

— Niciodată. L-aș fi omorât pe nenorocit înainte să-i atingă.

Dau din cap și continui să-l mângâi cu degetul pe gât, simțind că se calmează puțin. E limpede că Aiden ar face orice să-i țină pe gemeni departe de Greg.

— Acum e la închisoare, nu?

Dă iar din cap.

— Și într-o lume ideală, acolo ar putrezi.

— Ce-a făcut de-a ajuns acolo? întreb eu, sperând să nu fiu prea insistentă.

— Din toate câte a făcut, idiotul a fost arestat pentru că a încercat să-i vândă heroină unui ofițer de poliție.

— Nu mă așteptam la asta.

Ridic din sprâncene.

— Cât a primit pentru asta?

El clatină din cap.

— A reușit să rămână cu acuzația de posesie de droguri, așa că a primit doar trei ani, cu posibilitatea de a fi eliberat condiționat după doi ani.

— Şi de cât timp e la închisoare?

Aiden se aşază din nou în faţa mea, punându-şi mâinile pe lângă mine. Mâna mea e încă pe gâtul lui, dar acum e cam ciudat, fiindcă e doar o mână. Fie o las jos, fie îl ţin şi cu mâna cealaltă.

Văzând că nu pare să aibă obiecţiuni în legătură cu atingerea mea şi cum nu vreau să mă opresc, mă hotărăsc să fiu îndrăzneaţă şi îi pun şi cealaltă mână pe gât.

— Îţi aminteşti de ziua în care ne-am întâlnit? mă întreabă el.

Cam fără legătură cu subiectul de discuţie, şi totuşi răspund.

— Cum aş putea să nu-mi amintesc?

— Ai dat peste mine pe hol...

— Hei, cred că am stabilit deja că *tu* ai dat peste *mine*, îl întrerup eu.

— N-are importanţă. Ideea e că am fost un mare nesuferit cu tine, când în mod normal aş fi fost doar nesuferit.

— OK, dar ce legătură...

— În dimineaţa aceea am aflat că Greg a fost la comisia de eliberare condiţionată şi că e foarte posibil să i se dea drumul pentru bună purtare.

Sigur că asta nu îi dă dreptul lui Aiden să fie un ticălos intolerant, dar acum înţeleg perfect. Nu îşi putea direcţiona furia către sursă, aşa că s-a repezit la prima chestie tangibilă care l-a iritat. Nu că e bine aşa, dar nu pot să-l condamn. E un lucru absolut normal – un lucru pe care l-am făcut şi eu cu el în noaptea în care Kaitlyn şi Ryan mi-au vandalizat maşina.

— Îmi pare rău, spun eu, negăsind altceva.

— Numai că...

— Hei, Aiden!

Ridic repede capul să văd cine întrerupe momentul meu cu Aiden şi privirea mea ostilă se transformă într-una de panică. Cel care vine spre noi calm, cu un zâmbet inocent pe faţă, e Luke. Îmi dezlipesc mâinile de pe Aiden, mă uit să văd ce reacţie are, dar nu pare că se simte ameninţat sau îngrijorat. Se întoarce cu faţa la el şi cu spatele la mine şi îşi încrucişează braţele la piept.

— Felicitări pentru victorie, frate! spune Luke. Am dat lovitura în seara asta! Ştiam eu că cea mai bună mişcare e să pariez pe tine.

— Ştii că nu vrea să te vadă, îi întrerupe Aiden vrăjeala, calm, dar neprietenos.

Luke oftează şi abandonează preambulul amical.

— Trebuie să vorbesc cu ea. Jur că pot să-i explic tot.

— Nu e o idee bună. Ar trebui să pleci, până nu te vede Julian.

— Nu vreau probleme cu Julian, clatină Luke din cap. Nu, Amelia? Tu ştii că nu vreau probleme.

Luke se uită la mine întrebător, probabil se aşteaptă să sar în ajutorul lui aşa cum a făcut el pentru mine, iar Aiden se uită la mine cu sprâncenele împreunate. Mă simt dintr-odată foarte expusă stând aşa, în camionetă, şi exact când mă pregătesc să îndrug ceva, Julian observă cu cine vorbim.

— Nenorocitul naibii, mârâie el la Luke când e destul de aproape, cu Noah după el.

Luke ridică mâinile, ca şi cum ar fi vrut să arate că nu reprezintă vreo ameninţare.

— Vreau doar să vorbesc cu ea.

— Dacă voia să vorbească cu tine, nu ţi-ar fi blocat numărul şi n-ar fi stat departe de tine, spune Julian.

— Vreau să-i spun că m-am schimbat...

— Ea nu vrea să audă asta, idiotule! Trebuie să pleci înainte să te vadă aici.

— Julian, ce s-a întâmplat?

O voce curioasă străbate atmosfera ostilă.

Ne întoarcem toţi şi o vedem pe Annalisa venind cu Charlotte, Mason şi Chase. Niciunul dintre noi nu a văzut când a apărut SUV-ul lui Mason, întorcându-se de la cea mai apropiată toaletă normală.

— Iubito, urcă în maşină, spune Julian simplu, încercând să-i blocheze privirea, ca să nu-l vadă pe Luke.

Nefiind fata care să primească ordine, Annalisa continuă să se apropie. Îmi dau seama care e momentul în care îl vede pe Luke, pentru că încremeneşte cu piciorul în aer, după care îşi revine, pune piciorul jos şi rămâne pe loc.

— Hei, Lise, spune Luke, cu timiditate.

— Ce naiba cauţi aici? răspunde ea.

— Ultima dată când am verificat, asta era o ţară liberă. Oricine se poate duce la o cursă ilegală să facă pariuri, glumeşte el, încercând să alunge tensiunea.

Pe faţa Annalisei se vede un amestec de emoţii, ca şi cum nu ar şti ce să facă, să ţipe, să plângă, să fugă sau să-i dea una între picioare. Este limpede că Annalisa nu se simte bine în situaţia asta şi că trebuie să plece înainte să se întâmple ceva ireparabil. Îl voi scoate eu pe Luke de aici şi o să pun punct situaţiei – la urma urmei, m-a salvat o dată, aşa că n-o să-mi facă nimic.

Sar din remorcă, fac un pas în faţă, dar sunt oprită de o mână fermă care mă prinde de încheietură. Aiden mă trage încet lângă el, clătinând uşor din cap, ca şi cum ar şti deja ce vreau să fac, numai că nu vrea s-o fac. Julian, care s-a săturat de fratele Annalisei, se aşază exact în faţa lui cu corpul lui lucrat, de 1,90 m, vizibil mult mai musculos decât trupul lui Luke. Dar eu l-am văzut pe Luke în acţiune şi ştiu că are ceva forţă în el.

— Ce-ar fi să pleci la maşina ta? spune Julian cu o voce care arată clar că nu e o propunere, ci un ordin.

— N-am venit aici să fac necazuri. Vreau s-o fac pe Anna să înţeleagă că m-am schimbat. Vreau să fac parte din viaţa ei, spune Luke, mai mult pentru Annalisa, decât pentru Julian.

— Nu te vreau în viaţa mea! Ţi-ai bătut joc de şansa asta când mi-ai făcut atâtea probleme şi ai plecat când aveam nevoie de tine! strigă la el Annalisa din spatele lui Julian, furia din ochii ei albaştri şi pătrunzători fiind accentuată de fardul şi dermatograful negre.

— Lise, te rog...

Luke dă să treacă pe lângă Julian, într-o încercare disperată de a se apropia de ea. Julian întinde braţul şi îl împiedică să înainteze.

Annalisa se aşază în faţa lui Luke, cu braţele încrucişate, şi îl ţintuieşte cu o privire dură.

— Nu mai ai dreptul să-mi spui Lise. Nu mai ai dreptul să faci parte din viaţa mea.

Luke nu încearcă să se lupte cu Julian sau să-i dea la o parte braţul; stă pur şi simplu acolo, uitându-se la Annalisa cu un aer suferind, dar hotărât.

— Dar sunt fratele tău.

Uitându-te la Luke şi la Annalisa, e greu să sesizezi vreo trăsătură comună. Are aceiaşi ochi albaştri strălucitori, cum are Annalisa, dar părul lui e mai deschis la culoare cu câteva tonuri şi pielea lui e măslinie, în timp ce ea e albă. El e înalt şi slab şi nu se vede că sunt fraţi decât dacă stau unul lângă altul şi ştii deja asta.

— Anna? spune Julian, întrebând dacă vrea să-l îndepărteze pe Luke.

Ea ridică mâna, fără să-şi ia ochii de la Luke, şi îi spune să se oprească.

— Nu eşti fratele meu, spune ea pe un ton sec, plin de răutate.

— Nu avem același tată, dar suntem rude de sânge, o corectează Luke.

Asta explică diferența evidentă dintre înfățișările lor: Luke este frate vitreg cu Annalisa. De fapt, nu știu nimic despre familia ei. Faptul că are un frate vitreg e singurul lucru pe care îl aflu. Nu vorbește despre viața ei, iar eu nu am insistat. Singurele lucruri pe care mi le-a spus despre ea au fost în ziua aceea, la sală.

— O rudă de sânge nu mi-ar fi făcut așa ceva.

— Lise, știu că am făcut niște chestii, dar *suntem* rude de sânge.

— *Nu ești rudă cu mine,* se răstește ea, vizibil gata să explodeze. Mason e rudă cu mine fiindcă m-a lăsat să dorm la el acasă. Noah e rudă cu mine pentru că mă ajută să zâmbesc și să râd și mă scoate din tristețea mea permanentă. Chase e rudă cu mine pentru că mă duce cu mașina unde vreau și îmi aduce în fiecare zi să mănânc. Aiden e rudă cu mine pentru că a organizat funeraliile și mi-a dat bani să plătesc facturile. *Julian* e rudă cu mine, continuă ea, fiindcă face tot ce am spus până acum, fiindcă mă sprijină în orice situație și fiindcă e unicul om stabil din viața mea. Și tu, ce-ai făcut? *Ai omorât*-o pe mama noastră. Pe mine m-*ai părăsit*. Aveam șaisprezece ani, nu aveam părinți, nu aveam unde să mă duc, și tu ce-ai făcut? M-ai părăsit ca să te droghezi! Nu ești decât un *drogat egoist* de douăzeci de ani și nu vreau să-ți mai văd vreodată fața, pentru că jur pe cruce că în clipa asta fac mari eforturi să nu ți-o zdrobesc.

— Lise...

Vocea lui Luke devine gâtuită.

— Am încheiat discuția, spune ea, reluându-și aerul calm.

Se duce la camioneta lui Julian, urcă pe scaunul pasagerului și trântește portiera violent.

— Ai auzit ce a spus. Pleacă de aici până nu se răzgândește și vine să-ți zdrobească fața, îi spune Julian lui Luke, care nu face niciun gest să plece.

Se uită cu tristețe spre camioneta lui Julian, apoi se întoarce încet și se îndepărtează descurajat.

Era clar că nu a fost reuniunea de familie pe care o așteptase.

❖

Cu Luke plecat și cu Annalisa fumegând de furie în mașina lui Julian, noi rămânem stânjeniți, digerând cele întâmplate. Suntem debusolați, ne uităm unii la alții, neștiind ce să facem după situația aceea atât de tensionată și emoțională – nici măcar Noah nu găsește ceva de spus. Julian pare încurcat, ca și cum nu se poate hotărî ce să facă, să se ducă s-o liniștească pe Annalisa sau s-o lase în pace.

— Eu o să... mda.

Pornește spre mașină, în sfârșit hotărât.

Urcă la volan dar nu pornește mașina, se folosește doar de intimitatea pe care i-o oferă pentru a sta de vorbă cu iubita lui.

— Deci, s-a întâmplat, începe Noah.

— E numai vina ta, Noah, îl acuză Mason.

— *Ce?* Cum adică e vina mea?

— De când ai început tu să te plângi că ratezi toate scandalurile, numai scandaluri avem pe cap, zâmbește Mason, spărgând încordarea cu comentariul lui.

— Da, presupun că ai dreptate. Cel puțin acum nu mai ratez nimic.

Și cu replica asta haioasă atmosfera tensionată dispare.

— Hei, Amelia? Poate că scandalul e lucrul pe care îl avem în comun? Încă n-am găsit lucrul pe care îl avem în comun şi se pare că scandalul te iubeşte, sugerează Noah.

— Poate mai căutăm, Noah. Nu vreau să invit cu bună ştiinţă scandalul în viaţa mea.

— Bine. Dar găsim noi ceva!

Noah se opreşte şi din nou se aşterne o linişte stânjenitoare.

— Deci... el era fratele vitreg al Annalisei, spune Charlotte.

Noah dă din cap, răspunzându-i.

— E prima oară când îl vede după mult timp.

— Nu cred că l-a mai văzut de mult nedrogat, adaugă Mason încet.

— Ce a vrut ea să spună? Când a spus că a omorât-o pe mama lor? întreb eu încet, şovăielnic.

Aiden, lângă mine, oftează.

— E o poveste lungă şi complicată.

— Dar ce...

Mă întrerup când simt în aer o schimbare palpabilă, nu doar în grupul nostru, ci şi pe toată pista. Ceva nu e în regulă; toţi simţim asta. Aiden e în alertă maximă, ochii lui inteligenţi şi intuitivi scanează pista, căutând potenţialele pericole pe care toţi le simţim. Se încordează brusc când îşi dă seama, întoarce repede capul spre mine şi se uită la mine cu ochii mari.

— Pleacă. *Acum*, porunceşte el, apoi se apropie de mine, îmi pune mâinile pe umeri şi mă împinge cu putere spre SUV-ul lui Mason, maşina cea mai apropiată.

Sirene.

— *Gaborii!* strigă cineva din mulţime şi toată lumea începe să se agite.

Nici nu sunt departe – probabil că nu au pornit sirenele decât când au fost, efectiv, deasupra noastră şi e clar că nu sunt doar câteva maşini. Sunt o groază de sirene. Luminile albastre şi roşii al poliţiei luminează circuitul toate deodată, blocându-i pe mulţi dintre disperaţii care voiau să fugă.

Inima mea bate haotic în piept. Nu se poate să fim arestaţi. *Nu se poate să fiu arestată!* Poliţia locală nu ştie nimic despre mine – nimeni nu ştie nimic despre mine. Doar echipa specializată care s-a ocupat de cazul meu ştie cine sunt. Arestarea nu e o opţiune. Nu pot să-mi compromit identitatea, să nu-i mai văd niciodată pe băieţi, pe Charlotte, pe Annalisa sau pe Aiden.

— *Plecaţi!* ţipă Aiden, iar noi trecem imediat la acţiune.

Portiera din dreptul lui Julian se deschide.

— *Băieţi!* strigă el.

E totul un haos. Nu ştiu cine în ce maşină urcă. Sirenele urlă în depărtare, apropiindu-se cu fiecare clipă. Maşinile demarează în toate direcţiile, pentru că toată lumea de pe circuit îşi dă seama ce se întâmplă. Nu ştiu cum o să plecăm de aici şi nu ştiu ce se va întâmpla când vom fi arestaţi. Ştiu doar că Aiden deschide portiera SUV-ului lui Mason şi mă aruncă, practic, în maşină. E gata să închidă portiera când îmi dau seama că maşina lui e parcată ceva mai departe.

— Dar tu? întreb eu disperată.

El se uită de la mine la maşina lui de la distanţă.

— O să fiu OK.

Se uită la Mason, care porneşte motorul.

— Scoate-le de aici, ia-o pe drumuri lăturalnice şi fă multe viraje. Ne întâlnim la Amelia.

Cu asta, trânteşte portiera, nemailăsând loc de obiecţii, iar Mason demarează fără să mai stea pe gânduri.

Accelerează prin mulțimea agitată, evitând mașini, oameni și autospeciale de poliție.

Cineva mă strânge de mână și abia atunci îmi dau seama că Charlotte stă lângă mine pe bancheta din spate, dar locul de lângă Mason e gol. Noah și Chase sper să fi sărit în camioneta lui Julian și să fi plecat de acolo. Pulsul meu clocotește; adrenalina fierbe. Sunt polițiști peste tot, mașinile aleargă în toate părțile, încercând să scape, iar cei care au rămas în urmă sunt arestați.

— *Mason!* țip eu când o mașină de poliție se așază orizontal în calea lui.

El trage o înjurătură și virează, corpul meu smucindu-se în stânga, spre Charlotte. SUV-ul evită la mustață mașina de poliție, iar Mason pornește pe câmp cu viteză maximă. Range Rover-ul lui e construit pentru genul acesta de teren; suntem mai norocoși ca alții, iar Charlotte și cu mine ne întoarcem să ne uităm prin lunetă, urmărind scena în timp ce ne îndepărtăm în viteză.

— Vezi undeva camioneta lui Julian sau mașina lui Aiden? o întreb eu.

— Nu văd nimic! admite Charlotte, chinuindu-se să vadă ceva în haosul acela.

Mason întoarce brusc, înjurând, iar eu și Charlotte cădem una peste alta.

— Scuze, ne aruncă el peste umăr, făcând un alt viraj, iar eu simt sub cauciucuri netezimea familiară a asfaltului, în locul terenului denivelat cu iarbă.

Mă uit în urmă și văd doar copaci. Singurele care dovedesc cele întâmplate sunt zgomotul sirenelor și luminile intermitente din depărtare. Mason virează din nou și accelerează, punând tot mai multă distanță între noi și spectacolul de rahat de pe circuit. Suntem pe un drum întunecat, luminat doar de farurile lui Mason. Nu mai e nimeni pe drum. Nu ne urmărește nimeni.

Am scăpat.

18

Drumul de o oră până la casa mea e lung și stresant. Încerc să-l sun pe Aiden din cinci în cinci minute și mă îngrijorez de fiecare dată când intră căsuța vocală. La vreo douăzeci de minute după ce am plecat de pe circuit, Annalisa răspunde la telefon. Îmi confirmă că Noah și Chase sunt cu ei și că au scăpat cu bine. Îmi mai spune că Aiden nu i-a răspuns nici ei la telefon.

Acum e aproape două și jumătate dimineața și ne înghesuim cu toții pe veranda mea, îngrijorați, cu gândul la Aiden. E clar că niciunul dintre noi nu s-ar simți liniștit să declare seara încheiată și să meargă acasă, înainte de a ști dacă a fost sau nu arestat.

Credeam că mama o să ajungă acasă pe la trei, patru, dar mașina din garaj îmi spune că e deja acasă. Măcar doarme, așa că nu trebuie să-i explic de ce facem petrecere în pijama pe verandă, în frig. Să fim sinceri, nici nu i-ar păsa. Nu îi mai pasă de mult. Mi-a trimis un mesaj, pe la miezul nopții, să nu întârzii prea mult și de atunci n-am mai avut vreun semn de la ea.

O mașină întoarce pe strada mea și farurile ei puternice luminează casele întunecate.

— Este cumva...?

Jeepul albastru trece de casa mea și își continuă drumul, răspunzând astfel la întrebarea lui Charlotte.

— Să-l sunăm iar? întreabă Noah. Poate va răspunde la al douăzecilea apel din ultima oră?

— E la volan, probabil de-asta nu răspunde, încearcă să argumenteze Mason, dar îmi dau seama că nu o face cu prea multă convingere.

— Poate ar trebui să mă reped până la el acasă, în caz că s-a hotărât să se ducă acolo, sugerează Julian.

— Dacă e să vină, aici vine. A zis că ne întâlnim aici, aici va veni, spun eu cu cât mai multă convingere.

— A trecut o oră şi jumătate de când a venit poliţia, poate ar trebui să ne gândim la bani pentru cauţiune..., începe Mason.

— Nu l-au prins! insist eu.

— Poate ar trebui să dăm drumul la televizor să vedem dacă nu transmit vreo urmărire cu poliţia, spune Chase, doar pe jumătate în glumă.

— N-avea cum să fie arestat, băieţi. Noi avem un legământ de sânge nerostit, niciunul dintre noi nu poate fi arestat decât împreună cu altul. Asta înseamnă frăţie, explică Noah cu logica lui aiuristică.

— Asta e valabil doar când faci o prostie, Noah. Zicala e că eşti arestat împreună cu prietenul tău cel mai bun dacă faci o prostie, şi nu curse ilegale sau pariuri, îl corectează Chase.

— Să fii pilot de curse şi să nu poţi scăpa de poliţie e ceva stupid, explică Noah. Deci nu poate să fie arestat, fiindcă nu e niciunul dintre noi la pârnaie cu el.

Ne dăm ochii peste cap, bucuroşi în sinea noastră de talentul natural pe care îl are Noah de a mai reduce din tensiune.

— Noah, nu a auzit nimeni de zicala asta stu..., se întrerupe Julian când auzim sunetul superb pe care îl face motorul Challenger-ului, când Aiden intră pe stradă.

Se aude un cor de suspine uşurate când Challenger-ul negru opreşte în faţa casei şi Aiden coboară din el. Învăţându-mi lecţia de ultima oară când m-am făcut complet de râs în faţa tuturor, îmi stăpânesc dorinţa de a mă arunca în braţele lui. El se apropie de verandă şi noi zâmbim uşuraţi.

— Vedeţi? Eu v-am spus! Zi-le tu de legământul de sânge, Aiden! Zi-le! exclamă Noah.

Aiden se uită la el nedumerit.

— Ce?

— Îl ştie, îi spune Noah lui Charlotte, care stă în stânga lui.

Aiden vine la mine şi mă ia în braţe, iar eu mă lipesc instinctiv de el şi îmi odihnesc capul pe pieptul lui, uşurată că e bine.

— Eşti OK? îmi şopteşte el, în timp ce toată lumea râde acum de ideea caraghioasă că a fost arestat.

— Da. Tu?

Îmi dă o şuviţă de păr după ureche.

— Mai bine acum.

Îi mulţumesc în gând lui Dumnezeu că am capul înfundat în pieptul lui, altfel mi-ar vedea îmbujorarea puternică şi zâmbetul de idioată.

— De ce nu răspunzi la telefon, măgarule? îl ceartă Annalisa. Ne-ai speriat pe toţi!

Aiden îmi dă drumul, dar îşi menţine braţul peste umerii mei, iar eu mă lipesc de el, savurând apropierea şi căldura lui.

Nu ştiu ce suntem noi. Nu e ca şi cum am fi avut vreo întâlnire sau ne-am fi sărutat. Dar mi se pare ceva firesc când sunt cu Aiden – e ceva reconfortant, cald şi încântător şi mă face să mă simt în siguranţă.

— L-am scăpat pe undeva, mărturiseşte el.

— Frate, ce naşpa, spune Noah. Acum o să audă cine-ştie-ce golan mesajele mele vocale şi o să se îndrăgostească pe loc de mine. Va trebui să-mi schimb numărul, ca să nu mă hărţuiască golanul.

— N-o să te hărţuiască niciun golan, Noah, îşi dă Annalisa ochii peste cap.

— Oricum, telefonul meu e protejat cu parolă, spune Aiden.

Şi al meu e acum. După ce l-am pierdut la petrecerea de Halloween şi Aiden mi l-a dat înapoi după ce a umblat prin el, mi-am învăţat lecţia. Numai că aşa am ajuns să capăt numărul lui Aiden, deci n-a fost prea rău că n-am avut parolă.

— De ce ţi-a trebuit o oră jumate să ajungi aici? Noi n-am făcut atât de mult, întreb eu, gândindu-mă dacă nu cumva a fost urmărit de poliţişti.

— Au blocat drumurile principale din jurul pistei. A trebuit să vin pe drumul lung, explică el.

— *Adevărata* întrebare pe care ar trebui s-o punem e „ce naiba s-a întâmplat?", exclamă Noah.

— Noah are dreptate, spune Julian. Poliţiştii nu şi-au făcut apariţia niciodată în istoria circuitului.

— Şi dacă erau atâţia, e clar că i-a chemat cineva. N-au venit din întâmplare, adaugă Mason.

— Ciudat cum au apărut *după ce* Ryan a încasat-o şi el cu prietenii lui au părăsit circuitul...

Annalisa se opreşte, lăsându-ne să-i ghicim gândurile.

— Doar nu crezi că...

— Ba da, îi răspunde ea lui Charlotte.

— Dar dacă el a chemat poliţia, niciodată n-o să se mai poată întoarce pe circuit. Locaţia aia nu mai poate fi folosită, fiindcă acum poliţiştii au aflat de ea. El şi prietenii lui nu făceau bani acolo? mă mir eu.

— Cred că în momentul acela era mai furios pe Aiden şi pe faptul că a pierdut şi, aşa cum face întotdeauna, s-a lăsat condus de impulsivitate şi de furie, argumentează Julian.

— Să cheme poliţia e o manevră tipică pentru un nemernic ca Ryan, consimte Mason.

Îmi dezlipesc capul de pe pieptul lui Aiden ca să mă uit la el.

— Ar fi în stare de asta?

Aiden strânge din buze, gândindu-se la posibilitatea asta.

— Probabil că da.

Un cor de înjurături răsună în cercul nostru.

— Ce o să facem? Trebuie să i-o plătim nemernicului!

Annalisa vrea cu tot dinadinsul răzbunare, probabil bucuroasă că îşi poate redirecţiona furia spre ceva, după confruntarea cu Luke de mai devreme.

Toată lumea e de acord şi începe să se gândească la diverse modalităţi de răzbunare, dar eu mă crispez, lucru care nu îi scapă lui Aiden, din moment ce stau lipită de el. E ca atunci când mi s-a vandalizat maşina; când toată lumea se gândea cum să i-o plătească lui Ryan, iar eu nu voiam să facă asta.

Aiden se foloseşte de mâna de pe umărul meu ca să-mi mângâie braţul.

— Ce s-a întâmplat? mă întreabă el încet.

— N-ar trebui să ne răzbunăm.

— Ce? De ce naiba n-ar trebui? întreabă Annalisa.

— Era să fim arestaţi, Amelia. Arestaţi! subliniază Noah.

— Ca să nu mai spun că aşa făceam bani! Aiden are copii în grija lui! Ce o să facă acum? Nu poate să facă nici un sfert din cât făcea lucrând undeva part-time! ripostează

Mason, din ce în ce mai înfuriat de situaţie, pe măsură ce înşiră pagubele.

— Răzbunarea nu-mi va aduce bani, argumentează Aiden, calm.

— Cum? Aiden, pe tine te afectează mai mult ca pe toţi. Ar trebui să fii cel mai supărat. Nu poţi să-mi spui că nu vrei să te răzbuni, spune Julian.

Aiden se uită în jos la mine şi, în scurtul nostru contact vizual, vede disperarea din ochii mei, după care se uită la ceilalţi.

— Nu ştim sigur că el a fost.

Mi se umple inima de bucurie, ştiind că Aiden îşi stăpâneşte furia pentru mine. Capacitatea lui nemăsurată de a intui adevărul într-o situaţie îl ajută să vadă că nu vreau ceva. Firea lui calculată şi intuitivă îi spune că eu nu vreau răzbunare şi pune grijile mele mai presus de dorinţa lui de răzbunare.

— A făcut-o sau nu, nu putem să-i facem nimic, explic eu, încercând să-i conving să-mi accepte punctul de vedere. Am mai spus asta, noi ne răzbunăm pe el, el se răzbună pe noi şi mergem aşa până când o să avem necazuri. Deja treaba e serioasă. A încălcat legea ca să-mi vandalizeze maşina, iar acum *a chemat oamenii legii* ca să ne aresteze. Serios, pasul următor o să fie să ne înjunghie sau cine ştie mai ce. *Vă rog,* nu putem fi oameni cu capul pe umeri şi să trecem mai departe?

Annalisa izbucneşte:

— Îi smulg tendoanele cu dinţii lui şi îi tai bărbăţia dacă încearcă ceva.

— Sunt de acord cu Amelia, situaţia scapă de sub control, spune încet Charlotte.

— Ce e cu voi, fraţilor? Trebuie să ripostăm dur! spune Annalisa, vizibil mai frustrată şi mai furioasă.

E limpede că nu s-a calmat după confruntarea cu fratele ei. Sigur, e agresivă şi ştiu că nu e numai gura de ea

– chiar s-ar lua la bătaie cu Ryan –, dar furia ei are rădăcini mai adânci, nu se rezumă doar la nenorocitul de frate vitreg pe care îl are Aiden.

Julian pare că înţelege şi el.

— E târziu. Suntem cu toţii obosiţi. Ce-ar fi să dormim puţin şi să vorbim mai târziu.

Un cor aprobator se aude din grupul nostru. Seara asta a fost lungă şi stresantă şi fără să mai facem şi dezbateri. Sper să îi pot convinge că răzbunarea nu e o idee bună. Nu numai pentru binele meu, ci şi pentru al lor.

19

După ce îşi iau la revedere, prietenii mei se îndreaptă spre maşini, să plece acasă. Aiden rămâne pe loc, nu dă vreun semn că vrea să meargă la maşină. Mason mai întârzie o clipă, dar când vede că Aiden nu vrea să plece, se întoarce încet şi se îndreaptă spre SUV.

— Eu o să... hmm. Ne vedem sus. Noapte bună, spune Charlotte şi se strecoară în casă pe nesimţite.

Mă aşez pe treptele din faţa casei şi Aiden face la fel. Cu toată lumea plecată şi Charlotte în casă, mă izbesc brusc seninătatea şi calmul nopţii de iarnă, atât de diferite de evenimentele nopţii.

— Chiar nu vrei ca ei să-i plătească?

— Nu crezi că s-a ajuns destul de departe? Ştiu că nu te vei înţelege niciodată cu Ryan şi nici nu ţi-aş cere asta, spun eu. Dar nu cred că răzbunându-ne pe el obţinem ceva. Am scăpat cu bine, iar tu ai în continuare cele patru mii de dolari de la el. Cred că noi am câştigat în situaţia asta.

El dă din cap şi priveşte la strada liniştită din suburbie, la nimic în mod deosebit. Ştiu că este iritat la culme de Ryan. Deja avea motivele lui să-l urască, dar acum Ryan i-a atacat direct pe el şi pe prietenii lui.

— O să le dăm timp tuturor să se calmeze, spune el după câteva minute de tăcere. Se vor răzgândi.

Dau din nou din cap, uşurată că Aiden e dispus să lase furia deoparte. Ideea de a trece peste asta nu are legătură doar cu mine şi Tony, ci cu toată lumea. Ryan va ajunge să escaladeze situaţia până când se va înrăutăţi la maximum şi se va transforma într-un război adevărat, nu va mai fi o simplă rivalitate între liceeni.

— Ce s-a întâmplat cu Jonesy şi ceilalţi de pe circuit? întreb eu aiurea.

— Nu am văzut cine a fost arestat, dar dacă Jonesy sau ceilalţi tipi îşi vor da seama că Ryan a chemat poliţia, va avea mai multe necazuri decât îi facem noi.

Dau din cap. În ciuda staturii lui, Jonesy are nişte muşchi masivi – în mod sigur nu e o persoană pe care vrei s-o enervezi.

— Ce o să faci în legătură cu banii? întreb eu încet.

El se uită din nou la stradă gânditor.

— O să văd.

— Asta era modalitatea prin care Jonesy câştiga bani, nu? O să găsească o altă locaţie pentru curse şi va fi ca şi cum nimic nu s-a întâmplat, spun eu, încercând să-mi păstrez optimismul. Măcar ai patru mii de dolari care să te ţină până atunci.

El se uită la mine cu o expresie gânditoare şi serioasă.

— Nu, n-am.

— Ai pierdut şi banii cu telefonul? La naiba, Aiden. Te rog, nu-mi spune că ai pierdut cei patru mii de dolari câştigaţi de la Ryan *şi* cei patru mii pe care i-ai pariat tu. Poate că poliţiştii au plecat şi am putea să ne ducem...

— Amelia, îmi întrerupe el discursul agitat. Nu am pierdut banii. Îi am aici.

Scoate două plicuri, unul cu banii pariaţi de el şi unul cu banii lui Ryan.

— Atunci de ce ai spus că nu ai banii?

El pune plicul lui în buzunar şi mi-l întinde mie pe celălalt.

— Sunt banii tăi, spune el, îmboldindu-mă să-l iau.

Întind mâna şovăitor, iau plicul şi îl ridic, nedumerită.

— Ce tot spui?

— Unicul motiv pentru care am concurat cu Ryan a fost să obţin de la el bani pentru maşina vandalizată. Sunt ai tăi, spune el cu privirea pătrunzătoare şi cu vocea sinceră.

Aiden îmi dă patru mii de dolari? Pe care *el* i-a câştigat? Pentru care şi-a riscat banii *lui*?

— Nu pot să-i iau.

Întind hotărâtă mâna şi aştept să ia plicul.

El se uită la plic şi apoi la mine.

— Ba da, poţi.

— Nu, chiar nu pot.

Îi arunc plicul în poală, pentru că el nu schiţează nici un gest să îl ia.

— Gândeşte-te că îţi plătesc cu ăştia cauciucurile noi şi vopseaua. Şi pentru stresul de a aduce o maşină de tractare şi un mecanic la ora aceea târzie, şi pentru că ai rezolvat totul atât de repede.

El ia plicul şi mi-l aruncă înapoi, încăpăţânat.

— Ţi-am mai spus, îmi erau datori. Nu m-a costat nimic.

Mă doare în piept. Mi se strânge inima de vinovăţie şi de regret. Aiden e atât de sincer şi de onest cu mine, iar eu n-am făcut nimic să o merit.

Îi arunc din nou plicul.

— Te-a costat o favoare. Aiden, nu merit banii ăştia, sunt ai tăi. Ai concurat pentru ei, ţi-ai riscat banii pentru ei, iar Ryan e mai mult problema ta, decât a mea. Păstrează-i.

El ia plicul şi mi-l aruncă înapoi.

— Ţi-am spus...

— Nu îi vreau.

Arunc repede plicul.

— Dar eu vreau...

Mi-l aruncă înapoi.

— Nu îi iau.

Şi iar îi arunc plicul.

Sătul de atâtea aruncări de colo-acolo, Aiden mă apucă de încheietură delicat, dar ferm, îmi trage mâna spre el, îmi pune plicul în palmă şi îmi strânge degetele.

— Sunt ai tăi, spune el cu vocea joasă, nelăsând loc de obiecţii.

Suntem aşa de aproape, încât îi văd genele negre care îi încadrează ochii cenuşii şi simt ce bine miroase.

De ce nu pot fi şi eu o fată obişnuită, şi nu una care trebuie să ascundă cine e de fapt, să fugă ca să scape cu viaţă şi să-i mintă pe oamenii la care ţine cel mai mult? De ce nu pot şi eu să mă bucur că sunt cu Aiden, şi să nu îmi sară inima în gât din cauza conştiinţei mele, de fiecare dată când trebuie să-l mint? De ce trebuie să mi se rupă câte o bucăţică din inimă de fiecare dată când Aiden îmi spune „Amelia", şi nu Thea? Mi-aş dori să-l aud rostindu-mi numele adevărat, doar ca să savurez felul în care sună venind de pe buzele lui perfecte.

Dumnezeule. Adună-te, Amelia. Zici că eşti îndrăgo...

Nu.

Nup. Nup. Nup.

Ţine-te departe de cuvântul acela.

Îmi dau seama brusc de intimitatea poziţiei în care ne aflăm – de cât suntem de aproape. În timpul disputei, piciorul meu drept a ajuns peste piciorul lui stâng. Mâna lui caldă mă ţine ferm de încheietură şi braţul meu e lângă pieptul lui. Faţa mea e la doar câţiva centimetri de a lui.

Ochii lui se îndreaptă spre buzele mele, după care revin să mă ţină prizonieră cu privirea lui. Simt că mi se

accelerează pulsul şi respiraţia îmi devine neregulată. Şi dintr-odată nu mai pot gândi, nu mai pot respira, inima mea n-a bătut aşa de repede în viaţa mea; toate pentru că Aiden mă sărută.

Aiden mă sărută şi totul e bine în lume.

Tot stresul meu, toate problemele şi grijile mele se topesc odată cu moliciunea şi intensitatea atingerii buzelor lui. Totul din jur încetează să mai existe şi eu mă concentrez asupra focului fierbinte care mă furnică acolo unde mă atinge şi care mi se răspândeşte apoi în întreg corpul.

Îi simt mâinile puternice pe mijlocul meu, cum mă trag mai aproape, în timp ce limba lui alunecă pe buza mea de jos şi, efectiv, mă topesc în el. Niciodată nu a fost ceva atât de perfect. Niciodată nu am dorit aşa de mult pe cineva. Niciodată nu m-a sărutat cineva aşa – inima mea nu poate să se hotărască, să se oprească sau să bată mai repede.

Mintea mi-e chinuită de un impuls iritant, care îmi aminteşte că nu am voie să simt asta; că nu am voie să fiu fericită cu Aiden. Cu regret, mă îndepărtez şi mă uit la el.

— Bine. Dacă ai adus un argument atât de grozav, o să păstrez banii. Dar n-o să cheltuiesc niciun ban pentru mine, glumesc eu, ca să sfâşii tăcerea intensă şi intimă care se aşterne.

Aiden râde, îmi dă drumul, iar eu îmi iau piciorul cu regret de unde era, peste piciorul lui.

— Sunt banii tăi, poţi să-i cheltuieşti cum vrei, zice el.

— O să găsesc o modalitate de a-i cheltui pentru noi toţi. Ca un fel de răsplată că am trecut printr-o astfel de poveste.

Oricât de mult mi-ar plăcea să stau aici şi să mă pup cu Aiden, e târziu şi sunt obosită. Ne spunem noapte bună şi el îmi aminteşte că maşina mea va fi gata luni dimineaţă.

— Îţi mulţumesc încă o dată pentru tot, Aiden.

El coboară scările verandei şi merge încet cu spatele spre maşină.

— Ne vedem mai târziu.

Eu rămân unde sunt, stând pe verandă cu plicul în mână, şi îmi cuprind trupul în braţe, simţindu-mă brusc înfrigurată.

— Eşti sigur cu banii? mai întreb eu o dată, ca să mă asigur.

— Păstrează-i.

Se întoarce şi parcurge restul drumului până la maşină, iar eu stau acolo, uitându-mă după el.

Ajunge la maşină, deschide portiera, se opreşte şi se întoarce spre mine.

— Nu uita să înveţi pentru testul de luni la analiză, îmi spune el cu un zâmbet adorabil.

Îi zâmbesc şi eu.

— Cum aş putea să uit?

20

Toată noaptea şi toată dimineaţa am simţit că plutesc în al nouălea cer. Aiden are stilul lui de a mă face să mă simt bucuroasă şi agitată în acelaşi timp. A câştigat patru mii de dolari pentru mine, pentru numele lui Dumnezeu. Încă extatică din cauza diverselor emoţii pe care mi le stârneşte Aiden, intru în casă după ce am condus-o pe Charlotte.

— Amelia, mă strigă mama din bucătărie, nepărând prea fericită.

Înlemnesc şi îmi dau ochii peste cap auzindu-i tonul dezaprobator.

— Vino aici, spune ea iritată.

Oftez şi intru în bucătărie, unde stă cu braţele încrucişate la piept şi cu o expresie dură.

— Ai venit târziu. Unde ai fost toată noaptea?

— În oraş, spun eu nonşalantă.

Ea expiră cu zgomot, vizibil enervată.

— Deci, la ce oră ai ajuns acasă?

— Nu sunt sigură.

— De ce eşti aşa de dificilă? Trebuie să fii mai responsabilă, predică ea inutil.

Îmi încleştez pumnii şi unghiile mi se înfig în palme.

— E prima oară când ai fost acasă de nu mai ştiu când, mă răstesc eu la ea, sătulă de rolul de „părinte grijuliu" pe

care îl joacă. Stai mai mult la serviciu și prin țări străine decât cu fata ta. În mod normal nici n-ai fi știut dacă am fost sau nu acasă, s-a întâmplat să fii azi acasă. Așa că scutește-mă de faza asta cu mama îngrijorată.

— Nu e vorba doar că sunt îngrijorată pe unde umbli. Trebuie să fii responsabilă. Nu ne permitem o scăpare din partea ta! Poate că nu sunt eu prea mult pe acasă, dar observ niște lucruri. Lucruri precum sărutul tău de azi-noapte cu băiatul acela...

— M-ai *spionat*?!

Nu pot să cred că a făcut asta! E invadarea intimității!

— Sunt *mama* ta. Nu se cheamă că te spionez dacă ești copilul meu – mai ales când copilul riscă atât. Ți-ai făcut de cap. să nu crezi că n-am observat că mașina ta nu e aici. Unde e? Și măcar ai dormit aici joi seara?

Mă uit țintă la ea, cu fața încremenită. Am dormit la Charlotte, dar mama nici măcar nu era acasă. Nu credeam că o să-și dea seama.

Sunt scutită de răspuns când ea continuă:

— Uite ce e, am întâlnit pe cineva și nu vreau să fiu nevoită să mă mut iar. Știi că Tony te caută, iar tu umbli brambura, faci ce vrei, cu cine vrei și când vrei!

Fața îmi arde.

— Păi, asta e ipocrizie! Tu poți să ai prieten, iar eu nu?

— Nu, tu în niciun caz *nu poți*. Ce știi tu de băiatul ăsta? Nu în el poți avea încredere *deplină*, Amelia. Ci în mine. Tu nu trebuie să te apropii de oameni.

— Dar tu...

— Cine e adultul aici? Eu pot să fac ce vreau, pentru că știu să-mi prioritizez nevoile.

Lumea mea se zdruncină.

— Ei, poate că ar trebui să te muți cu noul tău iubit și să uiți definitiv de mine! Ochii care nu se văd se uită, nu?

Respiră adânc, să se calmeze, şi faţa îi devine gravă.

— L-am sunat pe agentul Dylan.

Agentul care se ocupă de cazul meu. Cel care răspunde la întrebările noastre, se ocupă de actele noastre şi de mutări.

— OK. Şi?

— I-am spus că vreau să fim relocate.

Îngheţ. Totul îngheaţă. Mi se opreşte inima şi tot sângele mi se scurge din obraji.

— Dar... dar nu poţi să faci asta pur şi simplu!

Nu se poate să ne relocheze! Nu acum!

— Tocmai mi-ai spus că ai un iubit! Eşti dispusă să-l părăseşti aşa?

— E mai important să fim în siguranţă. În plus, nu pot să iau mereu zboruri spre nord-est ca să-l văd.

E rece şi detaşată de toată discuţia asta, de parcă nu a aruncat o bombă în viaţa mea.

— Mamă, o să fiu mai atentă. Nu trebuie să plecăm, o rog eu, cu ultimele puteri ale unui muribund.

— Şi agentul Dylan consideră că e mai bine. Trebuie să te apărăm de Tony.

— Atunci ar trebui să-l prindă pe Tony, şi nu să ne mute pe noi tot timpul! izbucnesc eu.

Ea oftează.

— Ştii că nu e aşa de simplu. Trebuie să ne mutăm înainte să fie răniţi nişte oameni sau mai rău. E doar o chestiune de timp până să apară Tony. De data asta putem să i-o luăm înainte. Mi-au spus că durează vreo două săptămâni, poate după revelion...

Nu mai pot suporta. Pe ea, discuţia asta, finalitatea tonului ei. Nu îi mai dau ocazia să mai spună ceva, mă răsucesc pe călcâie şi alerg pe scări.

Perfect. Lasă în seama mamei să-mi distrugă starea de exaltare în care mă adusese Aiden. Trântesc uşa de la dormitor, ca şi cum asta m-ar ajuta să mă simt mai bine, dar cuvintele ei mă macină. Oare are dreptate? Îmi uit responsabilităţile? Le voi face rău prietenilor mei dacă nu plecăm?

M-am îndrăgostit nebuneşte de Aiden, n-are rost să neg asta. A început să însemne foarte mult pentru mine, mai mult decât a însemnat vreodată cineva, iar asta complică foarte mult lucrurile. Chiar şi aseară, ajunsesem să mă gândesc la cuvântul care începe cu „D". Nu m-am gândit niciodată la cuvântul acela în relaţie cu vreun băiat. Sigur, ştiu că eu nu simt cuvântul cu „D" pentru Aiden, dar mă sperie gândul că aş putea să simt foarte uşor şi foarte repede. Aiden merită ceva mai bun ca mine.

Deschizând uşa şifonierului, scot iar cutia de pantofi şi mă uit pe toate relatările şi articolele apărute de la accidentul tatălui meu până la moartea Sabrinei. Citesc articolele despre răpirea mea şi despre „Isabella" şi „Hailey". Mă uit la toate ameninţările cu moartea şi la dovezile care arată că Tony a găsit întotdeauna o cale de a mă localiza şi de a mă chinui, înainte de a încerca să mă ucidă. Mă uit la vechile mele acte false – fiecare din alt stat – şi la actele mele adevărate şi mă gândesc cum a trebuit mereu să mă mut şi să mă despart de oamenii pe care i-am întâlnit în fiecare dintre acele locuri. Am fotografiat în secret actele mele înainte să plecăm prima oară, şi aşa am făcut la fiecare mutare, pentru că mi-a fost greu să las o părticică din mine undeva, de câte ori vine Tony după noi.

De-asta păstrez cutia de pantofi – ca să nu uit. Să nu uit că Tony nu va renunţa niciodată să mă caute. Că nu pot să greşesc şi să mă apropii prea mult de oameni, pentru că în final o să-i părăsesc.

Pe prietenii mei, pe toţi, chiar şi pe Aiden. Toţi au găsit o cale de a se strecura în inima mea şi de a-şi face un loc acolo pentru totdeauna. Nu am avut niciodată prieteni care

să însemne atât de mult pentru mine, nici măcar înainte de accident. Mi-au fost alături; m-au susţinut şi m-au apărat. Mă fac să râd, să zâmbesc şi să fiu mai fericită, în general. Nu ar trebui să fie atât de deschişi şi de sinceri cu cineva care n-a făcut altceva decât să-i mintă şi să-i amăgească. Îmi şterg lacrimile care au reuşit să-mi scape.

Iar mi se frânge inima. Oare mama are dreptate? Sunt egoistă dacă rămân aici? Ar trebui să fiu responsabilă şi să plec înainte ca Tony să mă găsească? Înainte ca prietenii mei să păţească, inevitabil, ceva? Pot să plec înainte să mă ataşez şi mai mult. Adevărul este simplu, ca şi cuvintele din articolele acelea: nu pot rămâne aici. Dar nici nu pot să plec.

Dar ce vreau eu nu contează; deja s-a stabilit. Voi pleca, probabil după revelion, dacă asta mi-a spus mama înainte să ies furtunos din cameră. Asta îmi dă o lună sau mai puţin de o lună cu prietenii mei.

21

Luni, 1 decembrie. Azi e o zi importantă din mai multe motive.

Unu: am avut un test idiot la analiză (pe care l-am înţeles oarecum). Doi: mi-am recuperat în sfârşit maşina (cauciucurile noi şi vopseaua proaspătă arată spectaculos). Şi trei: marchează începutul lunii pe care o mai am până când voi părăsi pentru totdeauna oraşul acesta şi pe prietenii mei.

Sunt şi multe motive pentru care a fost o zi oribilă.

Unu: pentru că Dave m-a pocnit în stomac vinerea trecută, acum stomacul meu are o vânătaie groaznică, uriaşă (care nu mă doare decât când merg, când mă mişc sau când respir). Doi: Aiden nu e la şcoală ca să-mi dea cheile de la maşina mea proaspăt reparată. Şi trei: marchează începutul lunii pe care o mai am până când voi părăsi pentru totdeauna oraşul acesta şi pe prietenii mei.

Cum Aiden nu e la şcoală, nu spun tuturor ce idee am pentru cheltuirea banilor – nici măcar nu le spun că Aiden mi-a dat bani. Sigur că le voi spune, dar vreau s-o fac când e toată lumea de faţă, or, grupul nu este complet fără Aiden.

Nu ştie nimeni nici unde e, dar băieţii presupun că este prea înfuriat pentru că Ryan a chemat vineri poliţia. Dar eu nu cred că aceasta e explicaţia. Am vorbit vineri cu el şi părea OK. Aiden a spus că băieţii se vor calma după un timp, şi aşa a fost. Nu mai sunt (din fericire) fixaţi pe

răzbunare, dar se uită urât la Kaitlyn şi la prietenele ei ori de câte ori trec pe lângă noi.

La finalul zilei, mă gândesc tot la Aiden şi la motivul pentru care nu e aici. I-am trimis câteva mesaje în cursul zilei, dar nu mi-a răspuns. Dacă stau să mă gândesc, n-am mai vorbit cu el de vineri seară.

Răscolesc în dulap, în caz că Aiden a pus acolo cheile de la maşină. Negăsind nimic, oftez, trântesc uşa dulapului şi mă întorc, când deodată dau cu ochii de Mason chiar lângă mine.

— Ce naiba, Mason?!

Duc mâna la inima care îmi bate nebuneşte.

El râde şi îmi zâmbeşte fără păreri de rău.

— Scuze, dar erai aşa de preocupată să-ţi cauţi cheile, că n-am putut să rezist.

Mă uit urât la el, dar nu pot să-mi păstrez gravitatea.

— Ţi-a dat Aiden mesaj să-ţi spună unde sunt cheile?

— Nup. N-am nicio veste de la el.

— Ahh! Vreau doar să plec odată din iadul ăsta!

Mason îmi oferă un zâmbet de un milion de dolari.

— De-asta e prietenul tău cel mai bun aici, ca să te ducă acasă.

Mă uit în jur, apoi din nou la el cu o faţă serioasă.

— Nu-l văd nicăieri pe Noah.

Mason se strâmbă.

— Mă refeream la mine.

— Ştiu, asta a fost fiindcă m-ai speriat, râd eu. Mersi de ofertă.

Ochii lui Mason se îmblânzesc când se uită la mine.

— Oricând, ursule K.

Mergem unul lângă altul pe holuri, într-o tăcere confortabilă, dar îmi dau seama că Mason vrea să-mi spună

ceva, după felul în care se uită la mine când crede că nu-l observ.

Sătulă de privirile lui „ascunse", oftez şi mă opresc.

— Ce este, Mason?

El îşi fereşte privirea şi se foieşte, lucru neobişnuit pentru el. Mason e întotdeauna sigur pe el şi un pic vanitos, deci e ciudat să-l văd aşa stânjenit.

— Mason?

— Cum te simţi? spune el repede, luându-mă prin surprindere.

— Bine?

El clatină din cap, nemulţumit de răspunsul meu.

— Nu, vreau să zic, *cum te simţi*?

— Mă simt *bine*? imit eu emfaza lui.

El pufneşte frustrat.

— Uite, ştiu că am promis s-o las baltă ca să fim iar prieteni, dar voiam doar să-mi cer din nou scuze că te-am lăsat singură la circuit şi că din cauza mea ai fost atacată. Trebuia să-ţi spun asta.

— Ştiu, Mason. Am trecut peste asta. Te-am iertat, nu mai ştii?

— Ba da, ştiu, adaugă el repede, cu ochii lui căprui încă plini de vinovăţie. Dar voiam să mă asigur că suntem în regulă.

— Normal că suntem în regulă.

— Stai aşa.

Se opreşte din mers şi se întoarce iar spre mine, făcându-mă să mă opresc şi eu şi să-mi dau ochii peste cap, plictisită.

— Când ai scăpat şi mi-ai spus că Luke te-a salvat, te-ai referit la...?

— Da, la *acel* Luke, spun eu, referindu-mă la fratele Annalisei. Mason, nu e important. Hai să plecăm, mor de foame.

— Anna ştie? mă întreabă el, clar nevrând să termine cu cele douăzeci şi una de întrebări.

— Nu ştie nimeni. Şi aşa va rămâne.

— Nici măcar Aid...

— *Mai ales* Aiden. Rămâne cum am stabilit, Mason. Eu te iert şi în schimb tu o laşi baltă şi nu spui nimănui. Am vorbit serios când am spus că nu vreau să se iţte vreo bătaie din cauza mea. Aiden ştie că m-am întâlnit cu Luke pe circuit, dar nu şi circumstanţele.

— Dacă Aiden află şi eu nu îi spun, o să fie furios.

— N-o să afle, îi promit eu.

Cum a trecut ceva timp de când s-a sunat, nu e prea multă lume în parcare. Din cauza asta mi-e foarte uşor să zăresc Challenger-ul negru parcat lângă maşina mea, cu Aiden în persoană rezemat răbdător de el.

— Presupun că nu mai ai nevoie să te duc acasă. Ne vedem mai târziu? spune Mason.

— Normal. Oricum, mersi, Mason.

El şi Aiden se salută din cap frăţeşte, de la distanţă, iar Mason se îndreaptă în direcţia opusă, spre SUV-ul lui.

Când mă apropii de Aiden, mă cuprinde un amestec de emoţii. Nu l-am văzut şi n-am vorbit cu el de vineri noapte, nu pot să cred cât de dor mi-a fost de el.

— Hei, nu pot să cred că ai chiulit de la test, glumesc eu ca să sparg gheaţa, când ajung la el.

Aiden nu reacţionează, nici măcar nu pare amuzat, doar îşi îndreaptă umerii, dezlipindu-se de maşină.

— Uite-ţi cheile.

Întinde mâna şi eu mă uit la cheile care atârnă în mâna lui.

— Da, mulţumesc, spun eu, nedumerită de ostilitatea cu care lasă cheile să îmi cadă în mână.

El dă din cap şi se întoarce să plece, dar eu îl prind de braţ ca să-l opresc.

— Hei, eşti OK?

Îi las braţul şi mă uit la el îngrijorată.

— Super, spune el cu o voce plină de ironie şi iritare.

Sprâncenele mi se unesc.

— Aiden, ce s-a întâmplat?

— Nimic, Amelia.

Dar tonul lui mă face să cred că într-adevăr ceva s-a întâmplat.

— Aide...

— Trebuie să plec, mă întrerupe el şi de data asta nu-l mai opresc când se întoarce, sare în maşină şi pleacă.

Aiden nu s-a purtat niciodată aşa, în special cu mine. Ceva trebuie să se fi întâmplat. Poate că e stresat de chestia că nu vor mai fi curse? Poate că îl preocupă faptul că nu ştie de unde să facă rost de bani? Nu, a fost OK când l-am întrebat de asta. A fost OK când am stat de vorbă în noaptea aceea, pe verandă la mine. Abia după... o, Doamne. Ştiam eu. Mă detestă.

Am stricat tot. Îi pare rău că m-a sărutat. Mi se strânge inima, ca şi cum cineva şi-a băgat mâinile în pieptul meu şi o strânge încet.

Nu pot să-l las să mă urască. Ştiu că după ce voi pleca mă va urî probabil, dar nu e azi ziua aceea. Mânată de încăpăţânare şi impulsivitate, sar în maşină şi pornesc în direcţia casei lui Aiden. O să stea de vorbă cu mine, fie că vrea sau nu.

Cu toate că tot drumul până acasă la Aiden trec în revistă toate lucrurile pe care aş putea să i le spun, când ajung la uşa lui şi sun cu o hotărâre pe care nu ştiam că o am

mintea mea se goleşte brusc. De toate. De ce sunt eu aici? Poate ar trebui să plec înainte să înrăutăţesc situaţia.

Nu.

Descurcă-te, Amelia. Aiden este, practic, cel mai bun lucru din viaţa ta acum, şi n-o să laşi prostia ta să strice totul. Dar ce aş putea să-i spun?

Am oprit sărutul pentru că de fapt nu sunt Amelia Collins şi te-am minţit pe tine şi pe toţi ceilalţi încă din prima zi. A, şi o să mă mut într-un alt stat în mai puţin de o lună şi n-o să mai am niciodată vreun contact cu tine. Deci, rămânem prieteni?

Mda, hai să nu facem asta.

Înainte să-mi adun gândurile, uşa solidă de stejar se deschide. Mi se taie respiraţia, reacţia automată a corpului meu când e vorba de Aiden, dar îmi dau seama rapid că ceva nu e în regulă. Cobor privirea din locul în care ar fi trebuit să fie capul lui Aiden şi văd faţa curioasă a unui puşti de nouă ani care se uită la mine.

Luată prin surprindere, mă bâlbâi.

— Hmm... salut.

Puştiul blond cu ochi albaştri îşi lasă capul pe umăr, analizându-mă.

— Eşti drăguţă.

Gura mea se deschide într-un zâmbet surprins, uimită de cuvintele lui nefiltrate şi directe.

— O, mersi!

Nu pot să-mi dau seama dacă e Jason sau Jackson, din moment ce sunt identici şi nu i-am mai văzut până acum, dar pot să spun că deja îi iubesc.

— Eşti prietenă cu Aiden? Eşti prea drăguţă să fii prietena lui. Sigur eşti bona cea nouă! O să mă laşi să mănânc prăjitură înainte de cină? Aiden nu mă lasă niciodată să mănânc prăjitură înainte de cină, e aşa de enervant, meditează Jason sau Jackson.

De-asta îmi plac copiii. Spun ce gândesc şi nu-şi fac griji pentru nimic. Puştiul ăsta mi-a zis că sunt drăguţă de două ori în cele trei secunde de când ne-am cunoscut, iar acum îşi exprimă opinia despre războiul dintre generaţii privitor la desertul de dinaintea cinei.

— Păi, de fapt...

Uşa se deschide mai larg şi dintr-odată văd dublu.

— Jason! Aiden a spus că nu avem voie să deschidem uşa când face duş! îl ceartă Jackson pe fratele lui geamăn.

Jason se strâmbă la el şi spune şoptit:

— E o fată drăguţă la uşa noastră. Cât de tâmpit să fii *să nu deschizi* uşa?

Încerc din răsputeri să-mi stăpânesc râsul. E clar că donjuanismul e înscris în ADN-ul bărbaţilor din familia Parker. Jackson se uită la mine pentru prima oară şi se înroşeşte la faţă în cel mai adorabil mod cu putinţă.

— Îmi pare rău, spune el, dar trebuie să vii altă dată, când e fratele nostru aici.

— De ce nu poate să-l aştepte în casă? îl întreabă Jason pe fratele lui.

— *Pentru că*, apasă Jackson pe cuvinte, cu un ton iritat, Aiden a spus să nu deschidem uşa! Sunt sigur că asta înseamnă că nu trebuie să lăsăm străini în casă.

Îmi dau seama că Jason e gata să se ia la ceartă cu fratele lui mai responsabil şi nu vreau să creez alte probleme.

— Copii, ascultaţi-mă, e OK, o să vin mai târ...

— Nu v-am spus să nu deschideţi uşa?

Iată-l. Motivul pentru care sunt aici. Motivul pentru care pulsul meu accelerează şi scade în acelaşi timp. Motivul pentru care plămânii mei uită să funcţioneze şi inima mea se decide să facă ture duble.

Băieţii se uită unul la celălalt cu o expresie care cel mai bine ar putea fi descrisă ca „O, la naiba" când aud vocea bubuitoare a fratelui mai mare. Dacă stau să mă gândesc,

probabil şi eu am aceeaşi expresie, pentru că încă nu am idee ce să-i spun. Nişte paşi grei se apropie repede, Aiden apare în uşă şi faţa i se relaxează vizibil când îşi dă seama că nu sunt decât eu, după care expresia se metamorfozează într-una furioasă, adresată fraţilor lui.

— Ştiţi care e regula! Uşa asta rămâne închisă dacă nu sunt aici! îi ceartă el, părând mai încordat ca de obicei.

Părul îi este încă ud şi ciufulit şi e limpede că abia a ieşit de la duş. Pare că şi-a dat seama că fraţii lui stau de vorbă cu un străin, aşa că şi-a aruncat disperat pantalonii pe el şi a fugit pe scări, uitând de tricou. Dumnezeule. Băiatul ăsta este exemplul perfect de bărbat în formă, dacă am văzut unul vreodată.

Îmi forţez ochii să se dezlipească de pe abdomenul şi pieptul lui perfecte, concentrându-mă pe faţă. Cel puţin acum ştiu că tot acel timp în care a fost la sală şi a mâncat sănătos a dat roade. Poate după ce ne împrietenim din nou mă antrenează şi pe mine. Poate o face topless...

Concentrează-te, Amelia.

Pentru că nu vreau să le creez probleme băieţilor, sunt gata să spun ceva, dar Jackson mi-o ia înainte.

— Îmi pare rău. Am auzit soneria şi am fost curios.

Stai aşa. Jason a fost cel care a deschis uşa. Jackson a fost cel care i-a spus fratelui că nu e bine. Jason îşi studiază picioarele şi se ţine de braţ, e clar că se simte vinovat, dar tot îl lasă pe frate-său să ia vina asupra lui.

Aiden închide ochii şi scoate un suspin de om învins, ciupindu-se de nas.

— Duceţi-vă sus. Vorbim mai târziu. Şi tu, Jason.

Băieţii îmi aruncă o ultimă privire, pe care eu le-o întorc cu un mic zâmbet, şi îi aud cum urcă scările.

Aiden respiră adânc, să se calmeze, apoi se întoarce cu faţa la mine.

— Ce cauţi aici?

Chinuindu-mă şi acum să-mi păstrez privirea mai sus de umerii lui goi şi sculptaţi, încerc să-mi organizez gândurile.

— Ştiu că eşti supărat pe mine şi vreau să-ţi spun că te înţeleg perfect. Adică, şi eu aş fi supărată pe mine dacă aş fi făcut asta, dar ştiu că pot să-ţi explic tot, însă nu ştiu cum, şi chiar nu vreau ca asta să ne distrugă prietenia şi chestia asta pe care o avem, dar...

— Ce naiba spui acolo? mă întreabă Aiden, oprindu-mi turuiala incoerentă.

— Hmm, despre, ştii tu... eşti supărat din cauza mea?

Aiden izbucneşte brusc.

— Nu totul se învârte în jurul tău, Amelia!

Izbucnirea lui mă ia pe nepregătite.

— A. OK.

Aiden pare sincer iritat şi încordat. Nu mi-a mai vorbit aşa de când am dat peste el în prima zi de şcoală. Pricep aluzia că nu mă vrea acolo, fac un pas înapoi să fug înainte să înrăutăţesc şi mai mult situaţia, cum fac eu totdeauna.

— Scuze, atunci. Eu o să... da.

Mă întorc să o iau la fugă şi aud uşa trântindu-se în urma mea. La nici două secunde după ce se închide, aud că se deschide din nou şi Aiden mă strigă. Rămân înţepenită pe loc şi nu mă întorc, refuzând să-l las să vadă cât de mult mă afectează. Îl simt în spatele meu, dar nu o să mă uit la el, pur şi simplu nu pot.

— Îmi pare rău, spune el şi pare sincer şi învins.

Mă întoarce cu faţa la el şi rămâne cu mâinile pe braţele mele. Pare obosit. Pare înfrânt. Pare frustrat. Pare... pierdut.

— Nu sunt supărat pe tine, începe el. Doar că mi-am vărsat nervii pe tine. Nu meriţi asta.

— E OK, Aiden. Ştii că sunt lângă tine, dacă ai nevoie de ceva.

— Vrei să intri în casă?

Aiden se întoarce pe verandă şi îmi face semn să-l urmez. Intru în casă şi închide uşa în spatele meu. Îmi scot pantofii, el îmi spune că se întoarce într-o secundă şi dispare sus, pe scări.

Nu pot să mă abţin, mă rog simultan să se ducă să-şi pună şi să nu-şi pună pe el un tricou. Adică mi-ar fi mai simplu să gândesc, dar, *fir-ar*, băiatul ăsta rivalizează cu cel mai sexy model Armani.

Aiden se întoarce în câteva clipe – din păcate, şi-a pus tricoul –, şi intrăm în bucătărie.

Mă aşez pe scaun, la masă, iar Aiden rămâne în picioare, de cealaltă parte a mesei. Pentru un moment e linişte, amândoi ne uităm unul la celălalt, neştiind cum să începem.

— Deci...

— Eu doar...

Vorbim în acelaşi timp.

— Spune tu întâi, îl încurajez eu.

Aiden respiră adânc, să se calmeze.

— Ţi-aduci aminte că ţi-am spus că în prima zi când ne-am întâlnit m-am descărcat pe tine pentru că tocmai aflasem că Greg ar putea fi eliberat condiţionat?

Dau din cap.

— Presupun că şi acum fac la fel.

— Adică...

— Da. Am aflat sâmbătă dimineaţă că va fi eliberat peste două săptămâni.

De-asta n-a luat legătura cu nimeni în weekendul acesta şi n-a venit azi la şcoală – are griji mult mai mari.

— La naiba. Îmi pare rău, Aiden.

— Chestia e că avem o poveste urâtă.

Ocoleşte masa şi se aşază pe scaun lângă mine.

— Ştiu, Aiden.

Cu toate că nu mi-a spus niciodată direct că a fost abuzat, se subînţelege.

— Ştiu că o să vină după gemeni.

— Ce? Cum aşa?

Îşi trece mâinile prin păr, vizibil stresat peste măsură.

— Pe mine deja mă urăşte fiindcă exist. Acum, după toate câte s-au întâmplat cu Ryan, plus că ştie că am făcut o petiţie ca să nu fie eliberat condiţionat. O să vină doar pentru că poate, iar eu nu pot să fac nimic să-i protejez.

— De-asta te-ai supărat aşa de tare când au deschis gemenii uşa.

El dă din cap, îşi pune coatele pe masă şi îşi sprijină capul în palme.

— Aiden! sunt eu întreruptă când unul dintre gemeni intră în fugă în bucătărie, iar el îşi îndreaptă spatele.

— Tyler tocmai a primit un căţel! Putem să ne ducem să ne jucăm cu el? întreabă Jason, ţinând în mână un telefon, în timp ce Jackson dă din cap entuziasmat.

— Nu, răspunde Aiden, fără să le dea explicaţii. Duceţi-vă şi jucaţi-vă în curtea din spate. Îi spuneţi lui Tyler să vină aici, dacă vrea, dar voi staţi aici.

— Dar, Aid...

— Nu. Afară. Acum, îl întrerupe el pe Jason pe un ton care nu admite replică.

Gemenilor le piere entuziasmul şi amândoi, cu telefonul în mână, se îndreaptă cu paşi grei spre uşa glisantă dublă din bucătărie care dă în curte.

Jason îşi reia conversaţia cu Tyler când ies pe uşa care dă în exterior.

— Nu, ştiu că nu poţi să vii la noi, dar...

— Şi aveţi grijă să fie poarta încuiată! strigă Aiden după ei, în timp ce Jackson închide uşa.

E stresat, obosit şi probabil simte că trebuie să treacă singur prin asta. Nu are pe nimeni care să-l ajute cu gemenii, iar acum e aşa de protector pentru că refuză ca gemenii să aibă aceeaşi copilărie plină de abuzuri pe care a avut-o el.

— Suntem alături de tine, Aiden. Nu numai eu, Noah, Mason, Julian şi toţi ceilalţi. Nu eşti singur. O să avem grijă să nu le poată face rău...

— Nu pricepi! spune el mai tare decât ar fi fost cazul, făcându-mă să tresar automat; văzând asta, capătă o expresie vinovată.

— Ajută-mă tu, îi răspund eu calm.

Aiden oftează şi îşi freacă ceafa.

— Greg deţine custodia legală.

— Cum? Am crezut că...

Mă opresc, nici măcar nu ştiu ce să-i spun.

— Mama l-a trecut ca tutore până când împlinesc eu optsprezece ani. Dacă ar mai fi stat în puşcărie două săptămâni, aş fi avut custodie deplină.

Ridic din sprâncene, încercând să înţeleg toate elementele înainte de a încerca să-i ofer o soluţie.

— Şi legal cine are acum custodia lor, dacă el e la închisoare?

— Pentru că nu am optsprezece ani, Greg are custodie legală. El poate să o delege către o terţă parte, în cazul de faţă către soţia lui. Cum băieţii stau cu mine, e limpede că nu s-a pus niciodată în aplicare asta. Paula nu are nici cea mai mică dorinţă să întreţină doi copii care n-au nicio legătură cu ea.

Deci gemenii ar fi trebuit să stea cu mama lui Ryan, pentru că Aiden nu are încă optsprezece ani. Practic, Greg deţine şi custodia lui Aiden, din moment ce încă are şaptesprezece ani şi în ochii statului este minor.

— OK, împlinești optsprezece ani în ianuarie. Putem să-i ținem pe gemeni departe de el timp de două săptămâni. Mă îndoiesc că va merge pe cale legală și, chiar dacă o va face, procedura durează ceva. N-ar avea niciun rost. Putem să rezolvăm, Aiden. N-o să se apropie de copii.

Oricât sunt de îngrijorată pentru Aiden, o parte mai mare din mine se simte vinovată. Un uriaș, chinuitor și arzător sentiment de vinovăție mă roade pe dinăuntru. Iată-mă spunându-i că suntem alături de el, când știu în același timp că peste câteva săptămâni n-am să-l mai văd.

— Chestia e că..., începe el și eu îl încurajez din priviri să continue. Nu-l oprește nimeni să revină la droguri. Ar fi în stare să-și folosească logica de drogat, să se convingă singur că gemenii sunt ai lui de drept și să-i ia.

— Abia iese din pușcărie. Chiar crezi că prioritatea lui va fi să vină după doi copii care nici măcar nu sunt rude de sânge cu el?

— Nu știu, Amelia! E un sociopat și un drogat. Ar fi în stare să-i vrea pe copii și, cum are control deplin asupra lor, să le facă rău cum vrea el...

Ochii lui cenușii, pătrunzători, se uită prin mine cu o privire care promite că va face pe cineva să sufere.

— Știu doar că o să-l omor înainte să-i permit să le facă rău gemenilor, așa cum mi-a făcut mie.

În clipa aceea îl cred. Știu că Aiden ar face orice, înainte ca cineva să le poată face ceva gemenilor.

Incapabilă să mă stăpânesc, îl iau în brațe, o îmbrățișare ciudată, piezișă, dar plăcută, și pun capul pe umărul lui.

— O să fie bine, Aiden.

— De unde știi? întreabă el încet.

— Știu eu.

Nu ştiu. Dar am încredere în Aiden şi ştiu că, dintre toţi oamenii pe care i-am întâlnit, este unul dintre puţinii pe care mă pot baza.

Ridic capul de pe umărul lui şi las mâna jos. Mă retrag cu părere de rău şi mă uit din nou la el.

— Dar fii mai relaxat cu copiii; Greg nu e aici.

— Ştiu, doar că... nu vreau să risc nimic. În clipa în care ai lăsat garda jos, tot rahatul explodează.

Cum să nu ştiu. De fiecare dată când las garda jos şi încep să mă simt bine într-un oraş, apare Tony. De-asta mama forţează plecarea acum, înainte ca el să poate face rău cuiva de aici.

— Ştiu, dar nu poţi să-i înfăşori în folie cu bule şi să nu-i laşi să-şi trăiască viaţa. Ce-ar fi să mergem cu toţii la o îngheţată diseară? Trebuie să-ţi iei mintea de la toate astea; relaxează-te puţin – nu mai fi atât de strict şi de autoritar şi lasă-i pe copii să se distreze puţin!

— Dar se distrează! îşi apără el spiritul protector.

Ridic o sprânceană sceptică şi mă uit cu subînţeles prin uşile glisante dinspre curte, unde gemenii stau jos şi rup câte un fir de iarbă pe care îl aruncă din când în când unul spre altul.

— OK, OK. Am înţeles ce vrei să spui. Presupun că n-o să moară dacă îi las să se ducă să vadă un căţel.

— Bun.

Mă ridic şi bag scaunul înapoi sub masă.

— Acum mă duc acasă, trimit mesaje tuturor şi le spun să ne întâlnim la gelateria Sweetie's la ora şapte. Tu le faci copiilor de mâncare, îi duci acasă la Tyler, după care ne întâlnim la Sweetie's.

El îşi dă ochii peste cap, dar zâmbeşte auzind tonul meu autoritar.

— Desigur, Maiestatea Voastră.

Dispoziția lui pare să se fi îmbunătățit un pic. Încă mai pare stresat, dar nu pierdut iremediabil, cum era înainte.

— Îți dau mesaj dacă schimbăm locul.

El se uită la mine ca și cum nu se poate hotărî dacă glumesc sau sunt cea mai mare idioată pe care a întâlnit-o vreodată.

— Ce e? întreb eu.

— Amelia, mi-am pierdut telefonul la curse. Ai uitat?

Îmi dau palme la propriu. Cât de tâmpită pot să fiu? De-asta nu mi-a răspuns la telefon mai devreme, când l-am sunat.

❖

Mai târziu în seara aceea, stau cu toți prietenii mei într-un separeu mare și comod dintr-un colț al gelateriei Sweetie's.

— N-ai vreun încărcător în geanta aia imensă a ta, Amelia? Îmi moare telefonul, mă întreabă Mason, terminându-și cornetul cu înghețată de ciocolată.

— Știi bine că am.

Mă răsucesc și mă aplec peste marginea separeului să iau geanta, apoi mă trântesc din nou pe scaun. Îmi aranjez tricoul și încep să răscolesc în geantă după încărcător.

— Voi faceți mișto de geanta mea mare, dar vă place să folosiți chestiile pe care le am aici, spun eu, sesizând puțin cam târziu că toate discuțiile din jurul meu au încetat complet.

Atmosfera pare dintr-odată foarte încordată și mâna îmi îngheață în geantă. Ridic încet capul și văd că toată lumea se uită la mine, unii nedumeriți, alții șocați și alții cu groază.

— Ce e?

Chase începe:

— Amelia...

— Ce naiba s-a întâmplat cu stomacul tău, îl întrerupe Aiden, privirea lui arzătoare parcă facând gaură în tricoul meu.

— Hmm, nimic.

Uşurel, Amelia. Ia-o naibii uşurel. Toată lumea a văzut vânătaia uriaşă de pe burtă pe care ţi-a făcut-o Dave cu pumnul drept cadou de „du-te naibii" pentru Aiden şi singurul lucru pe care poţi să-l spui e „Hmm, nimic"?

— Zici că ţi-a dat cineva cu pumnul în burtă, şopteşte Charlotte, nedumerită.

— Nu fi caraghioasă, răspund eu pe un ton care sper să pară absolut imperturbabil.

Din nu ştiu ce motiv mă uit la Mason, singura persoană care ştie oarecum ceva despre cele întâmplate în noaptea aceea, dar care mi-a jurat să păstreze secretul. El se uită fix la stomacul meu acoperit, cu o expresie de vinovăţie vădită.

— Aiurea, ripostează Annalisa. Lasă-mă s-o mai văd o dată.

— Nu, pe bune, e OK.

Mă rog în gând ca faţa mea să nu se înroşească sub privirile lor şi să mă trădeze.

Până să-mi dau seama, Annalisa apucă marginea tricoului şi îl ridică, dând la iveală stomacul meu dureros, învineţit şi multicolor.

Ochii albaştri ai Annalisei se întunecă de furie.

— Kaitlyn a fost? Jur că o să-i tai...

— Nu m-a lovit nimeni, o întrerup eu, trăgând tricoul cu forţa şi acoperindu-mi stomacul.

— Atunci, ce s-a întâmplat, mă întreabă Aiden pe un ton care îmi dă impresia că el este anchetatorul profesionist, iar eu criminalul care i-a căzut în plasă.

— M-am lovit de mobilă, mint eu jalnic.

— De mobilă?

— Mda, știi cum sunt eu. Cea mai mare împiedicată.

De obicei chiar mă pricep să mint – trebuie să mă pricep –, dar descopăr că mi-e greu să-l mint în față pe Aiden.

— Ai dat peste o mobilă în formă de pumn?! *De mai multe ori?*

— O singură dată, mormăi eu automat.

— *Poftim?* Cineva te-a lovit atât de tare, încât să-ți lase urme?!

— Păi, ca să fiu sinceră, sunt convinsă că i-am smuls cu dinții o bucată din mână...

Glumesc, nu știu de ce, gândindu-mă prosteşte că aș putea salva situația.

Ochii lui Aiden se aprind de furie, înainte să și-o mascheze.

— Cine?

Fălcile lui sunt încleştate și tonul are o duritate sinistră.

— Aiden, este...

— Vina mea, mă întrerupe Mason, care se uită și acum la stomacul meu acoperit, cu o expresie vinovată.

Aiden întoarce brusc capul spre el.

— Ce? mârâie el.

— Când am fost la curse..., începe Mason, cu ochii plini de disperare.

— Tu ai lovit-o pe Amelia?! exclamă Noah cu dezgust.

— Evident că nu, nu fi caraghios, îl apăr eu pe Mason. Și nu e vina lui.

— Ba e! Știu că ai spus că suntem în regulă, dar eu mă simt și acum groaznic. Am știut cu toții că e posibil să ți se întâmple ceva urât și tot te-am lăsat așa...

— Poate să explice cineva ce naiba se întâmplă? îl întrerupe Annalisa, sătulă să se uite când la mine, când la Mason.

— Alaltăseară, când am fost la curse, m-am dus cu Amelia la toaletă – ştiţi voi, toaleta aia mică din mijlocul câmpului. Cât a stat acolo, am văzut-o pe Amanda, m-am dus să vorbesc cu ea şi n-am văzut când a ieşit Amelia afară, spune Mason repede, dornic să-şi uşureze conştiinţa.

Ochii reci ai lui Aiden se întorc spre Mason şi privirea lui tăioasă pare că pătrunde fix în sufletul lui Mason.

— Şi?

— Nu ştiu. Am găsit-o mai târziu plină de sânge şi mi-a zis că a atacat-o cineva, dar n-a vrut să spună cine! Îmi pare aşa de rău, Amelia!

— Nu e vina ta, Mason. Şi ăla nu era sângele meu! Sunt bine, fraţilor. Serios, lăsaţi-o baltă.

Privirea lui Aiden, de obicei impasibilă, păstrează şi acum un văl subţire de furie.

— O lăsăm baltă pe naiba. Cine a fost?

— Nu contează...

— *Cine?* repetă Aiden, având ceva în tonul lui care nu lasă loc de discuţii.

Oftez, învinsă, şi mă uit în jos la masă.

— Dave.

Din jurul mesei se aud câteva exclamaţii de uimire şi câteva înjurături în surdină. Nu credeam că o să vreau să văd reacţia lui Aiden, dar acum, brusc, e singurul lucru la care pot să mă gândesc. Ridic privirea spre el, aşteptându-mă să-l văd uitându-se la mine, dar el studiază ceva departe, pe fereastră, şi după faţa lui meditativă pare să calculeze ceva.

— Spune-ne exact ce s-a întâmplat, îmi cere Noah, privindu-mă cu intensitate.

Îmi stăpânesc impulsul de a ofta din nou. Acum n-am decât să le spun.

— Când am ieşit de la toaletă, mă uitam după Mason, când a apărut Dave, m-a luat şi m-a tras în spatele clădirii. Amicul lui m-a ţinut şi el mi-a tras un pumn în stomac.

— Ce laş nenorocit, spune Annalisa.

— Ryan l-a trimis pe Dave să te bată? întreabă Julian.

— Nu, a fost ideea lui. Era furios pe Aiden...

Când îşi aude numele, Aiden îşi întoarce privirea spre mine, dar nu pare să mă vadă cu adevărat. Mintea lui e undeva, departe.

— Furios pe Aiden? încearcă Noah să facă legătura.

Charlotte îşi înăbuşă un strigăt când înţelege.

— La petrecerea de Halloween. Dave era grămadă pe Amelia şi Aiden l-a scos practic din joc.

— Dar care e legătura între pumnul pe care ţi l-a tras şi Aiden? întreabă Chase, iar Charlotte şi Annalisa schimbă o privire ca şi cum ele ştiu deja răspunsul.

— A zis ceva de genul „Aiden aproape mi-a dislocat falca, aşa că să rupem şi noi ceva «care-i place»" sau aşa ceva.

— Te-a lovit ca să se răzbune pe mine, şopteşte Aiden.

— Sunt OK, pe bune. Nu e vina nimănui. Hai să nu facem vreo prostie, să stârnim alte bătăi şi să alimentăm scandalul, vă rog.

Cuvintele mele se lovesc de urechile lui surde. Aiden se strecoară din separeu mut şi iese ca o furtună pe uşa gelateriei, fără să întoarcă măcar o dată capul când îl strigăm. Dispare în noapte din parcare şi ne lasă pe toţi uitându-ne după el.

❖

După ce îi mai asigur o dată că sunt bine, mă duc acasă şi încep să mă plimb prin cameră, cu gândul la Aiden. Nu

are telefon, aşa că nimeni nu poate să-l sune, deşi, probabil, oricum ne-ar fi ignorat telefoanele.

E aproape douăsprezece şi jumătate când aud zgomotul puternic făcut de o maşină care intră pe aleea din faţa casei mele. Mama n-ar trebui să vină acasă decât peste vreo două ore, aşa că mă uit printre jaluzele şi recunosc imediat Challenger-ul negru. Pun pauză la filmul pe care oricum nu îl urmăream şi mă străduiesc să-mi aranjez repede părul înainte să deschid uşa. Îl prind pe Aiden urcând scările şi el se opreşte când mă vede, cu o faţă care nu trădează nimic.

— Hei, spun eu timid, după ce deschid uşa.

El nu spune nimic când trece pe lângă mine, dar mă aşteaptă să închid uşa.

— De ce nu mi-ai spus? mă întreabă el, sărind peste poliţeţuri.

Ne ducem în sufragerie, unde ne aşezăm pe canapea.

— Nu am vrut să ştii, îi spun eu direct.

El pare că se simte rănit şi de data asta nu se mai oboseşte s-o ascundă.

— De ce? Nu ai încredere în mine?

— Evident că am încredere în tine! Ca să-ţi spun adevărul, am mai multă încredere în tine decât am avut vreodată în cineva.

Şi e adevărat. În afară de mama, chiar nu am pe nimeni şi uneori mă simt foarte departe de ea. Aiden este singurul care, nu-mi dau seama de ce, ştiu sigur că îmi va fi mereu alături.

Faptul că am recunoscut pare să-l înmoaie faţă de mine şi chipul i se destinde când mă priveşte.

— Atunci, de ce nu mi-ai spus?

— Fiindcă voiam să se termine. Te-ai fi înfuriat şi ai fi făcut ceva să te răzbuni. Nu vreau să mai sufere nimeni din cauza mea. În plus, s-a întâmplat înainte de cursă şi tu

trebuia să fii concentrat asupra cursei, şi nu asupra mea. Sigur că am încredere în tine, Aiden. Pur şi simplu nu am vrut să te duci şi să...

Mă opresc când observ articulaţiile de la mâna lui dreaptă. Sunt zdrobite şi par a fi rănite de curând. El îmi urmăreşte privirea şi îşi retrage mâna, să nu o mai văd.

— Ce ai păţit la mână? întreb eu, cu toate că am bănuiala că ştiu deja răspunsul.

— Nimic.

— Aiden.

— Nimic, Amelia.

— Te-ai bătut cu Dave, nu-i aşa?

— Nu, răspunde el cu expresia şi tonul neutre, de parcă am fi discutat despre vreme. M-am bătut cu Dave, Rob, Ian şi care altul ar fi putut să fie cel care te-a ţinut când Dave...

Se opreşte, ca şi cum n-ar suporta gândul că Dave m-a lovit.

— Fir-ar să fie, Aiden. Eşti OK?

Îi pun mâna pe faţă şi i-o întorc, să văd mai bine dacă nu are şi alte răni.

— Tocmai de-asta nu ţi-am spus! Nu vreau să fii rănit din cauza mea.

El îmi ia delicat mâna de pe faţă, dar nu îi dă drumul.

— Sunt bine, Amelia. Nu am încasat decât câteva.

— Aiden!

— A meritat. Crede-mă.

Felul în care o spune, cu atâta convingere şi hotărâre, face ca pulsul să mi se accelereze şi să mi se umfle inima în piept.

Nu ştiu ce să spun. Gândurile mele sunt atât de pline de Aiden, încât nici nu pot să procesez cât e de grozav şi cât de mult îmi place.

Mă uit în ochii lui cenușii, pătrunzători, care întotdeauna par că se îmblânzesc când se uită la mine. Observ o mică zgârietură pe nas și mă întreb în treacăt care dintre indivizi a fost atât de rapid să-l lovească în față pe Aiden, după care ochii mi se opresc pe buzele lui.

Și iată-l. Mâinile lui sunt pe mijlocul meu, buzele lui pe gura mea, și, la fel ca data trecută, sunt transportată în paradisul meu personal.

Mintea, corpul și sufletul meu ard în focul care este Aiden și nu mă pot gândi la nimic, decât la nevoia arzătoare de a fi mai aproape de el. Probabil că și el simte așa, pentru că mă strânge mai tare de mijloc, mă urcă pe picioarele lui cu ușurință, cu genunchii pe lângă coapsele lui, încălecată pe el, iar eu mă trag și mai aproape de el, cu brațele în jurul gâtului. Fluturii sau artificiile, oricâte ar fi, nu s-ar putea compara cu ceea ce simt când buzele lui Aiden se mișcă la unison cu buzele mele.

E ca și cum singurul lucru de care am avut nevoie în lumea asta a fost să fiu ținută în brațe și sărutată așa de pasional de acest bărbat uimitor de puternic și de intens care e Aiden, ca și cum niciodată nu mi-am dorit și nu am simțit nevoia să fiu decât aici.

22

Mi-aş fi dorit să spun că, după ce ne-am sărutat, am devenit doi porumbei şi am trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi, dar n-a fost aşa.

De ce? Pentru că eu sunt eu.

Eu sunt idioata, atât de idioata Amelia Collins, care, practic, nici măcar nu există şi care nici nu va mai exista peste câteva săptămâni.

Am cedat în faţa sentimentelor şi l-am sărutat pe Aiden, când ştiam că nu trebuie să fac asta, chiar dacă m-am simţit foarte bine – şi vreau să spun *foarte* bine. Dar sentimentul de vinovăţie mă chinuieşte. De câte ori mă gândesc la Aiden, la cât de bine mă face să mă simt, sentimentul ăsta se strecoară pe gâtul meu şi mă strânge până când nu mai pot să respir, se înfăşoară în jurul inimii mele şi o încleştează până când sunt convinsă că va înceta să mai bată.

Felul în care mă face Aiden să mă simt nu se compară cu nimic din ce am trăit, dar asta pentru îl *cunosc*. Ştiu cine e. Ştiu că e responsabil, loial şi inteligent. Ştiu când încearcă să-şi ascundă un zâmbet, când e enervat sau când se gândeşte la ceva important.

Dar, în primul rând, ştiu cum îl cheamă. El poate să spună măcar asta despre mine?

Nu merită pe cineva care îl minte tot timpul şi se preface că e altcineva. Mai ales cineva care va părăsi oraşul

fără să-l anunțe și de care nu va mai auzi niciodată. Și *sigur* nu pe cineva care îi pune viața în pericol doar pentru că e lângă el.

Pentru că în realitate sunt Thea Kennedy, iar pe Thea Kennedy a urmărit-o și a încercat s-o omoare de mai multe ori un nebun. Din cauza lui Thea Kennedy mulți oameni au fost răniți sau au murit doar pentru că au fost în preajma ei, iar ea are o cutie mică de pantofi ca să țină minte asta. Nu îl merit pe Aiden, iar el sigur merită pe cineva mai bun ca mine. Nu am întrerupt legătura cu el după noaptea aceea petrecută la mine acasă, dar m-am distanțat de el și mi-am făcut un obiectiv din a evita să mai petrecem momente între patru ochi.

Câteodată îl văd pe coridor, ni se întâlnesc privirile și el dă să vină spre mine, dar eu plec cât mai repede în direcția opusă, blestemându-mă în gând în tot acest timp. Rareori îi adresez o propoziție întreagă când ne vedem în clasă, iar în pauza de prânz spun că învăț pentru examene. Ba chiar am început să parchez cât mai departe posibil de locul lui, ca să nu ne întâlnim accidental în parcare. Aș vrea să spun că e simplu, dar mă doare aproape la fel de mult ca vinovăția. De fiecare dată când îl văd, îmi amintesc cum e să fiu îmbrățișată de el, cum e să-l sărut – dar apoi mă ia amețeala și îmi dau seama că nu pot merge mai departe cu farsa.

A fost destul de distras în ultimul timp, de când tatăl lui vitreg, Greg, a fost eliberat din închisoare luni – nu că ar fi încercat să ia legătura cu el sau cu gemenii de atunci. În plus, săptămâna asta avem examene, așa că a fost cam nebunie și n-a fost atât de evident că îl evit.

Dar Aiden nu e prost. De fapt, probabil e unul dintre cei mai inteligenți oameni pe care i-am întâlnit (a reușit să-mi ridice media la analiză), nu doar la școală, ci și în viața de zi cu zi. Știu că își dă seama că ceva se întâmplă, mai ales de fiecare dată când îl simt că mă studiază cu ochii

lui cenușii, pătrunzători, dar cu atâtea evenimente care au loc, nu mi-a spus nimic.

Pe nesimțite, au trecut două săptămâni și îmi golesc dulapul la finalul orelor de vineri, ultima zi de școală înainte de vacanța de iarnă.

— Rămâne stabilit să vin la tine să-ți atac șifonierul? Sunt convinsă că ai o rochie pe care s-o pot împrumuta pentru nunta verișoarei mele din weekend, mă întreabă Charlotte, rezemată de dulapul de alături. Nu pot să cred că verișoara mea, Grace, și-a cumpărat o rochie exact ca cea pe care aveam de gând s-o iau eu și tot *eu sunt* cea care trebuie s-o schimbe.

— Sigur că rămâne, îi răspund eu. A auzit și Anna, vrea să vină și ea.

— Petrecere la Amelia? întreabă Noah când apare lângă Charlotte împreună cu Mason și cu Aiden.

Vreo două zile după ce s-a aflat că Dave m-a bătut la curse când Mason m-a lăsat ca să flirteze cu Amanda, relația lui cu Aiden a fost cam încordată.

Aiden era supărat pe el, pentru că îi spusese clar să aibă grijă de mine cât timp era el ocupat, pentru că știa că bătaia cu cei de la Silver pornise fix de la mine. După vreo două zile a început să devină aiurea și atmosfera din grup a devenit tensionată. Apoi, într-o zi, au venit amândoi la școală afișând niște vânătăi proaspete și încordarea a dispărut. Au revenit la normal, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, și nimeni n-a mai adus vorba despre asta.

Julian i-a spus Annalisei (care apoi ne-a spus mie și lui Charlotte) că Mason n-a mai suportat sentimentul de vinovăție și s-a dus acasă la Aiden, care învăța împreună cu Julian. Din câte se pare, Mason a țipat la Aiden: „Treci odată peste asta și pocnește-mă naibii", la care Aiden a răspuns: „Ar trebui să te simți vinovat, pentru că Amelia nu merita porcăria aia."

Pe urmă au mai schimbat nişte replici, pe care Julian nu a vrut să le spună, şi conflictul s-a încins. Aparent, Mason s-a repezit, pur şi simplu la Aiden şi au început să se pocnească. După vreo două minute au terminat şi toţi trei au intrat în casă şi au comandat pizza, ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Băieţii sunt atât de *ciudaţi*.

— În niciun caz, îi răspund eu lui Noah, încercând să-l evit pe Aiden, care avea privirea aţintită asupra mea. Ultima dată când am fost la petrecere cu tine, Noah, ai ajuns la spital cu contuzii.

— Nu putem face de două ori aceeaşi greşeală, nu? râde Noah, frecându-şi cu un gest subconştient locul unde primise copcile în seara aceea.

Privirea lui Aiden îmi sfredeleşte sufletul, aşa că mă prefac teribil de ocupată cu nişte hârtii din fundul raftului de sus.

Presupun că Charlotte îşi dă ochii peste cap către Noah.

— Nicio petrecere. E seara fetelor.

— Perfect, zâmbeşte Mason. Noi aveam de gând să vă invităm în oraş diseară, dar dacă aţi stabilit să vă duceţi la Amelia înseamnă că venim şi noi acolo.

— Stai, ce?

Mă întorc automat spre ei şi îi întâlnesc din greşeală privirea lui Aiden, care are expresia lui normală, dură şi impasibilă. Dar ochii lui – când văd expresia ochilor lui, îmi vine să vomit şi să sap o groapă în pământ unde să mă bag şi să stau ascunsă cincizeci de ani.

— Unde să veniţi?

Annalisa ajunge la dulapul meu, pregătită să vină cu mine şi cu Charlotte la mine acasă.

— Seară de filme la Amelia. Pizza o dau eu, anunţă Mason, fără să se obosească să aştepte confirmarea mea.

— Deci eu aleg filmul, intervine și Noah, cu un zâmbet perfid.

Mă uit repede la Aiden. Dacă pleacă toată lumea și el vrea să mai stea să mai vorbim? Ultima oară când am fost singuri acasă la mine ne-am sărutat, iar asta *nu se* mai *poate* întâmpla, oricât de mult mi-aș dori.

— Intenționat te prefaci că nu știi ce înseamnă seara fetelor? râde Charlotte, pornind împreună cu Annalisa, Mason și Noah către parcare, ignorându-mi complet tentativa de protest.

Fac ochii mari când îmi dau seama că am rămas doar cu Aiden lângă dulap, iar el mă studiază cu ochii lui cenușii fascinanți și intuitivi.

Mă întorc spre dulap și încep să îndes în geantă diverse cărți, cât mai rapid posibil.

— Amelia.

Mâna lui puternică pe umărul meu mă face să înlemnesc.

Trântesc repede ușa dulapului și mă întorc să mă uit la el, făcându-i mâna să cadă de pe umăr.

— Totul e în regulă? mă întreabă el, făcându-mi pulsul să accelereze și să încetinească în același timp.

Tatăl lui vitreg, psihopatul și drogatul, a ieșit din închisoare și e posibil să vină după el și după frații lui, iar el întreabă ce fac eu.

— Sigur că da. Tu ce faci? E totul în regulă cu Greg? întreb eu, incapabilă să mă stăpânesc.

Ar fi trebuit să fug, dar nu mă pot abține să nu țin la el, oricât de mult aș vrea.

— Până acum n-am auzit nimic de el. Dar nu pot să nu mă gândesc că le-ar putea face ceva gemenilor.

— Nu le va face nimic.

Sper că tonul meu e liniștitor.

— Știu că nu vei permite să li se întâmple ceva.

— Să fii sigură, spune el fără să nege sau să ezite vreo secundă.

Când ajungem în parcare, Noah și Mason le lasă pe Annalisa și pe Charlotte lângă mașina mea și acum se îndreaptă spre mașinile lor. Eu și Aiden ne oprim în capul scărilor și ne uităm unul la celălalt.

— Ne vedem diseară? îl întreb eu, în timp ce o mică parte din mine speră că va spune nu, iar partea mai mare și mai stupidă din mine urlă: *Te rog, vino!*

— Sigur. Pentru tine, orice, răspunde el și intensitatea privirii lui sugerează clar că nu se referă doar la seara aceea, ci la viață, în general.

Simt că îmi dau lacrimile și brusc nu mă mai pot abține, îl iau de mijloc și mă lipesc de el, înfundându-mi capul în pieptul lui puternic. Simt că este surprins, dar își revine repede, mă cuprinde cu brațele lui musculoase și mă trage mai aproape. Dându-mi seama de greșeală, mă dezlipesc repede de el și mă retrag câțiva pași.

— Păi... ne vedem diseară.

Nici măcar nu aștept să-i văd expresia nedumerită sau să-i aud răspunsul, că mă întorc și cobor în fugă scările, îndreptându-mă spre cele două fete care stau lângă mașina mea și își mișcă repede sprâncenele cu subînțeles.

Mă urăsc pe mine însămi.

❖

Toate sertarele sunt deschise și practic goale, iar șifonierul meu e în aceeași stare. Aproape toate piesele vestimentare pe care le-am avut vreodată sunt împrăștiate pe undeva, pe pat sau pe jos. Charlotte a probat toate rochiile mai frumoase de cel puțin două ori, fără să se poată hotărî care îi place mai mult.

— Julian zice că sunt aproape, cu pizza, ridică Annalisa ochii din telefon.

— Mă duc să pregătesc la bucătărie, spun eu, în timp ce arunc niște haine într-un sertar și îl închid.

— Stai, ai niște pantofi argintii care să meargă cu rochia asta?

Charlotte se întoarce și îmi arată rochia bleumarin cu care s-a îmbrăcat.

— Cred că am vreo două variante. Servește-te.

Ies din cameră și Annalisa vine cu mine ca să mă ajute să pun masa, lăsând-o pe Charlotte să-și aleagă ce pantofi îi poftește inima. Abia am scos farfuriile și băuturile, când am auzit soneria. Îi primesc în casă pe Chase, Noah și Julian, care sunt urmați de Mason și de Aiden, câteva minute mai târziu.

— Slavă Domnului! strigă Noah când Mason și Aiden intră cu câteva cutii de pizza. Mor de foame!

Aproximativ patru secunde mai târziu, două cutii sunt aproape goale, prin amabilitatea a cinci tineri hămesiți.

— *Char!* strigă Annalisa la Charlotte, care e și acum sus, în camera mea. Hai să iei niște pizza înainte ca porcii ăștia să halească cutiile.

— Dar n-am terminat! strigă și ea.

Annalisa îl plesnește peste mână pe Noah, care se întinde după a cincea felie, în timp ce a patra felie îi atârnă din gură.

— Mai lasă-ne și nouă, îl ceartă ea.

— Termină mai târziu! îi strig și eu lui Charlotte. Vino și mănâncă!

Ea coboară îmbrăcată cu hainele ei și luăm vreo două felii, înainte ca băieții să termine tot, după care ne mutăm în sufragerie să ne uităm la filmul pe care l-au ales.

Observ că Aiden se uită la mine de mai multe ori, dar eu sunt decisă să îi evit privirea și mă așez în partea cealaltă a camerei, între Charlotte și Noah. Toată lumea îmi aruncă priviri perplexe, Aiden sigur se uită la mine mai mult decât

e necesar, dar eu mă uit hotărâtă direct în televizor şi îmi mănânc felia de pizza.

Cam pe la jumătatea filmului de comedie-acţiune pe care l-au ales băieţii, Charlotte mă întreabă dacă nu mai am nişte pături, iar eu sar să aduc, bucuroasă să ies din cameră şi să scap de privirile lui Aiden.

Alerg în camera mea, fără să mă mai obosesc să închid uşa. În cameră mai sunt risipite câteva haine şi Charlotte a aruncat nişte cutii de pantofi din dulap pe pat, jumătate nici măcar desfăcute. Dar nu mă pot gândi la dezordinea de acolo. Nu mă gândesc decât la felul în care Aiden se uită la mine şi la cât de mult mi-aş dori să mă vadă pe mine, cea adevărată. Vreau să fim împreună, dar trebuie să mă gândesc mai întâi la el.

— Amelia.

Tresar şi mă întorc când aud vocea lui Aiden, profundă şi caldă, venind dinspre uşă.

— Hei, răspund eu, încercând să-mi potolesc bătăile repezi ale inimii, ceea ce, evident, nu funcţionează, fiindcă Aiden stă în camera mea, din cap până în picioare model Armani.

— Trebuie să discutăm despre ce naiba se întâmplă cu noi, spune el, trecând peste alte rahaturi.

Trebuie. Oricât ar fi de nasol, îi sunt datoare cu un soi de încheiere. Nu pot fi cu el şi trebuie să încetez să-i mai dau semnale amestecate. Dacă îi spun că nu putem fi împreună, măcar aşa voi avea un motiv să stau departe de el.

— Da, cred că trebuie, răspund eu, frângându-mi-se inima pentru ce trebuie să fac.

— Eu nu... pur şi simplu nu înţeleg ce te-a făcut să fii aşa distantă în ultimul timp, începe el.

— Nu, Aiden, nu e...

Un zăngănit puternic care se aude de jos mă scuteşte de finalizarea clişeului penibil „nu eşti tu de vină, ci eu". Toţi

vorbesc unii peste alţii, iar eu şi Aiden ieşim din cameră pe hol.

— E totul în regulă? strigă Aiden.

— Chase a scăpat paharul şi s-a spart! strigă Julian la noi. Unde sunt şerveţelele, Amelia?

— Vin imediat! strig eu.

— Stai, spune Aiden. N-am terminat.

— OK, stai aici, mă întorc imediat, spun eu şi o iau la fugă pe scări.

O să-i spun că nu îmi place de el ca bărbat în seara asta, chiar dacă asta mă va ucide. Trebuie s-o faci repede – cum dezlipeşti un bandaj. Doar că durerea asta va dura probabil mult mai mult şi va fi mult mai intensă decât cea provocată de nişte piele sau nişte fire de păr smulse, însă asta trebuie făcut. Viaţa mea cere sacrificii; atâta că acesta se întâmplă să fie unul dintre cele mai mari sacrificii de până acum.

Curăţăm cioburile şi sucul în mai puţin de cinci minute, timp în care eu îmi pregătesc în minte discursul pe care trebuie să-l ţin lui Aiden şi îmi reamintesc că în niciun caz nu am voie să plâng.

Când mă întorc în camera mea, încep să vorbesc înainte chiar de a mă uita la el.

— Îmi pare rău, Aiden, nici nu ştiu cum să spun asta, dar...

Mă opresc imediat din vorbit când ridic privirea şi îi văd faţa lui Aiden. E un amestec de furie, confuzie, uimire şi trădare. Atunci îmi dau seama ce s-a întâmplat.

Mi se opreşte inima şi mi se strânge stomacul. Plămânii mei încetează să mai tragă aer. Cutia de pantofi. *Cutia mea de pantofi.* Era ascunsă printre celelalte cutii din dulap şi a fost una dintre cutiile pe care Charlotte le-a luat, dar nu a avut timp să le deschidă. E desfăcută pe pat. Iar Aiden ţine în mână cele trei cărţi de identitate pe care le-am avut până acum: Thea, Isabella, Hailey. Toate nişte

variante de-ale mele, cu mici modificări; toate cu aceeași vârstă, deci nu pot să pretind că sunt acte false cu care am vrut să intru la un club.

Cu o mână, ridică niște articole din ziar din cutie, iar cu cealaltă, actele.

— Ce mama naibii, Amelia? Sau Hailey, sau Thea, sau cum naiba te cheamă de fapt.

În clipa aceea îmi încalc jurământul pe care l-am făcut să nu plâng. Lacrimile mi se scurg pe obraji, stârnite de sentimentul lui că a fost trădat, care i se citește pe chip. El s-a deschis în fața mea. Mi-a spus toate secretele lui, cele mai intime, cele mai ascunse, pe care nu le spune nimănui – pe care nu le-*a* spus nimănui niciodată. Doar mie.

A avut încredere în mine.

Și uite că acum descoperă că a avut încredere într-o persoană care l-a mințit în tot acest timp, în față, și care e cea mai mare și mai nenorocită ipocrită care a existat pe fața pământului.

Nu îmi vine în minte nimic să-i spun, niciun fel în care să mă explic – în afară de singurul cuvânt care îmi trece prin minte, singurul cuvânt pe care mi-am dorit să-l aud spunând.

— Thea, spun eu încet, iar el mă privește uimit. Numele meu e Thea.

El se uită din nou la una dintre cărțile de identitate, probabil la cea adevărată, după care se uită la mine. Pune toate lucrurile pe care le are în mână înapoi în cutie și mă privește cu un aer pe care cineva l-ar putea descrie ca întruchiparea suferinței. Tot corpul mă doare, fizic și mintal. Detest faptul că Aiden a trebuit să afle așa cât sunt de varză – dintr-o cutie nenorocită de pantofi.

— Explică, suflă el, cu ochii mici a neîncredere, și vocea lui joasă îmi îngheață sângele în vene.

— Eu... Aiden, îmi pare așa de rău.

Îmi șterg lacrimile care curg pe obraz cu mâna.

— Nu am vrut să...

Nu știu ce să spun ca să fie mai bine, să fac ca totul să dispară, să șterg de pe fața lui expresia aceea de om înșelat. E singurul om care a contat vreodată pentru mine și acum mă urăște. Nu pot să suport asta. Trebuie să-l fac să înțeleagă, să spună că e OK, să mă ierte. Trebuie să-l fac să înțeleagă, mai mult decât am nevoie eu să respir.

— E o poveste lungă.

Prietenii noștri țipă de jos să ne întoarcem să vedem filmul și noi ne uităm spre hol.

— Scurteaz-o.

Acum e acum. Lucrurile pe care nu le-am spus niciodată cu glas tare. Trag aer în piept, să-mi revin, și refuz să mă uit în ochii lui.

— Sunt într-un program de protecție a martorilor. Numele meu e Thea Kennedy. Pentru ca eu și cei din jurul meu să rămânem în viață, să fim apărați de bărbatul care mă urmărește, trebuie să păstrez acest secret. Nu trebuie să spun nimănui – nu pot să spun nimănui – pentru că atunci ar trebui să mă mut în altă parte sau să risc ca el să vină aici să-mi facă rău mie și celor din preajma mea.

Aiden se așază pe pat, înfrânt. Se uită la articole cu alți ochi.

— Aiden, jur că în toate celelalte am fost *eu*. Nu te-am mințit cu nimic, cu excepția numelui.

Mă apropii de el, incapabilă să mă stăpânesc. *Trebuie* să-l fac să mă creadă, și nu să mă urască din tot sufletul.

— Niciodată n-am vrut să te rănesc. Niciodată n-am vrut să rănesc pe cineva. Dar a fost mai sigur așa.

El se uită la mine cu niște ochi indescifrabili, apoi din nou la articole.

Simt nevoia nestăpânită de a umple tăcerea.

— Știu că e mult de digerat. Știu că sunt o ființă îngrozitoare și știu că nu meriți să fii mințit. De-asta am

stat departe de tine în ultimele două săptămâni. Ești un tip minunat, Aiden. Mai mult decât minunat și meriți ceva mai bun ca mine. Meriți mai mult decât o persoană care nici măcar nu poate să-ți spună numele real.

Aiden ia în mână un articol din ziar, cel în care apar ținându-mă de coaste după atacul de la mall, când au murit trei oameni. În ochii lui cenușii este și intensitate, și tristețe.

— Ai trecut prin toate astea? Timp de un an? Singură?

Îmi mușc buzele, neștiind unde vrea să ajungă, dar dau din cap. Se aude un ciocănit puternic în ușa de la intrare și ne uităm amândoi spre hol. Îl ignorăm când el lasă articolul și mă ia pe neașteptate în brațe. Simt că râde și plânge în același timp. Mă aștept să mă urască, să țipe la mine, să mă facă în tot felul, la orice, în afară de asta.

Îl cuprind în brațe și îl țin strâns, ca și cum ar putea să dispară, vag conștientă de bătăile tot mai puternice din ușă.

— E OK. Sunt aici, îmi spune el liniștitor, cu vocea îngroșată de emoție. Ești cea mai puternică persoană pe care o cunosc.

Inima începe să-mi bată neregulat.

— Nu, nu sunt.

El se retrage și se uită la mine.

— Ba da, ești. Ai trecut prin atâtea – lucruri care ar fi putut sau ar fi trebuit să te distrugă. Dar ești aici și ești și acum plină de viață, de energie și de forță.

— Nu mă urăști? îl întreb eu, având nevoie să știu răspunsul.

Aiden are un zâmbet mic.

— Cred că trebuie să aud într-o zi povestea pe larg, dar nu te urăsc. N-aș putea să te urăsc vreodată.

— Ești sigur că nu vrei să fugi cât mai poți? suflu eu.

Inima îmi bate mai tare când își apropie capul de mine. Buzele lui sunt la doar câțiva centimetri de ale mele.

— Sunt total implicat, Thea Kennedy, şopteşte el, atingându-mi, în sfârşit, buzele, iar inima mea erupe de fericire pură.

E aici. Nu mă urăşte. Nu sunt singură. Şi mi-a spus pe numele adevărat.

— Hmm, Amelia?

Mă strigă cineva de jos, în timp ce bubuiturile în uşă continuă.

Mă dezlipesc de el cu părere de rău, deşi totul din interiorul meu îmi strigă să închid uşa camerei şi să ignor lumea din jur.

— Hai să... să vedem ce vor, spun eu, ştergându-mi lacrimile de pe faţă.

Privirea lui intensă nu-mi părăseşte faţa cât timp îmi şterge delicat lacrimile de pe obraji.

— Hai să mergem şi vorbim pe urmă.

Mă ia de mână şi iese după mine din cameră, iar inima mea e de zece ori mai uşoară. Vrea să vorbim. Mă ţine de mână. Nu mă urăşte. Toată lumea a ieşit din sufragerie şi se uită la uşa de la intrare, iar când apar, se uită toţi la mine.

— Nu ştiam dacă să răspundem...

Mason se opreşte când îmi vede faţa udă de lacrimi şi mâna ţinută strâns de Aiden.

Îi ignor şi mă duc direct la uşă, fără să mă obosesc să văd mai întâi cine e. Deschid uşa larg şi mă opresc când văd patru ofiţeri de poliţie.

— Maşina de pe alee îi aparţine lui Aiden Parker? mă întreabă cel mai solid dintre ei.

— Mm.

Nu ştiu dacă ar trebui să răspund. Dacă e ceva legat de curse şi Aiden are probleme?

— Da, răspunde Aiden, trecând în faţa mea.

— Aiden Parker? întreabă al doilea ofiţer.

— Da, răspunde Aiden.

Înainte să-mi trag răsuflarea, cei patru ofiţeri de poliţie năvălesc în casă, îmbrâncindu-mă, îl înhaţă pe Aiden şi îl împing cu forţa la perete. Un ofiţer îi trage braţele cu violenţă la spate şi îl încătuşează, deşi Aiden nu opune deloc rezistenţă. Îi desfac picioarele şi îl pipăie brutal, căutându-l de arme, iar eu nu pot decât să stau acolo împietrită.

— Despre ce e vorba aici? se îndreaptă Julian furios spre unul dintre ofiţeri.

— N-a făcut nimic! Nu mai fiţi atât de agresivi!

Mason vine lângă Julian, cu Noah şi Chase chiar în spate, în timp ce Annalisa rămâne la locul ei lângă Charlotte, care a intrat în panică.

Unul dintre ofiţeri se întoarce cu faţa la cei patru băieţi alarmaţi şi îşi umflă pieptul, după care pune mâna ostentativ pe pistolul băgat în tocul de la centură.

— Staţi acolo. Să nu îngreunăm situaţia mai mult decât trebuie.

Ofiţerul solid îl trage pe Aiden de la perete cu mai multă forţă decât era necesar. Aiden nu se opune în niciun fel şi faţa lui nu trădează nimic.

— Aiden Parker, eşti arestat pentru uciderea lui Greg Simms. Ai dreptul să...

Urechile mele se decuplează după asta şi aud un bâzâit în locul drepturilor care i se citesc lui Aiden. Ieşim toţi pe verandă şi ne uităm neputincioşi cum Aiden e scos pe alee.

— Ia-i pe gemeni de la Tyler de acasă, Julian! Ţine-i la tine, strigă Aiden înainte să fie băgat pe bancheta din spate a maşinii de poliţie.

Băieţii trec la acţiune, strigă unul la altul şi dau telefoane, dar eu abia dacă aud ce spun. Camera se învârte cu mine la fel ca atunci când Noah a fost rănit la cap, numai că de data asta Aiden are probleme grave. E imposibil să fi

făcut asta – nu ar fi riscat să-i piardă pe gemeni, mai ales când mai e așa de puțin până la ziua lui.

Mașinile de poliție se aud încet la distanță, luminile se văd tot mai slab, pe măsură ce se îndepărtează de strada mea, lăsându-ne pe toți încremeniți.

Tatăl lui vitreg, Greg, e mort. Iar poliția crede că Aiden l-a ucis?

Va urma...

Mulțumiri

Povestea aceasta n-ar fi existat dacă nu ar fi fost cititorii, fanii, prietenii și Violetele. Voi m-ați motivat întotdeauna cel mai mult să mă faceți să-mi descătușez potențialul. Așa că vă mulțumesc. Sincer, din inimă, apreciez foarte mult toate cuvintele bune, tot sprijinul și toate încurajările pe care mi le-ați oferit de-a lungul anilor. Vă mulțumesc pentru că m-ați urmat în această călătorie și mi-ați dat voie să-mi urmez visurile.

Îi mulțumesc mamei mele, Carmela, care mi-a citit în fiecare seară, înainte de culcare, pentru că m-a învățat frumusețea cuvintelor și pentru că mi-a arătat puterea care stă în spatele lecturii unei cărți bune. Îți mulțumesc pentru că ai fost cel mai mare fan al meu.

Desigur, aș vrea să-i mulțumesc și tatălui meu, Bruno, pentru că m-a susținut necondiționat și pentru că a crezut întotdeauna în mine fără măcar să aibă nevoie să audă detaliile proiectului la care lucrez. Ești cel mai grozav.

Îi mulțumesc fratelui meu, Michael. N-a făcut, propriu-zis, prea multe, dar e fratele meu și mă susține, așa că îi datorez și lui mulțumiri.

Comunităților Wattpad, Wattpad Stars și Wattpad HQ, vă mulțumesc că ați fost întotdeauna o atât de minunată rețea de sprijin și ați fost dispuse imediat să ajutați o stea Wattpad la nevoie. E o onoare să fac parte din această comunitate.

Le mulţumesc lui Ashleigh Gardner şi tuturor de la Wattpad Books – redactori, editori, celor de la marketing –, care s-au implicat într-o muncă atât de grea, pentru a pregăti cartea mea spre publicare.

De asemenea, le mulţumesc enorm lui Crissy Calhoun, Adam Wilson, Rebecca Mills şi Deanna McFadden pentru că au fost redactori extraordinari şi m-au ajutat să transform această poveste dintr-un draft într-o carte minunată, de care sunt teribil de mândră.

Îi mulţumesc managerului de talente I-Yana Tucker, pentru că a crezut în mine de la început, pentru că a răspuns imediat la toate întrebările mele stupide, pentru că a fost un mare ajutor la lucru şi cea mai mare susţinătoare, pentru că s-a luptat pentru poveştile mele şi pentru că m-a apărat întotdeauna.

Tuturor celor menţionaţi anterior şi mai ales celor pe care i-am uitat probabil, vă voi purta întotdeauna o imensă recunoştinţă pentru că m-aţi adus în calea voastră.

Iubește-mă așa cum sunt

Fragment în exclusivitate

1

Uneori, viaţa îţi râde în nas.

Presupun că din când în când devine plictisitor să urmăreşti nişte chestii, aşa că viaţa spune: „Hei, ce-ar fi să ne distrăm un pic cu ea? Nu credeţi că ar fi amuzant?"

Şi atunci prietenii, dramatismul, durerea, nesiguranţa şi evenimentele nefericite din viaţă spun: „Ba da, frate! Te susţinem. Ia uită-te la rahaturile pe care le putem face."

Şi pe urmă se pun cu toţii pe treabă, se insinuează în viaţa ta, pun oala la fiert, după care stau acolo cu o bere rece în mână şi câteva cutii de pizza şi râd şi tot râd de tine.

Cel puţin aşa cred eu că se întâmplă, fiindcă uneori mi se pare că viaţa mea este doar un lung şi nenorocit episod din „hai să vedem ce mai putem să-i facem Ameliei azi".

E undeva pe acolo un bărbat hotărât să mă ucidă. Bărbatul acesta a rănit şi a ucis şi alţi oameni în numele răzbunării pe mine. Iar eu am făcut cea mai mare pasiune din lume pentru cineva cu care ştiu că nu voi putea să fiu niciodată, care abia a aflat că a fost minţit şi înşelat de la început şi care tocmai a fost arestat.

Aiden tocmai a fost arestat.

Poliţiştii au spus că l-a ucis pe tatăl lui vitreg, Greg.

Dar Aiden nu este un criminal; nu e capabil să facă aşa ceva.

Sau e?

E un apărător înverşunat al celor pe care îi iubeşte şi a fost îngrijorat că Greg ar putea să le facă ceva fraţilor lui încă de când a aflat că acesta va fi eliberat din închisoare. Ştiu că ar face orice să-şi protejeze fraţii, dar... o crimă?

Aiden îl urăşte pe Greg cu pasiune arzătoare – la urma urmei, sunt convinsă că acesta l-a abuzat pe Aiden când era mic –, dar nu pot să-l văd luându-i viaţa şi pe urmă venind acasă la mine să se uite la filme, ca şi când ar fi fost o zi ca toate celelalte.

De ce ar crede poliţia că Aiden a făcut-o? A fost acasă la mine toată seara şi înainte de asta a fost cu Mason... nu? Până la urmă, când a murit Greg? A fost eliberat din închisoare de două săptămâni; nu ar fi preferat să-şi petreacă timpul cu fiul lui, Ryan, şi să nu-şi bată capul cu Aiden?

Ryan.

Mă întreb dacă fratele lui vitreg a aflat de moartea tatălui său. Mă întreb dacă a aflat că Aiden a fost arestat pentru uciderea lui Greg.

Ryan îl urăşte deja pe Aiden, pentru că e Aiden; nici măcar nu vreau să ştiu ce va face dacă va crede că Aiden e responsabil de moartea tatălui lui.

Nu ni s-a spus nimic, singura interacţiune pe care am avut-o cu poliţiştii a constat în privirile ostile pe care ni le-au aruncat din când în când pentru că am ocupat, practic, toată sala de aşteptare din secţia de poliţie.

După ce Aiden a fost arestat, Julian, Mason şi Annalisa i-au luat pe gemeni de la prietenul lor de acasă, cum a spus Aiden, şi i-au dus acasă la Julian, ca să aibă mama lui grijă de ei. Toţi ceilalţi ne-am dus la secţia de poliţie şi Julian a venit un pic mai târziu cu Annalisa şi cu tatăl lui, Vince.

Julian a crescut, practic, cu Aiden, aşa că e logic că s-a dus să-i ceară ajutorul tatălui – care îl cunoaşte, probabil,

pe Aiden de mic. În plus, Aiden nici nu are vreun adult la care să apeleze.

Vince este înalt, ca Julian, are umeri largi, o față serioasă și ceva impunător, care îi dă un aer autoritar.

La puțin timp după ce a ajuns Vince, a venit și Mason cu tatăl lui, Brian. Adulții s-au dus să stea de vorbă cu polițiștii despre Aiden, iar noi am stat în minuscula sală de așteptare, făcându-ne griji.

Brian are părul negru și pielea măslinie, ca fiul său, dar e ceva mai scund ca Mason. Îmi dau seama cu cine seamănă Mason, așa de frumos, dar ochii negri ai tatălui nu au acea mică sclipire de ștrengar care se vede adesea în privirea lui Mason – pe de altă parte, poate că nu e o situație în care să se arate chiar fericit.

În timp ce Brian și Vince vorbesc cu ofițerii, îmi dau seama că Brian devine nervos, după felul în care își trece mâna prin păr, cum am văzut că face și Mason, și verigheta lui de aur sclipește mai tare pe fondul părului lui negru. Sper doar că pot rezolva situația și că îl vor elibera pe Aiden cât mai curând posibil.

După un timp, Vince este condus de câțiva ofițeri în spate și Brian vine să stea cu noi.

— Tată, ce se întâmplă? întreabă Mason nerăbdător.

— Deocamdată Aiden e reținut. Mai sunt câteva săptămâni până când împlinește optsprezece ani, așa că nu îl pot interoga fără să fie de față un adult, care presupun că va fi fie Vince, fie eu, explică Brian, după care își scoate telefonul și caută ceva la contacte.

— Dar nu îl pot interoga fără avocat! N-ar trebui să-i luăm un avocat?! exclamă Annalisa, mai agitată ca de obicei.

— Nu are nevoie de avocat, pentru că nu a făcut nimic! îl apără Noah. Are șapte martori! Opt, dacă-l punem la socoteală și pe tipul de la pizzerie!

Brian îl ignoră pe Noah și se ridică.

— Sun acum un avocat. Să sperăm că vine repede.

Şi cu asta, Brian pleacă să caute un loc liniştit unde să vorbească la telefon, lăsându-ne pe noi cu grijile noastre neproductive.

O jumătate de oră mai târziu, un bărbat cu aspect profesionist, îmbrăcat într-un costum bine călcat, intră în secţia de poliţie, Brian se ridică şi dă mâna cu el. Vorbesc cu nişte ofiţeri, iar aceştia îl conduc în camera din spate pe bărbatul care bănuiesc că e avocatul lui Aiden.

Charlotte stă lângă Chase şi vorbesc amândoi în şoaptă. Annalisa se uită prin secţia de poliţie, privindu-i pe toţi cu ostilitate, şi pare că se stăpâneşte cu greu să nu pocnească pe cineva care se uită la ea cum nu trebuie.

Julian stă lângă ea, vorbeşte cu Mason şi Brian despre ce i s-ar putea întâmpla lui Aiden şi ce se întâmplă acolo, în spate.

Noah e lângă mine, piciorul lui bate repede şi continuu în podea, într-o manieră anxioasă, iar sunetul acela începe, încet, încet, să mă înnebunească.

Stau pe scaunul acela incomod, incapabilă să fac altceva decât să mă străduiesc din răsputeri să ignor ghemul de nelinişte şi de îngrijorare care creşte în stomacul meu.

După un timp, iritarea şi stresul ating punctul culminant şi îl plesnesc instinctiv pe Noah pe picior, oprind bătăile acelea continue.

— NOAH, mă răstesc eu.

Noah se uită la mâna mea, care a rămas pe piciorul lui şi îl împiedică să continue bătăile anxioase repetitive.

— Ştiu că sunt irezistibil, Amelia, dar nu e nici momentul şi nici locul potrivit să te dai la mine.

Iau mâna de pe piciorul lui şi îmi dau ochii peste cap, pentru că nu am chef de poantele lui Noah în acest moment de stres maxim.

Pur şi simplu nu pricep de ce durează atât. Aiden nu a făcut nimic, deci toată povestea asta trebuia să se fi încheiat deja. Nu?

După o vreme, părinţii lui Charlotte, care sunt foarte stricţi, încep s-o sune, aşa că fratele ei mai mare vine să-i ia, pe ea şi pe Chase, care are şi el nişte părinţi îngrijoraţi la care să ajungă. Le promitem că îi vom ţine la curent.

Probabil trecuse o oră sau două când avocatul şi Vince s-au întors, din păcate fără Aiden.

Brian se duce să vorbească cu ei şi noi stăm atenţi, chinuindu-ne să auzim ce spun. Vorbesc puţin cu alţi ofiţeri, după care avocatul şi Brian pleacă cu doi poliţişti şi ne lasă să ne uităm după ei, nedumeriţi.

Vince vine la noi, pare obosit, dar mai puţin nervos, ceea ce sper că e un lucru bun. Ne ridicăm cu toţii când se apropie, pregătiţi să-l luăm la întrebări.

2

— Îl vor ţine aici în noaptea asta, până când i se verifică alibiul, ne informează Vince, înainte să-l întrebăm noi ceva.

— Păi nu suntem noi alibiul lui? întreabă Julian.

Tatăl lui ne face semn să mergem într-un colţ al sălii, ca să avem puţină intimitate faţă de ceilalţi oameni prezenţi în sala de aşteptare.

— Greg a fost găsit bătut şi mort în faţa casei lui Aiden. S-a găsit şi telefonul lui Aiden la locul crimei. Au stabilit că a murit în jurul orei şase după-amiază, dar Aiden a fost la Mason de la ora patru şi jumătate. El şi Mason au plecat să ia pizza cu maşina lui, pe la şapte fără zece, după care s-au dus direct acasă la Amelia. Camerele de supraveghere din faţa casei lui Mason pot dovedi orele acestea şi Brian a plecat acum să le dea poliţiştilor înregistrările care îl dezvinovăţesc pe Aiden.

Ne uităm unii la alţii, uluiţi.

Cadavrul lui Greg a fost găsit în faţa casei lui Aiden? Cu telefonul lui Aiden?

— Telefonul lui? Ştiu sigur că a avut telefonul cu el acasă la Amelia, spune Mason.

— Telefonul vechi. Ai uitat că l-a pierdut acum câteva săptămâni, la cu... şcoală.

Mă opresc, extrem de stânjenită, să spun „curse", pentru că tatăl lui Julian e acolo și nu vreau să dau de gol pe nimeni.

— Dar cum a ajuns telefonul lui Aiden la locul crimei? întreabă Annalisa inutil, cum niciunul dintre noi nu știe răspunsul.

— Lasă asta, dar cum a ajuns cadavrul tatălui lui vitreg, pe care Aiden îl disprețuia, în fața casei lui? A fost transportat acolo? reflectează Julian.

Vince se freacă la ochi, e limpede că nu și-a imaginat vreodată că va avea de-a face cu o acuzație de crimă.

— Criminaliștii au stabilit că aceea e locația primară, adică Greg a murit în fața casei lui Aiden.

— Asta nu sună bine pentru băiatul nostru, se strâmbă Noah.

— Nu a făcut-o el, Noah! se răstește Annalisa.

— Dumnezeule, știu. Spun doar că..., răspunde el și bombăne că Annalisa devine și mai supărăcioasă dacă nu doarme.

— Și totuși Noah are dreptate, spune Vince. Locul morții, telefonul lui Aiden și vânătăile de pe trupul lui Greg care indică o bătaie recentă, nu arată prea bine. În plus, nici trecutul lor nu ajută – apare la dosar petiția depusă de Aiden unde solicită ca Greg să nu fie eliberat condiționat. S-ar putea argumenta că a avut motive.

Mă strâmb de ridicolul situației.

— Aiden este unul dintre cei mai inteligenți oameni pe care îi cunosc, și la carte, și în viața de zi cu zi. Are una dintre cele mai mari medii, nu numai din școală, ci din tot districtul. Cred că, dacă voia să ucidă pe cineva, nu-i lăsa cadavrul în fața casei lui.

Toți zâmbesc obosiți și confirmă adevărul afirmației mele dând din cap. Adică, serios. Nimeni n-ar fi așa de idiot să omoare pe cineva și să lase cadavrul să se răcească în fața casei lui, ca și cum n-ar fi mare chestie, după care

se duce să mănânce pizza şi să se uite la filme acasă la o prietenă.

Dar dacă Aiden nu l-a ucis pe Greg, atunci cine a făcut-o? De ce casa lui Aiden e principala scenă a crimei? Cineva vrea să însceneze că el a făcut-o? Dar de ce?

— Ascultaţi-mă, ne spune Vince cu voce autoritară. Se vor lămuri toate astea şi Aiden va fi eliberat imediat. Vă roagă să plecaţi acasă cu toţii şi să nu mai staţi aici să vă faceţi griji pentru el. M-a rugat să vă spun că e bine şi că totul va fi bine.

Aiden este, practic, la închisoare (sau în custodia poliţiei, nu contează, tot gratii sunt şi acolo), şi totuşi prioritatea lui sunt prietenii? Omul ăsta chiar nu mă poate face să-l plac mai mult decât îl plăceam deja.

Vince îl bate uşor pe spate pe Julian.

— Hai, fiule, să mergem acasă să ne odihnim puţin. Toate se vor rezolva în curând. Annalisa, presupun că rămâi la noi în noaptea asta?

Annalisa dă din cap şi îşi pune jacheta pe ea, iar Vince se uită la noi.

— Vreţi să vă duc cu maşina?

— Da, eu vreau, spune Noah, ridicând privirea din telefon. Dar poate ar trebui să rămân şi eu acasă la voi. Am nouăsprezece apeluri pierdute de la mama şi nu am chef să mor în noaptea asta.

Îi zâmbim, în ciuda situaţiei încordate şi a oboselii care începe să-şi spună cuvântul.

— Ghinion, puştiule. Judy e o femeie dură când se supără.

Vince râde, după care se uită la Mason şi la mine.

— Voi aveţi nevoie de maşină?

Eu clatin din cap că nu.

— Eu am venit cu maşina, îl informez eu, lăsând deoparte faptul că nu am nicio intenţie să plec.

Mason mă priveşte bănuitor, ca şi cum mi-a citit gândurile.

— Eu mă duc cu Amelia.

— Ok, atunci, aveţi grijă să ajungeţi cu bine acasă. Încercaţi să nu vă mai faceţi griji, totul se va rezolva.

Ne luăm la revedere de la toţi şi, când se îndepărtează şi nu ne mai pot auzi, mă întorc spre Mason.

— Ştii că nu plec prea curând de aici, nu?

El îşi dă ochii peste cap şi îşi trânteşte ferm fundul pe scaunul incomod din sala de aşteptare.

— Normal că ştiu. Tocmai i-am trimis tatei un mesaj şi i-am zis că o să vin cu tine după ce se clarifică tot.

Mă aşez lângă el şi mă reazem de spătar, obosită.

Aiden a fost întotdeauna alături de mine; întotdeauna m-a ajutat când am avut nevoie, chiar dacă nu i-am cerut-o; chiar şi când l-am enervat sau când i-am atras ostilitatea.

Ca atunci când l-a făcut pe Ethan Moore să dea jos videoclipul cu mine pe care acesta îl postase pe internet. Sau când mi-a suportat figurile şi m-a meditat la analiză, ajutându-mă să-mi îndrept media. Sau când Kaitlyn şi Ryan mi-au făcut maşina varză, iar el m-a dus să dorm acasă la Charlotte, în timp ce s-a ocupat de maşina de tractare, de mecanic şi de toate reparaţiile, refuzând să accepte vreun ban. Sau când a câştigat patru mii de dolari provocându-l pe Ryan la întrecere pe circuit şi mi-a dat mie banii să-i cheltuiesc cum vreau. Asta doar ca să enumăr câteva; a făcut atât de multe şi ţine aşa de mult la familie şi la prietenii lui.

Aiden e un om aşa de bun, cu un suflet cu adevărat blând; nu suport ideea că l-aş putea lăsa în închisoare. Ştiu că a spus să mergem acasă şi să nu ne mai facem griji, dar eu nu pot să plec liniştită, ştiindu-l aici. Am senzaţia că l-aş abandona, într-un fel, mai ales după ce tocmai a aflat adevărul despre mine şi nu s-a speriat.

S-a deschis în faţa mea, lucru care ştiu că pentru el este extrem de greu, iar eu l-am trădat. L-am minţit tot timpul, iar el a fost tot timpul absolut sincer şi transparent cu mine. A fost atât de rănit în momentul în care a aflat că identitatea mea e în întregime o minciună. Numai când îmi amintesc de expresia pe care a avut-o când a descoperit ce ipocrită uriaşă sunt – uluială totală şi sentimentul că a fost trădat –, mi se rupe şi acum inima.

Ştie că numele meu nu e Amelia – a găsit cutia de pantofi care păstrează suveniruri din vieţile mele anterioare; a descoperit că sunt o mincinoasă nenorocită. Dar a înţeles. Nu e supărat pe mine şi m-a sărutat. A spus că e total implicat – aşa că nu plec nicăieri până nu e eliberat.

— La ce crezi că se gândeşte el? îl întreb pe Mason, ca să-mi abat gândurile.

— Probabil la fraţii lui, răspunde el cu sinceritate.

— Probabil ai dreptate. Îi iubeşte pe Jason şi pe Jackson mai mult ca orice.

— Crezi că Ryan a aflat de taică-său?

— Nu ştiu. Dar sunt sută la sută sigură că asta nu va face decât să-l urască şi mai mult pe Aiden.

— Nu crezi că...

Mason se opreşte, alegându-şi cuvintele.

— Nu crezi că Ryan e implicat în povestea asta?

Ne uităm unul la celălalt concentraţi, o secundă, analizând posibilitatea, după care clătinăm din cap, respingând-o.

— În niciun caz, îi spun eu. De ce şi-ar omorî Ryan tatăl şi i-ar aduce cadavrul în faţa casei lui Aiden, doar ca să dea vina pe el? Nici măcar el nu e atât de psihopat.

— Ai dreptate. Ryan e sonat, dar nu e genul de sonat care să zică „îmi omor tatăl doar ca s-o păţească cel mai mare duşman al meu".

Râd cu el cu jumătate de gură, bucuroasă că s-a hotărât să stea aici cu mine. Trebuie să existe o explicație pentru cele întâmplate. Și niciunul dintre noi nu se va opri până când nu vom afla cine l-a ucis pe Greg.

Despre autoare

Seria de romane pentru adolescenți a Jessicăi Cunsolo a strâns o sută de milioane de lecturi pe Wattpad de când a postat pe platformă prima poveste, *Primele atingeri*, în 2015. Romanul a câștigat de atunci Watty Award, în 2016, pentru cel mai bun roman de ficțiune pentru adolescenți, și a fost publicat în limba franceză în colecția Hachette Romans și în limba spaniolă de grupul media Grupo Planeta. Jessica locuiește cu câinele ei, Leo, chiar lângă Toronto, unde se bucură de natură și transformă situațiile ciudate din viața ei reală în intrigi pentru poveștile ei virale. O poți găsi pe Twitter, @AvaViolet17, pe Instagram, @jesscunsolo, sau pe Wattpad, @AvaViolet.